

"Viziunea lui DUMNEZEU Tatăl nu înseamnă nimic altceva decât să realizezi și să simți cât mai des și cât mai profund prezența Sa, atât în tine însuși cât și pretutindeni în afara ta. Aceasta este mult mai ușor după ce am avut revelația că DUMNEZEU impregnează permanent, într-un mod tainic, întregul univers. (ARTA BINECUVÂNTĂRII te ajută extraordinar de mult să ai viziunea lui DUMNEZEU Tatăl)."

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

Editura SHAMBALA

ISBN 973-98404-8-5

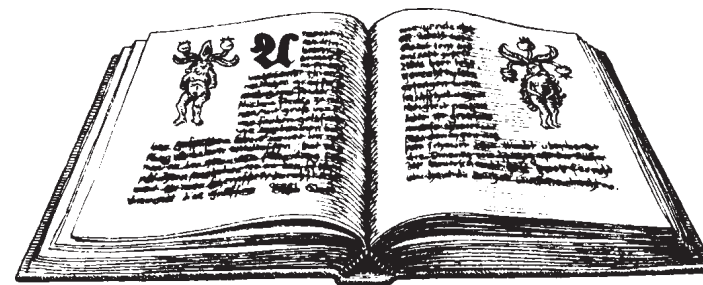
CAIETUL TABEREI YOGHINE DE VACANȚĂ

Costinești 1999

Școala inițiativă a viselor

* Iubirea este marele alchimist care este capabil să transforme totul în aur pur. Iubirea este întotdeauna un formidabil elixir împotriva morții, a bătrâneții, a rutinei.

* Pacea profundă ne hrănește, tulburarea ne consumă.

* Starea intensă de bunăvoință face ca drumul să ni se pară mai scurt.

* Înainte de toate DUMNEZEU Tatăl este mister, iubire și spirit. Știind aceasta cei care îl adoră trebuie să-L iubească în spirit și în adevăr lăsându-se totodată copleșiți de starea nesfârșită de MISTER AL LUI DUMNEZEU.

* Dumnezeu s-a ascuns în adâncul inimii omului și acela este singurul loc în care cel mai adesea omul uită să-l caute pe DUMNEZEU.

* Practica zilnică a ARTEI BINECUVÂNTĂRII deschide în mod gradat o cale în inima realității care transcende toate religiile.

* Pentru cel atent și intuitiv, trupul și fața umană sunt totdeauna un peisaj care dezvăluie multe taine.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

*Redactarea finală a acestui text a fost realizată de
Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU*

* Fiecare om are propriile sale clipe de fericire. Ceea ce urmărește însă yoghinul este amplificarea la maxim a acestei fericiri și înmulțirea ocaziilor când fericirea copleșitoare poate fi atinsă.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

Introducere

Această carte a fost scrisă la fel de ciudat precum ciudată ne este și viața atunci când nu avem destul curaj și iubire pentru a-i arunca o privire lucidă și total detașată. Și, atunci când reușim, ajungem să fim atinși de fiorul copleșitor al tainei eterne care este totdeauna prezentă atât alături cât și în noi. Astfel ne putem da seama că nu știm nimic despre această lume, la fel cum nu cunoaștem mai nimic nici despre noi înșine. De parcă amurgul ne-ar prinde din nou în drum, iar noi am fi din nou foarte departe de acasă. Cu toate acestea, noi continuăm să trăim parcă adormiți și, din când în când, în drumul nostru ne însoțește sentimentul misterios că am putea trăi altfel.

Uneori întâlnim oameni și cărți care, conferindu-ne o trăire tainică și cu totul aparte, ajung să ne vorbească despre acest altceva - despre viața trăită altfel. Dar aceasta este numai o primă impresie. Aflăm astfel mai târziu că realitatea care ne preocupă este numită de acești oameni, în aceste cărți, prin termeni mistico-oculto-esoterici și deseori ne dăm de ceasul morții, încercând să asimilăm cu îngrâncenare sisteme și parasisteme, sau ne punem cu voluptate responsabilitatea pentru destinul nostru pe seama unui anumit individ charismatic sau, pur și simplu, a lui Mesia. În același timp, noi uităm că sentimentul tainic și profund care ne-a chemat, neauzit și copleșitor, nu avea nimic comun cu acest noian de reguli, prescripții, coduri și legi pretins subtile, care ne sunt impuse, chipurile, cu scopul unei vieți trăite altfel.

Deși unele dintre acestea sunt frumoase în felul lor, la fel cum frumos poate fi și desenul crăpăturilor unui pământ de sărătură, și uneori chiar reușesc să explice câte ceva, realizăm la un moment dat că acea chemare originară care ne-a fascinat era totuși despre cu totul altceva.

S-ar putea să vă dați seama că această carte nu este o carte despre vise. S-ar putea ca ea să vă vorbească despre acel altceva.

PARTEA I

Visul tainic despre libertate sau harta hărților misterului

La momentul actual, tehnicile accesibile de folosire a viselor sunt în principal reprezentate fie de fragmente antice care cuprind practici magice, degenerate și sălbătice, fie de școli interpretaționiste cu o specializare îngustă de orientare postfreudiană.

Printre neajunsurile primelor tehnici se numără ignorarea "acelui gram de efort" care este necesar să fie depus aievea pentru a ne trezi și a acționa în vis, ca într-o realitate care poate fi privită ca fiind în primul rând una a Spiritului, și nu una de atingere a scopurilor egoiste prin utilizarea unor mijloace noi. Un alt neajuns - caracterul fragmentar al informației - este și el în măsură să determine unele deformări substanțiale ale acestei căi spirituale, căci în lipsa unui nucleu abstract și integral al sistemului, diversele lui părți componente, care sunt selectate ca modalități de acțiune în sfera Necunoscutului, pot genera haos și impasuri. Aceste aspecte pot fi explicate în mare măsură prin faptul că orientarea energetică a practicilor antice, vectorul aspirației lor interioare, de cele mai multe ori, într-o măsură mai mare sau mai mică, uneori chiar integral, contravin realității temporale în care trăim. Din acest motiv, majoritatea practicilor antice, de cele mai multe ori, nu dau rezultate acum sau dau rezultate imprevizibile care se repercutează nu numai în aspectul lor legat de vise. Structura momentului actual este de o așa natură încât situația energetică a planetei noastre s-a modificat substanțial, în plan calitativ. Și, dacă nu ne vom transforma, aceste modificări se vor accentua în continuare.

A doua categorie de tehnici, care este aproape în întregime un neajuns sau o eroare temporară, s-a limitat din start numai la aspectul de interpretare a viselor

ca fiind doar niște manifestări ale problemelor ascunse ale "subconștientului", abordat într-o accepțiune destul de reductionistă și minimalizatoare. În general, aceste școli postfreudiene prezintă lucrurile într-o asemenea manieră, încât rezultă că visăm doar în cazul în care subconștientul este afectat. Aici este ignorată realitatea magică a viselor⁽¹⁾ ca fiind o deplasare a spiritului uman în alte lumi sau dimensiuni tainice paralele și, de asemenea, aspectul de concretizare a viselor, adică influențarea inconștientă sau voluntară a realității lor de către visător.

În afară de acestea, nu a dispărut nicăieri ci continuă chiar să existe tradiția populară interpretaționistă, care se deosebește de primele două printr-o accentuare pronunțată a laturii premonitorii a interpretării. Multitudinea de cărți de vise, editate și reeditate, care abundă de șabloane învechite și de interpretări arbitrare, continuă aceste tradiții.

Între timp, interesul oamenilor crescând pentru viața din vis, aceasta cere o reevaluare și o sinteză a tuturor cunoștințelor actuale și periferice ale umanității despre acest subiect. Caracterul timpului prezent și al celui pe cale de a deveni prezent este de așa natură încât este mai mult ca oricând necesară nu numai o sinteză a acestor cunoștințe la un nivel superior calitativ, ci și crearea unui limbaj cu totul nou, care ar fi necesar pentru a descrie într-un mod adecvat aceste modificări ale necunoscutului real. Această carte se vrea tocmai o încercare de acest fel.

Regulile tainice ale jocului și ale visării

Motto: "A înțelege parțial înseamnă a simplifica." (Frații Strugatki)

O visătoare, după spusele ei, în vis fiind, a ajuns undeva foarte sus și acolo, acei cineva cu părul auriu, înalți și cunoscuți parcă dintotdeauna, au învățat-o îndelung și cu multă blândețe. Apoi, unul dintre ei i-a atins fruntea și i-a spus: "Iar acum dormi". În același moment ea s-a trezit aici, în patul ei de la etajul nouă.

*Pe Tine, Doamne Dumnezeu, nu Te visez niciodată,
Cu toate că mereu respir prin Tine aievea.
Eu îi visez doar pe toți ceilalți
Și tocmai de aceea acestea sunt niște vise urâte.*

⁽¹⁾ O excepție rară și unică în felul ei este aportul lui Carlos Castaneda, care a fost materializat prin cărțile sale, cerevează tradiția practică a artei visării, aceasta fiind, după toate probabilitățile, una dintre cele mai vechi tradiții spirituale cunoscute.

Cel mai adesea noi dormim atunci când suntem treji aici pe Pământ și ne trezim doar în scurtele clipe ale viselor reale.

Autoidentificarea catastrofală cu planul material al Pământului, pe care ne-am încarnat dintr-un motiv sau altul, blochează cel mai adesea memoria noastră autentică. Nu suntem în stare să ne aducem aminte adevăratele reguli tainice ale măretului, fascinantului și teribilului Joc divin pe care odată am acceptat să-l jucăm de bună voie, a Jocului în care fiecare este în același timp și jucătorul și cartea de joc, și câștigul, și ratarea, și Jocul însuși. În locul Jocului divin noi ne mulțumim însă cu jocuri, jucării și castele de nisip.

De ce ?

“Viața este un vis”, dar să nu uităm că mai există încă o versiune: situația noastră actuală este consecința unei mutări în Joc și nu este exclus ca mutarea să nu fi fost totuși una reușită. Dar să fim atenți, căci timpul nu doarme, Jocul divin continuă și vine momentul următoarei mutări. Vine momentul trezirii.

Dar mai întâi trebuie să fie asimilate și înțelese sensul și lecția mutării precedente care ne-a plasat aici, în această lume, în aceste condiții.

La baza Lumii și a tuturor lumilor paralele se află Taina coplesitoare despre care se pot spune foarte puține lucruri: prin definiție, ea nu poate fi ușor descifrată. Taina este mama Jocului divin, căci orice joc este aproape imposibil fără risc și fără incertitudine. Riscul și incertitudinea sunt cele care determină lumea să fie vie, adică liberă.

Fiecare lume are obiceiul de a fi infinită. Fiecare infinit are modalitățile sale de a se prelungi, fără a se epuiza însă definitiv, căci orice stare de definitivare înseamnă un alt început. Toate modalitățile de a se prelungi sunt bazate pe una dintre funcțiile tainei care totodată este în legătură cu inerția, cu rezistența materialului și a spațiului, cu întinericul, cu rigiditatea, cu necu-noșterea, cu uitarea, cu somnul, cu inconștiența. Toate aspectele enumerate mai sus sunt lipsite în contextul de față de orice asociații negative, căci ele, repet, reflectă proprietatea fundamentală a Manifestării de a se prelungi, continuând la infinit.

Taina, după toate probabilitățile, există nu pentru a se lăsa descifrată de noi; doar mintea noastră e cea care o percepe ca pe o provocare. Taina are alte funcții în lume, funcții care nu pot fi indicate decât foarte indirect și aluziv prin câteva metafore: de exemplu, se poate spune că menirea ei în lume este asemenea grinzilor unei case care susțin și întăresc acoperișul și tavanul, și despre care doar un singur lucru nu se poate cunoaște cu siguranță: în ce moment și din ce motiv acestea se vor prăbuși.

Nivelurile de autenticitate

Orice om trăiește măcar o dată în viață un moment când ceea ce i se petrece și ceea ce îl înconjoară este perceput cu o extraordinară claritate și amploare ca fiind adevărat, veridic, autentic, pătruns de lumina esențială și de esența supremă până la cele mai mărunte elemente. Ceva asemănător se petrece din când în când și în visele noastre.

Trăirile de acest fel devin după aceea veritabile puncte de reper, care ne permit să receptăm percepția anterioară a realității ca având un grad relativ de autenticitate, fiind mai ștearsă, mai fragmentară, inutilă și neautentică.

Având posibilitatea de a evolua urmând punctele de autenticitate, mergând pe linia trasată de acestea, ființa umană descoperă astfel o anumită structură a autenticității, care conține diverse niveluri, cât și o unitate extrem de complexă a punctelor care o constituie.

Fără a aprofunda circumstanțele care favorizează cel mai mult o asemenea evoluție, vom sublinia doar una dintre laturile cel mai greu de realizat ale autenticității: caracterul ei dinamic, adică faptul că ea este vie, rămânând totmai din acest motiv perfectă și precisă în toate manifestările sale.

Este însă evident că autenticitatea este o calitate a ființării, accesibilă într-o măsură mai mare sau mai mică percepției noastre, care îi conferă acesteia o orientare firească⁽²⁾. Nu ne referim aici la aspectul spațial al autenticității, deoarece mai interesant este în special aspectul calității ființării și, înainte de toate, modalitatea de identificare a nivelurilor de autenticitate sau, folosind metafora despre puritatea aurului, posibilitatea determinării caratelor aurului.

Autenticitatea, în aspectul său calitativ, poate fi definită prin gradul în care ființarea favorizează manifestarea și realizarea adevăratei esențe a ființei umane.

Minima manifestare autentică, singura cunoscută cu certitudine, a esenței primordiale a omului este aspirația unitară către paradisiaca și echilibranta “revenire Acasă”, adică la sursa necunoscută și misterioasă care a generat această esență, care i-a dat naștere, sau către propria casă.

Esența procesului de “revenire” constă în realizarea unei calități noi pe un fundal cantitativ “critic” necesar - fundal care ar permite depășirea pe acest drum a obstacolului numit moarte. Această nouă calitate poate fi numită “eliberare spirituală”. Se mai poate presupune că, în cazul prezenței în structură

⁽²⁾ În majoritatea tradițiilor esoterice aceasta este calitatea “înălțimilor” topologice ale Lumii (Polul Nord, Regele Lumii, Muntele Sacru etc.)

a unei cantități mai mari decât masa minimală critică necesară din substanța amintită, în fața omului se deschid alte aspirații esențiale, care țin de sfera tainicului și a inimaginabilului.

Acțiunea care permite ființelor umane să acumuleze cantitatea necesară a nou-createi calități a eliberării este cunoscută ca fiind procesul de conștientizare, care analogic vorbind se raportează la conștiință în același fel în care vinul se raportează la struguri.

Conștientizarea este un moment fundamental de corespondență între autenticitatea obiectivă a lumii, așa cum este ea, și percepția ființei umane, acordată în mod corespunzător.

În sens istoric, nu trebuie să uităm că aspectul calitativ al autenticității este cel care produce impulsurile energetice extrem de puternice care îi inspiră pe mistici, pe yoghini, pe fondatorii religiilor, pe filosofi și savanții care au venit în contact cu noile niveluri ale autenticității, trăind în acele momente privilegiate stări coplășitoare pe care cel mai adesea noi obișnuim să le numim inspirație, iluminare etc.

Important este să ținem minte că aceste iluminări absolutizate ulterior reprezintă, de regulă, doar una din multitudinea de poziții care creează structura autenticității care, la rândul ei, se află într-un proces de continuă reînnoire, adică este vie. În consecință, absolutizarea oricăreia dintre aceste poziții a autenticității și fixarea asupra ei sunt întotdeauna dăunătoare și generează rezultate lamentabile.

Structura propriu-zisă a autenticității este creată prin opoziția binară, prezentă în conștiința umană, dintre perceperea și trăirea lumii ca fiind o bezăă infinită, care este pătrunsă de o putere misterioasă, inexprimabilă și teribilă, și o lume care este văzută ca fiind o urzeală a luminii esențiale, a cărei fiecare particulă și creatură este înzestrată cu conștiință.

Dacă urmărim să analizăm structura autenticității în sensul aprofundării integrității celor percepute (proces care reprezintă una dintre proprietățile esențiale ale autenticității) devine evident că nivelurile de autenticitate sunt anticipate în planul percepției de nivelurile necunoscutului, unde necunoscută este în primul rând următoarea treaptă a integrității lumii și a ființei umane. În acest sens, structura autenticității se formează prin opoziția "cunoscut - de nepătruns", unde de ultima noțiune țin gradele de integritate ale lumii, care, în principiu, sunt inaccesibile percepției ființei umane și care nu pot deveni accesibile pe nici una dintre treptele sale obișnuite de evoluție. În

plus, această latură anume a autenticității care ține de nepătruns și de mister este determinantă pentru structura percepției umane.

Descrierea nemijlocită a nivelurilor de autenticitate nu poate intra în obiectivele pe care ni le-am propus, deoarece acesta este un domeniu cu precădere al unei realități de dincolo de cuvinte, cum ar fi de exemplu meditația yoghină. Una dintre puținele forme ale cunoașterii umane care sunt intermediare prin cuvinte, pe tărâmul căreia se pot întreprinde anumite încercări de acest gen, este poezia și o anumită categorie de parabole. Deși nici aici nu poate exista vreo urmă de autenticitate, totuși, printr-un concurs favorabil de împrejurări, fabulele și poezia îi pot sugera ființei umane o orientare a privirii sau a sentimentului și chiar mai mult decât atât.

Indiciul de bază al nivelului autenticității este gradul de lipsă a îndoielilor în procesul receptării unei noi forme a integrității necunoscutului. Este foarte importantă înțelegerea calității acestei certitudini - ea nu este rezultatul sugestiei sau al auto-sugestiei, al credinței sau al credulității, adică nu constituie un rezultat al unei sugestionări volitive interioare. În acest caz și numai în acest caz, lipsa îndoielilor poate fi un efect energetic al corespondenței, al rezonanței dintre percepție și calitățile lumii așa cum este ea.

Din alt punct de vedere, visele conștiente au un șir de avantaje care însă sunt greu de utilizat. Particularitățile percepției noastre în vis sunt de o așa natură încât latura rațională, interpretativă a conștiinței noastre se află într-o stare de minimă dinamizare și acest aspect permite receptarea fenomenelor produse în vis, cu un grad minim de incertitudine. Dificultățile ce apar atunci sunt însă în legătură cu faptul că procesul conștientizării în vis este îngreunat pe de o parte de predominanța prea puțin controlată a acțiunilor, iar pe de altă parte de insuficiența de luciditate din partea atenției noastre și de dificultatea incredibilă a memorării și a transferului cunoașterii noastre astfel obținute din vis în starea de veghe. Doar o asiduă muncă interioară, angrenată pentru aprofundarea trezirii aievea și în vis, poate face să devină accesibile acele inimaginabile posibilități de atingere a autenticității, care sunt ascunse în vis.

În categoria indicilor nivelului autenticității, mai puțin sistematice, dar importante din punct de vedere subiectiv, pot fi incluse stările de mare bucurie, de euforie, de extaz și alte trăiri benefice și senzații subtile extrem de puternice ce apar la nivelul întregului corp și care însoțesc actul de corespondență dintre percepție și autenticitatea lumii. Aceste manifestări trebuie să fie înțelese ca fiind o consecință a unei armonizări de proporții a percepției, armonizare care

atunci integrează toate aspectele ființei noastre. Armonizările de acest fel rămân impregnate în memorie ca fiind niște evenimente spirituale extrem de profunde și de importante în viața noastră, ele fiind incomparabile, prin intensitatea lor, cu experiența socială.

Cât despre simptomele autenticității mai clar definite și mai bine controlate, manifestate în vise, putem vorbi doar după realizarea trecerii de la visele obișnuite, care nu au în acest sens nici o valoare deosebită, la visele conștiente, în care ființa devine cu adevărat conștientă de sine. Tocmai această trecere face obiectivul cărții noastre.

Orientarea ființei noastre către realizarea unei asemenea posibilități poate începe prin fixarea atenției asupra viselor care conțin într-adevăr o anumită putere spirituală, vise pe care, amintindu-ni-le, simțim cum o căldură plăcută și aparte se prelinge prin tot corpul. Totodată atunci se subtilizează gustul și mirosul aerului inspirat și apare sentimentul inefabil că undeva, departe-depart, se petrece ceva important care ne atinge cu lumina sa divină. În alte situații, atunci când regresăm spiritual, apare un sentiment deosebit al inexorabilului și al ruinei, senzația că întreaga noastră viață este otrăvită și fără speranțe. Atunci când ne transformăm profund spiritual apare, dimpotrivă, senzația corporală că toate componentele noastre văzute și nevăzute ar fi "ca și cum" pentru prima dată sunt perfect unificate și unse cu untul și mierea cele catifelate ale unei armonii divine pe care nu ne-o putem nici măcar imagina. Astfel, apare trăirea inefabilă a tot ceea ce poate fi inimaginabil, de necuprins pentru memoria noastră din starea de veghe.

Procedând prin evocări atente, sistematice și repetate devenim, în felul acesta, cu mult mai deschiși către acea putere benefică și misterioasă care ne ghidează către perfecțiune și libertate. Odată intrată profund în viața noastră, ea ne permite să devenim autentici și să redevenim noi înșine. Ea trebuie doar să fie chemată și evocată, noi trebuie doar să-i dăm de știre, să-i sugerăm că știm despre existența ei și că această cunoaștere este una autentică.

Scurtă istorie mondială a obsesiei

Motto: "Nimic nu influențează mai mult auzul decât bolile de urechi."

(Larochefoucault)

Pseudorevelațiile care ne vizitează în urma contactului cu sectele sunt false. Nu este adevărat că toate sectele au, ca și religiile autentice, aceeași finalitate. Multe dintre secte nu ne duc nicăieri. Altele duc doar la clinica de psihiatrie. Acest fapt este condiționat nu numai de prostia noastră, ci și de prostia oamenilor, insistăm - a oamenilor care au deschis și au format aceste secte.

Trăsătura cea mai evidentă a acestei prostii este capacitatea oamenilor de a deveni obsedați de fărâmele de adevăr. Care sunt de fapt cauzele nașterii giganticilor iluzii subiective care îngreunează și mutilează destinele unor oameni sau chiar ale unor popoare?

Structura percepției umane este de așa natură încât, cu cât mai limitată este atenția, cu cât ființa umană conștientizează în mod concomitent mai puține aspecte, cu atât mai mare este probabilitatea inexactității și a erorii în percepție, de aici apărând multe dintre acțiunile noastre neadecvate și autodistructive.

Căci atenția care ne este necesară în viața curentă este diferită de cea de care avem nevoie pentru a accede la adevărurile nebanalizate ale ordinii universale. În afară de aceasta, înțelegerea adevărurilor nevăzute solicită o cantitate cu mult mai mare de energie decât percepția noastră cotidiană. În același timp, rezerva noastră energetică de bază este ferm menținută în limitele formelor de percepție socialmente condiționate, pentru reproducerea cărora se și consumă.

De aceea, atunci când urmărim să cuprindem cu atenția noastră aspecte mai ample și mai puternice decât viața noastră cotidiană, se produce același fenomen care are loc și în timpul coșmarurilor: obiectul care este mai puternic ne acaparează atenția și aceasta rămâne complet fixată acolo. Obsesia survine mai ales în două cazuri:

- când omul, nefiind foarte puternic și integru, își lansează haotic și întâmplător atenția în alte sfere subtile și aceasta se fixează aproape complet de un obiect sau de o entitate cu o putere cu mult mai mare, creând astfel o dominantă necunoscută, și care în plus este neasimilabilă în conștiința lui;

- când un om destul de puternic interior își proiectează la modul întâmplător sau conștient atenția Dincolo (în cealaltă lume) și apoi, revenind, se lansează, în virtutea condiționării sale sociale, să înghebe din impresiile sale mizere și parțiale din punct de vedere obiectiv, dar grandioase pentru el din punct de

vedere subiectiv, o scară rulantă pentru importanța sa socială, având în vedere gratificarea și iluminarea restului necioplit al umanității.

În acest din urmă caz, obsesia survine în urma unei greșeli foarte grave și curente: are loc tentativa de a aduce acel Dincolo în ordinea socială cotidiană, aspect care, în principiu, este aproape imposibil, deoarece acestea sunt două realități separate. Dominanta socială a puterii și a autorității, cea care susține toate formele conștiinței umane cotidiene, ne joacă aici cea mai dură festă. Individul identifică atunci în mod neîntemeiat o percepție de o forță nemăsurată, care însoțește orientarea atenției către realitățile de Dincolo, cu obținerea de către el însuși a puterii de a-și realiza manipulațiile sale ambițioase în sfera vieții cotidiene. Nu cred că este cazul să mai explicăm că o asemenea eroare de proporții a percepției are consecințele cele mai neplăcute pentru cei care sunt fascinați doar de o singură latură a adevărului care, totuși, li se revelează uneori.

Și mai interesant aici este un alt aspect care ne poate edifica asupra cauzelor înfloririi multimilenare a descrierilor aberante ale lumii. Se are în vedere faptul că, dincolo de cele spuse mai sus, istoria omenirii este creată în cea mai mare parte din asemenea manipulări ambițioase ale unor oameni semiiluminați-semiobsedați, care au lăsat în urma lor o moștenire monstruoasă, care este materializată în descrierile iluzorii, sectante și pseudo-oculte ale lumii, în intențiile ascunse la baza cărora se află cel mai adesea puterea și autoritatea.

Pe ce se bazează posibilitatea unor asemenea manipulări care sunt totuși o realitate a vieții cotidiene, chiar și atunci când ele nu se pot fundamenta pe cunoașterea realității de Dincolo?

Probabil, cauza este ascunsă și în acea particularitate a percepției umane care ține de caracterul imaginativ al percepției pe de o parte și de imaginație, pe de altă parte. Imaginile care se interpun între noi și Adevăr (realitatea de Dincolo) obțin în virtutea acestor particularități ale conștiinței netrezite, un gen de existență semiindependentă față de percepție (aspect care este de asemenea o iluzie, căci acestea nu ar putea exista în afara percepției) și această aparentă existență independentă față de noi și față de realitățile adevărului ne sperie puțin, puțin de tot, până când ne conduce în prag de paranoia.

Devine astfel evident că, pentru cineva care simte cât de cât sau cunoaște aceste particularități ale percepției, nu constituie o dificultate manipularea percepției în scopuri personale, mai ales atunci când sunt cunoscute zonele fricilor și ale dorințelor; iar acestea sunt în general cunoscute.

Încă una dintre cauzele existențiale ale obsesiei ține de faptul că lumea este unitară. Aceasta presupune că, într-o măsură oarecare, într-un fel sau altul, toate lucrurile care o constituie sunt legate între ele. Aceasta este într-adevăr o piatră de încercare în problema cercetată de noi, deoarece în această zonă a

percepției încep de cele mai multe ori manifestările clinice ale pierderii lucidității. Această latură a lumii este atunci percepută de conștiința labilă ca fiind o provocare ce determină crearea aberațiilor și sistematizarea lor. Așadar: pentru cel înțelept totul se aseamănă cu totul și totul este corelat cu totul, mai exact, cu propria-mi persoană, dar, în realitate, pentru cel egoist, doar cu un amor propriu nemăsurat și lezat, cu fricile și dorințele ființei umane.

La modul practic, aceasta se manifestă cam în felul următor: dacă omul este afectat de o iubire nefericită (neîmpărtășită), atunci, oricât ar încerca el să se autoamăgească, dominanta reală și unică a căutărilor lui în sfera Necunoscutului și a înțelegerii acestuia va fi tocmai această iubire neîmpărtășită față de propria persoană. Această dominantă puternică atrage din inconștientul colectiv, prin declanșarea unor procese de rezonanță, sub forma unor imagini clare și a unor revelații care confirmă totul, toate dulcile tâmpenii care au fost inventate de conștiințele mistice, aburite ale umanității, pe parcursul miilor de ani. Aici sunt incluse și căderea în păcat a lui Adam și Eva, și Desfrânata Babilonului, și Lilit și Anima, și nunțile alchimice și așa mai departe. Lucrurile se prezintă și mai jalnic atunci când toată această aiureală este percepută "ad literam" și, mai ales, atunci când este înțeleasă ca o metaforă care nu are nici o legătură cu ființa umană. Atunci totul s-a sfârșit; se poate pune punct. Există adeseori tentativa de a îmbrăca toată creația în prezervativul propriei noastre înțelegeri infantile, naive, superficiale, agravate de lapsusuri serioase și de un cretinism înăscut.

Este foarte probabil că începutul predominării după Evul Mediu și ulterioara înflorire a materialismului și a științei experimentale au avut ca scop evoluționist nu atât acumularea unor cunoștințe formale, cât atingerea de către umanitate a unei stări de luciditate. Insuficiența care se făcea atât de acut resimțită și care continuă să se resimtă și acum, după o înflorire milenară a paranoiei acelei cunoașteri, a avut la bază intenția dobândirii puterii și autorității pe seama altora.

Tocmai de aceea nu merită să ne lăsăm tentați de descrierile pseudo-oculte, unele doar aparent logice, ale lumii, care explică totul și care, în sfârșit, revarsă mult așteptata lumină asupra motivațiilor aparent reale ale destinelor noastre și asupra sensului vieții noastre. Aceste descrieri, în esența lor, nu sunt mai mult decât acele jocuri de grădiniță de-a mama și de-a tata, însă nu trebuie să pierdem din vedere că aceste jocuri nu influențează în nici un fel faptul că, dincolo de zidurile grădiniței de copii, se întinde totuși o lume profund misterioasă, înfinită și inimaginabilă, despre care nimeni nu știe mai nimic, dar în care noi trăim cu toții.

Structura tainică a inițierii nevădite care apare în vis

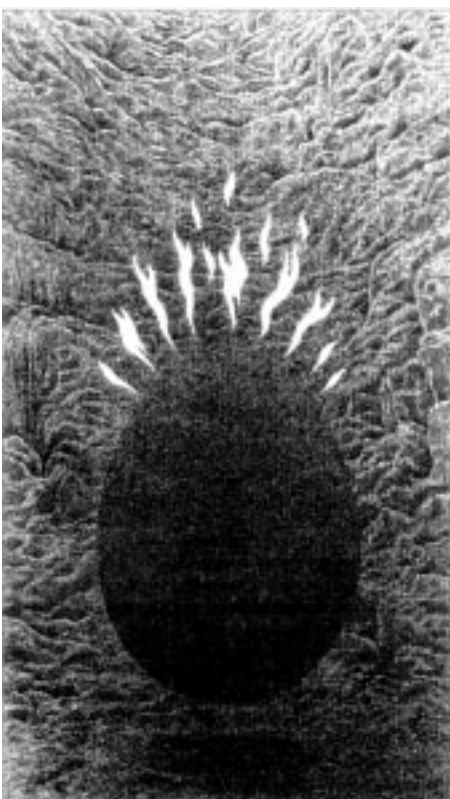
Posibilitatea utilizării viselor pentru modificarea unor situații de viață este evidentă pentru civilizația actuală; visele inițiatice conțin informația completă care poate fi interpretată destul de practic, la orice nivel, începând de la problemele sănătății fizice și sufletești până la căutările spirituale.

Mai puțin evidentă este posibilitatea parcurgerii propriei căi spirituale cu ajutorul viselor, fără a ne exclude în același timp din structurile vieții cotidiene și eterne. Această posibilitate se bazează pe faptul că anumite vise ne transformă profund și ne accelerează creșterea spirituală. În anumite vise sunt ascunse puteri și spații de care, la modul concret și direct, depind nu numai sănătatea sufletească, dar și viteza evoluției noastre spirituale. Acest fenomen este în strânsă legătură cu faptul că acea cunoaștere care ni se oferă prin experiența comunicării cu Spiritul are nu numai o componentă informațională, ci și una energetică, care ne și transformă. Cunoștințele acumulate sunt materiale (au substanță); ele chiar presupun posibilitatea unei măsurări cantitative.

Cunoștințele care sunt acumulate în procesul visării nu numai că asigură progresul pe mai departe al conștiinței, dar totodată ele modifică și personalitatea visătorului, corpurile lui subtile și, mai mult decât atât, cu timpul, chiar și forma sa fizică sau modul de a exista.

Dilatarea gradată a conștiinței și autoperfecționarea ei are în percepția noastră anumite trepte, niveluri, momente-cheie, adică o anumită consecutivitate pe care noi o înțelegem ca pe o structură. Treptele sau trecerile de la un nivel al acestui sistem la altul, în procesul visării, le vom denumi prin cuvântul "inițiere", având însă mai puțin în vedere ritualul. Numim procesul analizat de noi aici "inițiere tainică nevădită" deoarece cunoștințele care sunt obținute în vise au în principal o anumită materializare dincolo de cuvinte, în corpurile noastre subtile, iar transformările care sunt generate de energia lor ating apoi nivelurile cele mai profunde ale conștiinței noastre, transformându-ne treptat.

Caracterul succesiunii "inițierilor tainice nevădite" care apar în vise este mai puțin liniar și corespunde prea puțin concepțiilor noastre despre ierarhizarea lumii,

care sunt inspirate din viața cotidiană, însă existența propriu-zisă a unei astfel de succesiuni nu poate fi pusă la îndoială⁽³⁾.

Unul dintre scopurile cele mai demne de eforturile conștiente ale visătorului-practician este conștientizarea continuității și a inseparabilității vieții cotidiene și a celei din vis, adică realizarea integrității percepției. În legătură cu acest aspect, în fazele de început ale practicii pentru conștientizarea propriilor inițieri nevădite poate fi utilă orice tradiție sacră către care este deschis visătorul.

Stadiul evoluției spirituale care, de exemplu, în budism este numit "cel plecat de acasă" este anticipat de vise cu cataclisme naturale, războaie, explozii nucleare, adică vise despre sfârșitul lumii sau, folosind terminologia unui psihiatru american, cercetător al viselor de acest gen, ele sunt "vise nucleare".

"Visele nucleare" sugerează, înainte de toate, faptul că personalitatea ființei umane se află în pragul celor mai profunde transformări din viața sa, în pragul transformării interioare, care poate fi echivalată cu o nouă naștere; în cazul derulării favorabile a proceselor interioare, după o anumită perioadă de timp, ființa se transformă în totalitate, se naște practic o nouă personalitate, cu un psihic nou, mai evoluat, cu o nouă ordine interioară și cu un nou mod de acțiune în lume; se transformă astfel totul, până și obiceiurile și modalitățile de comportament cele mai intime.

Într-un alt sens, se poate vorbi despre coborârea Șansei în destinul omului. Dacă va fi folosită Șansa sau nu, acesta este un alt aspect, care ține doar de capacitatea personalității de a se trezi complet, de a vedea veritabilele legi ale Jocului divin, de a înțelege că Șansa sa este întotdeauna în legătură, în primul rând, cu posibilitatea evoluției spirituale, a unei evoluții spirituale interioare. Totuși, lucrurile se prezintă ceva mai complex: procesul trezirii spirituale și al evoluției personalității are un caracter nu mono, ci bilateral. Sub al doilea aspect se are în vedere Spiritul care, în principiu, niciodată nu ne lasă în pace (în ciuda iluziilor pe care ni le facem), măcar și din simplul motiv că noi suntem o parte din El. Și, deoarece Spiritul sau El este nu numai iubire (și chiar dacă este și iubire, atunci aceasta este una mai mult decât necruțătoare după criteriile umane), nu este de mirare că acest stadiu echivalează din punct de vedere subiectiv cu un cosmar al stărilor emotive care însoțesc moartea vechii personalități cu toate atașamentele ei.

"Ceea ce pentru omidă reprezintă sfârșitul lumii, pentru Maestru este nașterea unui fluture".

⁽³⁾ Vezi, de exemplu, concepția despre cele șapte porți ale visării, care este expusă în cartea lui Carlos Castaneda "Arta visării".

Tot în această etapă, de obicei în vise are loc confruntarea cu așa numitele forțe întunecate și cu lumile involuției. Ele pot fi interpretate diferit: fie ca auto-amintiri karmice din lumile răzbnării, fie ca ispite care pun la încercare tăria aspirațiilor conștiente și mai ales a celor inconștiente ale personalității, fie ca fiind aspirații către Lumină, ca un proces de depășire a fricii care, după cum se știe, este dușmanul numărul unu pe orice cale spirituală autentică.

Formele pe care conștiința noastră le conferă acestor aspecte în vis sunt diverse și ele sunt condiționate mai degrabă de bagajul individual de impresii și asociații: fasciști, medici bestiali, polițiști fanatici, indivizi criminali obscuri, ori pur și simplu Satana. Aceste forme mai apar și ca niște reprezentanți malefici ai artelor marțiale, sau persoane de origine și de rase întunecate, ciborgi ucigași, ori pur și simplu întinericul, nimicul și așa mai departe.

Visele cu o asemenea tematică se repetă uneori pe parcursul unui timp îndelungat. Aceasta se produce mai ales atunci când ființa nu-și poate face alegerea. Sarcina acestor vise este de a ne determina să ne trezim acolo, în vis, de a ne face să ne amintim de noi acolo, să pășim în întâmpinarea fricii și să vedem că frica noastră suntem de fapt tot noi înșine. Această frică este latura noastră din umbră, care reprezintă o condiție temporară a evoluției noastre.

Următorul tip de vise din structura inițierii spirituale nevădite care este analizată de noi, este visul despre casa pe care este timpul să o părăsim.

În acest tip de vise, casa trebuie să fie părăsită pentru că aceasta este pe cale de a se distruge (din cauza unui incendiu, a unui cutremur și așa mai departe) și într-o anumită măsură în vis ne apare că este deja periculos să mai rămânem în ea (cad grinzile).

Casa este unul dintre simbolurile cele mai informative din vise⁽⁴⁾ și interpretarea variază în limitele destul de convenționale ale spațiilor exo- și ezoterice ale viselor. Distrugerea casei (dintr-un motiv sau altul) indică necesitatea (devenită deja imperioasă) de a modifica forma și conținutul propriei existențe și, mai mult decât atât, chiar gradul de pregătire interioară care este necesară ființei noastre pentru aceasta. Această necesitate este cu atât mai stringentă, cu cât mai distrusă ne apare casa în vise. Aieva, acestui spațiu de inițiere îi corespunde adâncirea crizei interioare, cu toate simptomele ei: insatisfacție, dizarmonie interioară, senzația inutilității întregii vieți (oricât de prosperă ar părea aceasta din afară), o stare de angoasă care degenerază adesea în depresii, o senzație de împas, de frică și îngrijorare pentru ziua de mâine.

Visătorul se vede atunci pe sine în casă, cu prietena lui.

(4) Vezi Anexe.

În tot spațiul acela este revărsat un sentiment amar de toamnă târzie. El se apropie de pat. Sub pătură găsește doar un noian de frunze tomatice maroniu-aurii. Ambii privesc tavanul: acesta este plin de crăpături care aleargă în jos pe pereți. Deplasându-se prin casă în dreapta, observă în locul unui perete o spărtură prin care ei doi părăsesc casa. Ambii ies la un loc deschis în adâncul căruia se vede o trecere către o multitudine de lumi, prin care se revărsă o lumină aurie, maiestuoasă și necrutătoare.

În acest caz concret, în vis a avut loc distrugerea formei relațiilor personale dintre acești iubiti, formă care era deja prea strâmtă pentru lumina cerească ce intră în destinele lor, și în unele situații acest fapt s-a produs, în consecință, chiar și în realitate.

Casa care se distruge în vis trebuie să fie părăsită la un moment dat, altfel veți muri ca personalitate: tot ceea ce încetează să se transforme, începe mai devreme sau mai târziu să se descompună, și să ne ferească Dumnezeu de duhoarea care este stârnită atunci!

Deosebit de insistent se recomandă să părăsim casa care este distrusă de flăcări: cu aruncătorii cerești de flăcări nu e de glumit - ei vin atunci când toate celelalte avertismente nu și-au făcut efectul.

În structura inițierii nevădite, după visul în care omul iese din casa distrusă, urmează alt stadiu; acesta, de cele mai multe ori, ia forma unor vise în care visătorul, dintr-un motiv sau altul, trebuie să se arunce în apă - în râu, mare, ocean și să o treacă înot pentru a ajunge la celălalt mal.

Topografia și caracteristica tuturor apelor și râurilor de dincolo merită o carte aparte. Aici vom puncta doar aspectul cel mai important în contextul inițierii nevădite: cu alte cuvinte, cu acest tip de vise (traversarea râurilor și a apelor) începe viața spirituală cotidiană, care este accesibilă în cazul unei vieți normale ("neaccelerată, neconsacrată") numai după moarte. Este suficient să amintim că visul despre trecerea râului de unul singur sau de către una dintre rudele apropiate, uneori prevestește în viața unui om obișnuit moartea fie a lui, fie a celor apropiați, fie o boală grea care îi poate fi fatală. Ca și cum cel care este "inițiat" ar primi o posibilitate de a pătrunde mai adânc și de a asimila experiența transcendenței plătind-o nu prin moartea fizică, ci printr-o moarte-naștere psihică interioară.

De pe "celălalt" mal încep cu adevărat peregrinările spiritului nostru. Acestea încep tot cu niște case care au de data aceasta o valoare mai exoterică. Aceste case sunt întâlnite pe măsura realizării unui gen de ascensiune destul de îndelungată - din vis în vis, din an în an - parcurgând un teren accidentat. Casele pe care le găsim acolo "ca și cum am locui în ele" ne servesc ca locuință

pentru un timp, apoi găsim altele. Ele poartă o amprentă comună - un sentiment foarte subtil de putere revărsată, esența stării care apare atunci putându-se exprima aproximativ în felul următor: în sfârșit, te-ai întors acolo unde ai aspirat să ajungi toată viața; iată exact ceea ce căutai; nu trebuie nimic mai mult: o pace și o intimitate incredibilă, liniștea și beatitudinea eternității, sentimentul apropierii - singura cu adevărat posibilă - de tot ce știi și de tot ce-ți poți aduce aminte, sentimentul paradisiac al reîntoarcerii. Aceasta este deosebirea de bază dintre casa din aceste vise și casa care a fost descrisă mai sus. Uneori, sentimentul reîntoarcerii acasă în aceste vise atinge un asemenea nivel de intensitate încât mai târziu și aieva, multe zile în șir, suntem în imposibilitate de a ne resemna cu existența cotidiană și ființa începe treptat să-și amintească și în starea de veghe uitatele reguli și hărți ale Jocului divin.

În ultimele secvențe ale filmului "Nostalgia" al lui A. Tarkovschi, eroul se reîntoarce acasă, Acasă.

În final, nostalgia casei, pe care o trăim în urma unor asemenea vise, chemarea pe care o auzim, este o nostalgie după Casa Cerească a lui Dumnezeu, de unde am plecat cândva cu toții să hălăduim prin lumi și unde cândva trebuie să ne reîntoarcem.

Din momentul în care visătorul începe să călătorească "pe celălalt mal", în visele sale apar niște ghizi spirituali și învățători sui-generis (în felul lor). Căile inițierii ulterioare se individualizează și fiecare parcurge o etapă de studiu care corespunde particularităților esenței lui și a obiectivelor lui majore. Dar, dincolo de varietatea individuală a tipurilor și a modalităților de inițiere care ne apar în vis, există o anumită structură comună, anumite semne, situații și acțiuni care pot favoriza conștientizarea și în stare de veghe a ritmurilor și a perspectivei evoluției, a legăturii acestora cu sistemele accesibile de cunoaștere sacră.

Populația tainică a viselor

Motto: "Cine aleargă acum în noapte? Vreau să știu, vreau să știu..."

(I. Brodski)

Cine sunt totuși aceia pe care îi întâlnim în călătoriile noastre nocturne? Și de ce atunci când îi vedem în vis pe oamenii care ne sunt foarte apropiați, la trezire nu suntem deloc convinși că au fost chiar ei? Și cine sunt Aceia pe care nu reușim să ni-i aducem aminte, însă nerecunoașterea chipurilor lor nu ne oprește să simțim că îi cunoaștem de foarte demult, chiar dintotdeauna? Și cine sunt aceia de care ne temem mai mult decât de moarte, în visele noastre?

Atunci când visătorul părăsește casa distrusă și începe revenirea lui Acasă, el începe să observe prezența în visele sale (reală și până la acel moment) a anumitor entități care sunt un fel de ghizi, învățători, călăuze. A înțelege rolul lor, mai ales la început, este destul de dificil, din cauza conștiinței noastre iresponsabile care le conferă anumite forme, urmând

asociații semantice imprevizibile: fostul profesor de școală sau universitar, tatăl, șeful, un funcționar important, Președintele țării sau alți reprezentanți ai administrației, antrenorul, preotul, Iisus Cristos, ori pur și simplu un om față de opinia căruia suntem deschiși etc. Este vorba aici despre visele în care cineva mai experimentat sau mai în vârstă ne învață, ne ghidează sau ne pedepsește (adică astfel tot ne învață).

Obiectul lecției, datorită aceleiași particularități a conștiinței, poate fi oricare: matematica, înotul, zborul, croitoria, olăritul sau suflarea sticlei, zborul navelor spațiale, cultivarea smaradelor, vindecări ciudate etc. Nu trebuie să ne întristăm dacă nu ne amintim prea bine lecția din vis și în starea de veghe. Aceste cunoștințe sunt definitive și rămân după aceea în noi și se manifestă în viața noastră prin mișcările și acțiunile noastre inconștiente (dar aceasta este valabil numai în cazul în care visele noastre nu sunt inspirate de excesul de filme video sau de o digestie proastă).

O atenție deosebită o merită visele cu subiect instructiv, care se desfășoară "ca și cum" ne-am afla într-o încăpere mare cu amfiteatru, printr-o mulțime de participanți - aceste vise sunt destul de importante, deoarece la nivelul lor sunt prezente momentele spirituale cheie care generează impulsuri de evoluție interioară pe termen lung.

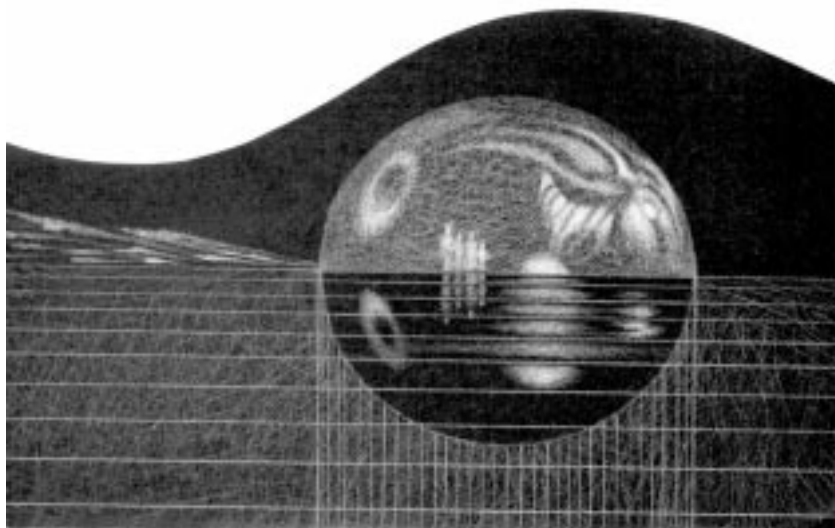
Nu trebuie ignorate nici examenele pe care le dăm din când în când, în vise; acestea sunt într-adevăr examene spirituale și nu doar amintiri din perioada studenției, și avem nevoie de multă luciditate pentru a înțelege semnificația lor reală în destinul nostru.

Ce sunt de fapt instituțiile de învățământ din vise, ce reprezintă însuși procesul învățării, cu ce fel de forțe intrăm în legătură în felul acesta în vise?

Poate că necesitatea cunoștințelor și a cunoașterii este într-adevăr innăscută la oameni, constituind o energie care alimentează bazele ființării umane (și nu numai); după toate probabilitățile, necesitatea cunoașterii este cea care conferă o orientare firească (asemenea axului nord-sud) evoluției umane: cunoașterea este putere, cunoașterea este viață.

E posibil ca în lume - în interiorul și în afara ei - să existe anumite sisteme tainice vii ale luminii care să dirijeze și să favorizeze toate aspectele ce țin de procesul cunoașterii, la fel cum câmpul magnetic al Pământului întoarce acul compasului în orice punct al planetei de-a lungul axului nord-sud. Cu siguranță că aceste sisteme ale luminii și ale puterii sunt percepute în visele noastre fragmentare ca fiind instituții de învățământ, conștiința noastră conferindu-le atunci anumite configurații familiare. Sistemele cunoașterii umane sunt numai niște fragmente individualizate ale acestor sisteme ale luminii care s-au structurat istoric de-a lungul procesului de evoluție, asimilând, cu oarecare deformări antropomorfe, anumite domenii ale Necunoscutului. Din aceste sisteme

fac parte toate tradițiile religioase, esoterice și oculte care s-au manifestat vreodată pe planetă. Într-un fel, aceste tradiții constituie puncte aproape perfecte (de cele mai multe ori ele sunt mai puțin perfecte) între cunoașterea umană și Necunoscut, și într-un fel sau altul aceste puncte devin uneori accesibile prin rezonanță percepției visătorilor în virtutea anumitor dominante și condiții firești ale nașterii lor.

Problema plecării din instituțiile de învățământ din vise este destul de dificilă: pe de o parte suntem, indiscutabil, ființe cu un anumit grad de liber arbitru, măcar și din simplul motiv că de la începuturi nu aparținem nimănui, pe de altă parte, foarte puțini dintre noi pot evolua real, absolut independent, noi pierzând în mod inevitabil din inimă speranța oricăror garanții evolutive atunci când ne izolăm. Problema este cât de multă încredere avem în ceva din interiorul nostru, pentru că uneori aceeași încredere o avem și în cineva din afara noastră. Revenind la entitățile care au funcția unor călăuze în vise, indiferent de aspectul lor exterior, se poate spune cu certitudine doar că unele dintre acestea sunt într-adevăr ființe cu un nivel superior de evoluție, în timp ce altele suntem chiar noi înșine, sau altfel spus aspectele noastre superioare cu care nu reușim încă să ne identificăm și pe care tocmai de aceea le înstrăinăm⁽⁵⁾. Oricare ar fi adevărul, nu trebuie să uităm nici o clipă că în spatele tuturor acestor manifestări este „ca și cum” ar sta Spiritul, sau mai exact - toate acestea sunt o parte componentă a Spiritului și în acest caz nu există o diferență principală - și astfel atât în primul cât și în al doilea caz suntem ajutați să înaintăm pe o cale, care se aseamănă cu altele doar în măsura în care căile acelei forțe absolut impenetrabile, pe care o numim Spirit, sunt necunoscute.

Din când în când, în visele noastre, sub alura unor ghizi și învățători, pot

apare falși ghizi și falși învățători (sau propriile noastre aspecte distructive și întunecate, din umbră) pentru a ne ispiți sau pentru a ne verifica (testa) rezistența și gradul nostru de trezire spirituală. Cum să-i deosebim însă între ei? Foarte simplu: și în spatele celorlalți se află tot Spiritul, și prin urmare ei sunt tot o parte din Spirit.

Pe măsura trezirii noastre spirituale, undeva în adâncul inimii noastre, începe să se manifeste tot mai evident ceva foarte subtil, care știe întotdeauna cu exactitate dacă mergem în direcția cea bună sau nu; acest simț nu poate fi indus în eroare, nici în vis și nici aievea. Ființa umană, atunci când este sinceră cu ea însăși, știe să deslușească această voce dintre toate celelalte, acest fapt nu poate fi pus la îndoială.

Revenind la restul populației viselor, nu trebuie să pierdem din vedere aspectul cognitiv al comunicării cu ea, mai ales că aceasta este, în general, abordarea cea mai constructivă a realității.

Din categoria celor mai neplăcute și chiar periculoase entități cu care ne întâlnim uneori în vise, fac parte cele care iau forma ființelor umane apropiate nouă din punct de vedere emoțional, cu care suntem în relații apropiate și de lungă durată. Cu cât mai dureroase sunt aceste legături (o pasiune îndelungată, o iubire neîmpărtășită, supărare etc.), cu atât mai mare este probabilitatea faptului că, sub chipul acestor oameni, în visele noastre se ascund FOCARI. Ei iau astfel înfățișarea părinților, fraților și surorilor noastre, a iubiților sau a iubitelor noastre. Ei pot fi recunoscuți după o luminozitate portocaliu-purpurie (uneori aproape exasperantă), în care sunt învăluți și, de asemenea, după incomparabila ferocitate a situației în care suntem puși, mai întâi la contactul apropiat cu ei și apoi după năucitoarea durere și cruzime a șocului resimțit în urma loviturii lor energetice; senzațiile pot fi atunci comparabile doar cu revărsarea unui metal încins în interiorul corpului și uneori ne trezim cu un strigăt de durere. După visele de acest gen, este foarte mare probabilitatea unor îmbolnăviri destul de grave.

Comunicarea cu focarii, chiar și atunci când ne simțim destul de puternici și capabili de acțiuni controlate în vise, pe de o parte este inefficientă în sensul obținerii cunoștințelor, iar pe de altă parte este periculoasă, chiar și pentru visătorii foarte evoluți și probabil, pentru ființa umană în general.

Poate singura cunoaștere pe care focarii sunt în stare să ne-o dea este faptul că nu avem nici un interes să ne întâlnim cu ei, iar pentru aceasta trebuie să fim liberi de atașamentele stagnante și excesive. Cu alte cuvinte, ființa umană care caută cu adevărat cunoașterea, iubirea și libertatea, nu trebuie să-i viseze pe cei apropiați, fiindcă toate problemele pe care le avem de rezolvat cu ei, este mai bine să le rezolvăm aievea.

Focarii nu sunt creații ale subconștientului nostru, nici entități

⁽⁵⁾ Oricât de atractive ar fi anumite reprezentări (neintegrale) ale lumii, care ne prezintă lumea ca o arenă de existență a unor forțe impersonale-neformate, neutre sau chiar cu totul favorabile conștiinței noastre, totuși luciditatea ne obligă din când în când să ne amintim că în această lume este loc pentru orice, de asemenea și pentru entități absolut inimaginabile pentru percepția noastră, și nu doar pentru forțe impersonale.

subtile ale planetei noastre; aceștia sunt ființe răpitoare din alte lumi, care vânează anumite tipuri de energie.

Focarii au o vagă asemănare cu VULPII, care ne apar în vise sub forma unui amestec ciudat de câine roșcat și vulpe, uneori luând formă umană, păstrându-și însă aceleași trăsături caracteristice - roșcați și cu intenții neunivoce. În comunicarea cu ei predomină o senzație de fals, de furt, de eroare, de duplicitate, de teamă vâscoasă. Ei sunt luminați de un flux energetic galben-tulburiu sau portocaliu-murdar. Energia lor este una caldă și uscat-sufocantă, care generează uneori o senzație specifică de mâncărime caldută în corp. Visătorii percep vulpii ca pe niște formațiuni luminoase de o nuanță portocaliu-gălbuie, care au forma de picătură a flăcării lumânării, având însă vârful tăiat (un gen de "Cipolino" fără păr) și ei au o structură luminoasă interioară simplificată în comparație cu aceea a omului.

Faptul în sine al existenței acestor creaturi nu este o noutate; unele informații despre ele pot fi găsite în vechile cărți chinezești care povestesc despre așa-numiții vulpii. O noutate este însă invazia lor activă în spațiile cele mai apropiate ale visării începând cu vara anului 1992 și de asemenea aparițiile lor în masă și sentimentul că aceștia și-ar fi găsit stăpânii, adică ar fi aderat la un sistem mai sigur și mai bine structurat.

În procesul descrierii vulpiilor apare o dificultate legată de faptul că aici avem de-a face nu numai cu expansiunea lor în spațiile visării; după toate probabilitățile s-au înmulțit cazurile nașterii lor în corp uman⁽⁶⁾ (sau obținerea acestuia prin alte mijloace) și în viața reală. Despre vulpii se poate spune că ei sunt ne-oameni, adică entități care încă nu au devenit oameni, deși la exterior par a fi (au o formă umană). Esența acestui proces se pare că este în legătură cu faptul că nișa care se eliberează în procesul trecerii umanității pe alt plan calitativ⁽⁷⁾, începe să fie completată de entități care în evoluția lor abia urmează să atingă stadiul uman. Pe de altă parte, dacă ar fi să trecem dincolo de descrierile evoluționiste oculte și dincolo de faptul că fiecare categorie de entități are propria sa cale de evoluție⁽⁸⁾, atunci cauza cea mai probabilă a invaziei vulpiilor poate fi interesul lor pentru un anumit tip de energie pe care o primesc la contactul apropiat cu oamenii.

Experiența visătorilor arată că vulpii sunt atrași în special (și aici se manifestă asemănarea lor cu focarii) de deșeurile sufletești umane - de resturile diforme ale vieții noastre sufletești, de care nu ne debarasăm la timp: fricile, suspiciunile, pretențiile neîntemeiate față de obiectele atașamentelor noastre îndelungate și stagnante.

Spre deosebire de focari, care rezonază mai mult cu pasiunile foarte intense, dureroase în nechibzuința lor, vulpii sunt atrași mai mult de aspectul camerelor cu iz de mucegai, de descompunere și în special de tot ceea ce are legătură directă

cu sfera relațiilor sexuale, deoarece se pare că în lumile visării ei prezintă foarte puține diferențe de sex.

Relațiilor cu vulpii în vise le corespunde de obicei, în starea de veghe, amplificarea stărilor de neîncredere, de suspiciune, de minciună, de duplicitate, de ambiguitate, de ambivalență și în general a situațiilor dubioase. De obicei sunt necesare perioade lungi de timp, uneori chiar ani în șir de comunicare cu vulpii în vis și aievea, pentru a trage învățămintele de rigoare. Acestea pot fi formulate ca o necesitate stringentă de a aerisi periodic tot ceea ce ține de viața noastră emoțională, mai ales de relațiile amoroase, pentru a nu crea zone închise, efecte de cerc vicios, mreje sufocante ale unei protecții și suspiciuni excesive pentru cei pe care îi iubim. Vulpii ne învață totuși să fim hotărâți în trăirile și deciziile noastre. Un aspect greu de înțeles în comunicarea cu ei este efectul de dinamizare a voinței și de stabilizare a integrității, care este generat în oameni; mai greu de pătruns este un anumit gen de fluxuri speciale de

cunoaștere despre nemurire, cu care ne pun în legătură vulpii, nemurire care probabil că nu este menită ființei umane (ca modalitate de obținere; ea apare doar la nivel arhetipal revelând în depărtare Lumina divină care este comună pentru toți cei vii).

În starea de veghe, vulpii au capacitatea de a ne magnetiza voința în sensul unei pasiuni mai ales sexuale; ei sunt capabili să genereze în noi un atașament foarte profund, care de multe ori ne orbește, în timp ce pentru ei trăirile interioare de o asemenea intensitate rămân de cele mai multe ori necunoscute și pur și simplu inaccesibile, mai ales manifestările înalte ale iubirii. Ei se hrănesc astfel cu energia atașamentelor și a iubirii, probabil din simplul motiv că nu o pot genera singuri, deși uneori ar putea învăța acest lucru.

Vulpii pot încurca destul de mult destinul omului, datorită capacității lor de a conferi un magnetism deosebit de atrăgător liniilor de evoluție periferice și devastatoare în esența lor. O interacțiune corectă cu ei poate constitui o sursă rară de cunoaștere, înțelepciune și de învigorare a sferei volitive a intereselor legate de esență, ale omului.

⁽⁶⁾ Vezi Anexa.

⁽⁷⁾ În unele surse acest proces este numit programul rasei VI-VII.

⁽⁸⁾ De exemplu istoricii chinezi ne indică în mod metaforic că vulpii pot atinge nemurirea mai repede decât oamenii.

Aceste informații nu trebuie să fie înțelese *ad-literam*, mai ales că în viața cotidiană pot fi întâlniți nu numai, să zicem așa, vulpii „pur-sânge” cu chip uman, dar și ființe care „ca și cum” ar fi vulpii pe jumătate, pe sfert, sau pur și simplu oameni, care în virtutea anumitor forțe majore au fost puternic marcați de o energie specific vulpească sau de modalitățile acestora de interacțiune.

În orice caz, maximul ce se poate face în relațiile cu vulpii, atât în vis cât și aievea⁽⁹⁾ este să încercați să îi ghidați mai departe cu ajutorul iubirii voastre (capacitatea de a iubi este distincția de bază între noi și ei), în cazul în care vă simțiți destul de puternici și dacă aceasta corespunde deciziei și necesităților voastre reale. Minimul ce se poate face și care trebuie să fie făcut este să nu ne temem niciodată de ei, pentru că ei se pot hrăni cu frica noastră la fel de bine ca și cu iubirea.

Un alt tip de entități care pot fi întâlnite în vise - OBOLARII - este greu de descris pentru că ei nu aparțin lumii noastre și lumea lor este și mai îndepărtată decât aceea a focarilor, iar acele forme în care noi îi vedem în visele noastre sunt proiecții ale subconștientului nostru, care nu au nici o legătură cu aspectul lor real. În lumea lor de origine ei sunt din punct de vedere uman aproape nemișcați, dar posedă totuși destulă putere pentru a-i atrage pe visători în spațiile îndepărtate ale realității lumii din vis pe care o populează.

Interacțiunile și relațiile cu obolarii evoluează foarte încet, uneori în decursul anilor. Primele lor intervenții în calea visătorului se manifestă la început ca o prezență a ceva străin, a unei energii subtile străine care perturbă orientarea și stările inițiale din vis. Cu timpul, această energie uneori poate deveni vizibilă visătorului sub forma unei structuri absolut inimaginabile, de o culoare gri-cenușiu-închis, creând impresia predominantă de străin, emanând un disconfort încă vag. În faza următoare, visătorul este purtat împotriva voinței sale de această forță careia nu i se poate opune. Amintirea despre călătoria propriu-zisă în lumile obolarilor, de obicei, rămâne mult timp ascunsă din cauza distanței mari dintre particularitățile de percepție a lumii obolarilor și modul de acordare obișnuit, specific în spațiile visării. În plan perceptiv ei figurează anumite ființe împletite între ele într-o manieră specifică, care amintesc mai mult de niște rădăcini gigantice sau crengi de copac de o culoare neagră-cauciucată, populând un mediu care amintește de o apă gri-alburie, având uneori nuanțe reci, nefiresc de albastre și vinetii.

Obolarii se pare că simt nevoia unor energii subtile care sunt specifice

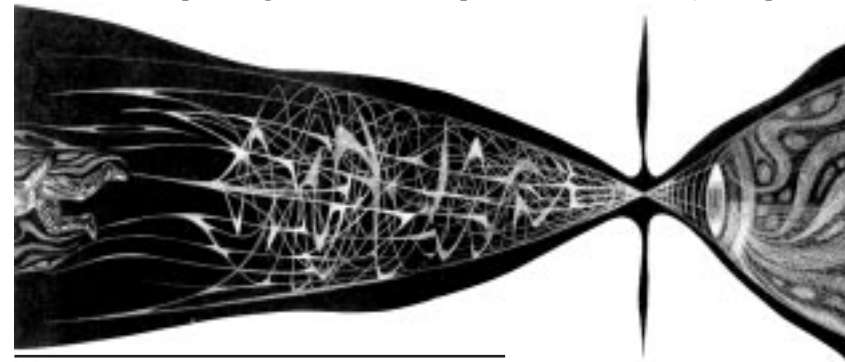
⁽⁹⁾ Despre diferența dintre vulpii din vis și vulpii din starea de veghe vezi anexa „Ai săi printre străini...”

omului. Deși multe izvoare susțin că energia care le este necesară poate fi generată de ființa umană aflată într-o stare de frică și chiar de groază, se pare totuși că frica și groaza sunt cele care rămân în ființa umană, răpite fiind chiar aspectele opuse: energia bucuriei, a optimismului, a entuziasmului, așadar componentele cele mai ușoare și luminoase ale integrității ființei umane, energii cărora li se resimte acut lipsa în lumile obolarilor. Spre deosebire de focari și vulpii, obolarii nu sunt interesați de energia iubirii și a pasiunii - aceasta mai curând îi respinge. Acest aspect poate fi înțeles dacă analizăm modul lor de viață. În condițiile în care existența și conștiința lor se pare că reprezintă un organism unic, în care lipsește aproape cu desăvârșire principiul individual, acest mod de viață poate fi privit ca un erotism, adică un mod de a fi împreună, extrem de specific și inferior din punct de vedere uman.

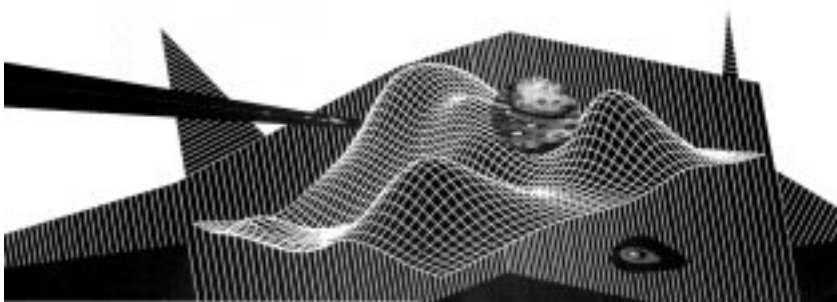
Fără îndoială că obolarii posedă o cantitate gigantică de cunoștințe, în accepția cea mai generalizată a acestui termen, și visătorul care interacționează cu ei le poate primi în schimbul energiei sale. Însă natura acestor cunoștințe este atât de străină căii esențial umane, încât oportunitatea unui asemenea schimb este foarte îndoielnică.

Este important să reținem că, în lumea noastră cotidiană, obolarii nu sunt niciodată prezenți în mod direct, nici chiar în planurile cele mai subtile - natura și viteza existenței lor sunt incompatibile cu condițiile lumii noastre. Cu toate acestea, avem motive să presupunem că lumea noastră este pe parcursul unui timp îndelungat (nu mai puțin de 10.000 de ani) obiectul atenției lor sporite și a unor manipulări realizate foarte încet și subtil, al căror scop este, probabil, obținerea cât mai ușoară a energiei umane care le este necesară.

Aceste manipulări se realizează mai ales prin intermediul proiectării din lumea obolarilor a unor cunoștințe și idei care se integrează, într-un fel sau altul, în formele umane de evoluție. În categoria ideilor de acest gen⁽¹⁰⁾ trebuie inclusă, în primul rând, ideea similitudinii dintre ființarea colectivă a oamenilor și cea a celulelor unui organism în cadrul căreia individualitatea este ignorată. Din fericire, acest mod de a fi nu este totuși esențialmente uman: modalitatea ființării umane colective se aseamănă mai degrabă cu păsările care formează un stol sau cu stelele care se grupează în constelații. Această idee falsificată, care a servit drept momeală, s-a integrat profund în esența multor sisteme religioase, filosofice și bineînțeles, politice; cele mai inocente interpretări ale acestei idei le putem găsi în izvoarele panteistice hinduse și în apelurile

⁽¹⁰⁾ Derivate materializate ale aceleiași idei ar putea fi și cele orientări ale evoluției științei și tehnicii care favorizează crearea și acoperirea totală a umanității cu o rețea informațională și de servicii, având însă un sistem strict centralizat de distribuție.

ecologiștilor, iar cele mai dure, în regimurile politice de genul imperiului incașilor, a mașinii staliniste sau a sectei "AUM SINRYKYO".

Așadar, se poate presupune că în toate formele sociale care îi reunesc pe oameni în viața cotidiană, fie acestea structuri și organizații religioase, criminale, oculte sau politice, în pofida principiilor declarate, încep să predominie lipsa bucuriei, a entuziasmului și a optimismului, acestea fiind înlocuite prin abstracta noțiune a datoriei sau a vinovăției (păcatului); structurile de acest gen sunt deci, într-o măsură mai mare sau mai mică, furnizori colectivi de energie pentru obolarii.

Pentru oamenii care interacționează inconștient sau conștient, direct sau intermediat cu lumea obolarilor, este caracteristică predominanța în luminozitatea lor a nuanțelor gri-alburii, uneori cenușiu-plumburii și a unei structuri specifice de fibre rupte mărunț și încălceite sau de plasă solzoasă mărunță (de obicei deasupra capului pe partea stângă); senzația de ceva gri poate să apară în urma unei simple comunicări cu ei. O capcană caracteristică în biografia unor asemenea oameni este frica fricii⁽¹¹⁾, ce paralizază capacitatea lor de a fi integri și de a percepe lumea cu obiectivitate. Portretul lor psihologic este completat de un pesimism și de un scepticism mascat, dar care este prezent inevitabil în comportamentul lor, de o orientare către mai rău, de lipsa unei bucurii vii și de prezența surogatelor și imitațiilor sale artificiale. Mai puțin specifică, dar prezentă de obicei, este înclinația lor pentru un excesiv raționalism și caracter mental. În comunicarea cu ei de cele mai multe ori este prezentă o răcoare care uneori trece în răceală. Dincolo de aparența unei anumite lipse de vitalitate, acești oameni sunt foarte bine protejați și destul de puternici; ei ies adesea întregi și nevătămați din situații extrem de periculoase. Puterea lor nu este însă percepută ca forța obișnuită a oamenilor puternici, dimpotrivă, ei pot crea impresia unor oameni slabi și neputincioși. Este ca și cum puterea lor nu ar fi cu semnul "+", nu ar fi o putere a prezenței, ci una cu semnul "-", o putere a absenței. Este exact acea forță care este prezentă în amintirile visătorilor, care îi purta într-un mod cu totul misterios în lumile obolarilor - misterios, pentru că visătorul nu era înșfăcat și dus, ci se acționa înlăturând irecuperabil tot ceea ce îl putea ancora și tot cu ce se putea ancora; această forță amintește cel mai bine antigravitația. Fără a cădea în diavologie, se poate spune că obolarii știu să-și protejeze clienții.

Dacă e să fim mai exacti, trebuie să subliniem faptul că obolarii nu fac parte din categoria formelor de existență exclusiv parazitare din manifestare - pentru ei este caracteristic genul de relații "tu mie - eu ție", ca și cum ei

⁽¹¹⁾ Adică frica de o suferință mai mare, o suferință și o durere care este cu precădere sufletească.

întotdeauna ar da ceva în schimb, deși valoarea acestor daruri este destul de îndoielnică pentru ființa umană, determinând-o la alegerea unor căi destul de ambigue.

Pentru căutători, problema este însă următoarea: se pare că fără posesia sau măcar fără cunoașterea acestui gen de "energie întunecată negativă", obținerea adevăratei nemuriri și a adevăratei libertăți este extrem de problematică și puțin probabilă pentru ființa umană.

CHIRURGII - sunt o categorie de ființe destul de puțin studiate care și-au activizat prezența în viața din vis a planetei în ultimii ani. În vise ei nu apar niciodată îmbrăcați în halate albe - echipamentul lor medical este de culoarea peruzelei și a fisticului, în diversele sale nuanțe. Hainele lor sunt voluminoase, fără nasturi în față, capul este acoperit cu ceva ce seamănă cu o bonetă medicală sau cu o tichie. Suntem nevoiți să le descriem atât de amănunțit îmbrăcămintea, deoarece nu cunoaștem nici un caz în care un visător să le fi văzut luminozitatea sau să le fi deslușit trăsăturile feței.

În vise ei execută diverse operații chirurgicale pe corpul visătorului sau pe corpurile altor ființe umane - de la cele mai mărunte (extragerea unui dinte bolnav), până la dezmembrarea completă și amănunțită, cu o ulterioară purificare și restabilire totală a integrității organismului.

Toți visătorii constată absența fricii și a neliniștii în legătură cu operația, senzația că totul este "oarecum" spre binele lor, acest "oarecum" apărând odată cu incertitudinea și uluirea în legătură cu faptul că luminozitatea și fața acestor ființe nu pot fi desluite. După cum s-a exprimat unul dintre visători, poate că aceștia nu sunt ființe, ci doar instrumente...

Sunt frecvente cazurile când asemenea vise au coincis cu începutul unei perioade de convalescență. Pe de altă parte, cei care sunt "operați în vis" trăiesc sentimentul că intervenția se produce nu numai și nu atât la nivelul corpului fizic, cât la nivelul unor zone mai subtile. Uneori, îmbunătățirea stării de sănătate este percepută ca fiind realizată în urma unor ameliorări de alt gen, nu mai puțin necesare, dar în mod cert, mai puțin evidente.

Oricum, despre chirurghi (și cine știe, poate că aceasta este trăsătura lor definitorie) nu se poate spune nimic concret⁽¹²⁾, în afară de câteva lucruri ciudate și fără nici o legătură între ele:

- aceste entități au apărut în vise nu mai devreme de sfârșitul anilor '50 ai secolului XX; atunci se pare că a fost creată o anumită bază pentru apariția lor;
- există o lume ciudată, care se

⁽¹²⁾ Ființarea acestei clase de entități în spațiile visării nu coincide nici cu efectele produse de așa numiții "egregori ai vindecătorilor", nici cu structurile subtile ce le sunt afiliate.

aseamănă foarte mult cu a noastră, în care epoca și stilul se aseamănă întotdeauna cu anii '30-'50 de pe planeta noastră, și care este populată de ființe umane calme și subțiri, cu o statură puțin peste medie. Progresul tehnic al acestei lumi nu a evoluat mai departe de nivelul anilor '50 de pe planeta noastră;

- este posibil ca undeva, pe Pământ, să existe cultul insectei numită pelerinul de peruze;

- începând cu anii '90, în design au început să se folosească tot mai mult suprafețele mate cu nuanțele unui gri profund (asfalt ud), gri-verzui și gri de peruze. De asemenea, formele specifice trapezoidal-bombate, cu unghiuri rotunjite, amintesc vag de forma insectelor;

- singurele forme care pe Pământ se aseamănă cu operațiile chirurgilor, sunt Pacita și Heallerii filipinezi, însă fără accesorii medicale.

Începând cu mijlocul anului '92, mai întâi în planurile cele mai îndepărtate, apoi și în cele din ce în ce mai apropiate ale visării au început să apară entități antropoidale care par a fi cele mai vechi

dintre ființele întâlnite vreodată de visători.

Cu chipurile de culoarea pergamentului și a aurului foarte vechi, ciupite de vărsat ca niște busturi de bronz, ei se mișcă precum într-un tunel al unui timp reversibil apropiindu-se de acea zonă a Creației în care se află lumea noastră. Creează impresia unor ființe atât de vechi, încât sensul apariției lor nu mai pare deloc trist: ei se pare că se întorc pentru a se risipi, murind pentru totdeauna, odată cu o anumită încărcătură pe care o poartă cu ei. Sunt precum niște kamikadze ai luminii, căci încărcătura pe care o au este chiar lumina - una foarte veche, uitată și probabil acum mai necesară ca oricând Oicumenei noastre.

În vara anului '92, MONUMENTELE au intrat în planurile subtile maxim accesibile majorității visătorilor, planuri în care ei erau percepuți în mod diferit, dar cu multe similitudini de esență: o vechime inimaginabilă a cunoașterii lor, o spiritualitate indiscutabil antropomorfă (umanoidă), o densitate incredibilă a unor energii auriu-chihlimbarii, intenția de a unifica două ramuri ale cunoașterii: cea de nord-vest și cea de sud-est. Ulterior, unii căutători au reușit să intre în contact cu Ei nu numai în vise, dar și la hotarele stării de veghe. Rezultatul acestor contacte au fost unele inițieri ciudate, care s-au produs în unele localități. Consecințele acestora se pare că se manifestă deja și vor continua să se manifeste timp

înelungat atât pe planul material cât și pe alte planuri.

Întrebarea "cine au fost acele entități?" rămâne deschisă, cu toată multitudinea de ipoteze ce au fost expuse în acest sens⁽¹³⁾. În orice caz, participanții la inițierile care sunt conferite de monumente, s-au întâlnit nici mai mult nici mai puțin decât cu ei înșiși, adică cu propria lor integritate.

La momentul actual monumentele lipsesc în spațiile accesibile ale visării - ei și-au îndeplinit se pare misiunea, oricare ar fi fost aceasta, și au făcut-o impecabil.

Dar acei visători, cărora monumentele le-au dăruit saci întregi de pergamente și papirusuri, n-ar trebui să uite niciodată acest lucru. Măcar din simplul motiv că, de atunci, nimic nu a mai rămas la fel.

Printre multitudinea de forme ale populației viselor, pot fi amintiți și HEBLINII, care arată ca niște călugări în rase cenușiu închis sau negre, sub gluga cărora, în locul feței, se ascunde fie un chip asemănător unui bot de lup, fie nimicul. Ei sunt rapaci, necruțători și de o iminentă impetuoasă și apar, de obicei, din partea stângă, când în lume doarme totul.

Se pare totuși că nu suntem îndreptățiți să-i analizăm ca pe o categorie aparte de entități. Despre aceștia se poate vorbi mai degrabă ca despre o formă de degradare a unor ființe, inclusiv umane, specifică planetei noastre sau ca despre o manifestare a anumitor probleme ale subconștientului nostru.

Heblinii, în esența lor, sunt niște vampiri agresivi sau propriile noastre aspecte distructive, absolut înstrăinate și neînțelese de noi, care ne vindecă de pacifismul și de filantropia inoportune. Uneori aceștia iau chipul rudelor sau al apropiaților noștri decedați. În aceste cazuri, ei pot fi recunoscuți după forma specifică a gurii și a buzelor, amintind o tăietură pe o piele palid-pământie.

Unul dintre semnele realității unui atac al heblinului este resimțirea la trezire a unei dureri mai jos de ombilic, în stânga. În cazul unor atacuri frecvente, o oarecare protecție o poate oferi o curea sau un brâu cu care este bine să ne încingem înainte de somn. În vise, heblinii dau impresia unor entități treze și foarte conștiente, spre deosebire de majoritatea creaturilor zoomorfe scârboase.

Visătorului îi poate fi de folos atacul heblinului în vis în cazul în care acest atac îi va dinamiza voința și el se va trezi în vis. În acest caz, heblinii devin un bun remediu cu efect de tonifiere generală.

Unii oameni, în viața cotidiană, au o asemănare exterioară cu heblinii. Acest fapt poate fi în legătură fie cu o anumită cădere interioară a ființei umane, fie cu contactul apropiat cu heblinii în vis, aspect care își lasă amprenta asupra lor.

În legătură cu acest aspect (vezi, de

⁽¹³⁾ De exemplu: aceste entități erau chiar Atlanții care acum își întorc datoria față de evoluția prezentului ciclu planelar; sau: aceștia au fost Călătorii, într-o accepțiune similară celei a fraților Strugatki; sau în versiunea care a fost expusă de Argueles în "Factorul Maya".

asemenea, vulpii), apare posibilitatea creării unei clasificări a ființelor umane, la baza căreia ar sta prezența în percepția noastră la contactul cu ei a componentelor lor neumane, străine, adică o descriere xenologică a tipurilor umane cu care ne confruntăm în viața noastră curentă⁽¹⁴⁾.

FLUTURARI-MORTUARI apar visătorului sub forma unor oameni, apoi sub forma unor figuri antropomorfe, învăluite în ceva asemănător unei mantii albicioase; clarvăzătorii percep luminozitatea lor ca pe niște zdrențe descompuse, bej-alburii, care formează un gen de structură de mumie înfășată sau de crisalidă, având în interior un gen de întuneric; întreaga lor luminozitate este percepută adesea ca fiind compusă dintr-un praf albicios descompus, asemenea firelor de polen de pe aripile fluturilor de noapte. Fluturarii-mortuari nu pot fi priviți ca o categorie independentă de entități, în cazul lor este valabil tot ce s-a spus în acest sens despre heblini; ei aparțin fără îndoială lumii noastre. Ei nu au fețe. E ca și cum fluturarii nu ar fi în totalitate vii, fiind destul de statici, destul de puțin

conștienți. Ei sunt capabili să învăluie prin energia lor asemănătoare unui praf fin și să blocheze unele procese vitale.

Dacă visătorul este cuprins de teamă, fluturarii îi pot produce mari neplăceri, devastându-l și dezorientându-l. După toate probabilitățile, ei sunt atrași de anumite energii subtile care însoțesc manifestarea poftelor sexuale animalice (**fără continență**) și viciile - ei sunt atrași mai ales de situațiile în care ființa umană nu-și poate realiza practic specificul și dorințele sale sexuale, condensând în imaginația sa forme ale vieții sexuale tabuizate social sau situațional.

Energia predominantă în comunicarea cu fluturarii-mortuari este una albicioasă, sufocant-umedă, în vise ea apărând ca niște mase diforme gelatinoase sau dăre de culoare bej-alburie.

Spre deosebire de vulpii, ei nu sunt aproape deloc interesați de diapazonul

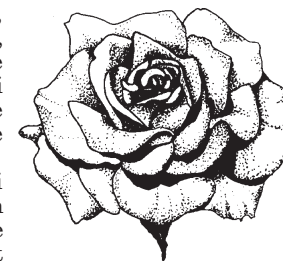
⁽¹⁴⁾ Vezi anexa "Ai săi printre străini..."

energiilor emoționale, adică de energia iubirii și a pasiunii. În situațiile în care se produc întâlniri cu fluturarii-mortuari este mai bine ca visătorii să-și rezolve totuși viața sexuală în starea de veghe și nu în imaginație sau în vis, sau să nu se preocupe în general de acest aspect.

Ființele foarte înalte, adesea blonde și bine făcute, iradiind cea mai pură lumină, care ne apar în vise, pot fi bineînțeles și propriile noastre aspecte superioare⁽¹⁵⁾, dar avem motive să credem că uneori în felul acesta ne apar și entități de un grad foarte înalt, având o legătură directă cu calea de evoluție spirituală umană - și anume PĂZITORII.

Ei protejează calea de revenire la Părinții noștri Adevărați, dacă e să folosim terminologia chineză. În orice caz, comunicarea cu ei este benefică din toate punctele de vedere și fluxul lor energetic este perceput în vise ca fiind cel mai puțin străin sau, mai exact, ca fiind cel mai adevărat, autentic, apropiat și căutat de noi, de mult timp.

După toate probabilitățile, orice comunicare cu ei este o mare şansă, dar șansa are propriile sale cărări și experiența interacțiunii cu Păzitorii se pare că intră în categoria proceselor celor mai individuale și profunde; de aceea sinteza noastră se încheie aici.

Hărțile primelor peregrinări

Motto: "...aflată pe un teren mlăștinos nesănătos. Strămutarea simultană a unui mare număr de oameni fără îndoială că i-a îmbunătățit clima."

(Machiavelli - "Istoria Florenței")

Care este factorul care separă viața noastră cotidiană de visele noastre reale? Ce separă lumea binecunoscută nouă de alte lumi, de existența cărora în vis nu ne îndoim absolut deloc? Ce constituie de fapt acest hotar și pe unde trece el? Ne-am apropiat aici de focarul crucial al tuturor sistemelor de cunoaștere și, mai ales, de știința sacră.

Structurarea percepției umane cu predominanța care îi este specifică ei, a văzului și a viziunii, determină pentru noi toți, cei ce trăim pe acest pământ, o predispoziție pentru o orientare *spatială* în fluxurile vitale. Oriunde s-ar afla ființa umană, în vis sau aieva, în percepția flux-evenimente sunt prezente inevitabil notiunile de stânga-dreapta, sus-jos, înainte-înapoi, aproape-depart, iar la apariția unor dificultăți în orientarea spațială omul resimte un puternic disconfort și atunci apar dificultăți în a trăi și a conștientiza.

Și în sensul calitativ, toate tradițiile sacre echivalează evoluția spirituală a ființei umane și atingerea nemuririi cu o mișcare în spațiu (dintr-un spațiu mai "rău" într-un spațiu mai "bun"). Generalizând, se pot indica următoarele direcții: din colțul de jos-stânga spre cel de sus-dreapta; urmând o spirală în sensul acelor de ceasornic, dinspre sud spre nord⁽¹⁶⁾, dinspre "jos"-ul topologic al Lumii, spre "sus"-ul ei, dinspre Pământ spre Ceruri, dinspre Iad spre Rai etc.

Un aspect greu de înțeles este faptul că hotarul dintre aceste spații și lumi este în esență hotarul *percepției*.

Acest hotar trece prin întregul proces de conștientizare a tuturor lucrurilor accesibile percepției noastre. În legătură cu acest fapt, interpretarea spațială își

⁽¹⁵⁾ Conform concepțiilor sufite.

⁽¹⁶⁾ Pentru anumite entități această direcție apare uneori ca sud-est și nord-vest.

pierde sensul; pentru că hotarul percepției nu trece pe undeva anume - el este peste tot: în fiecare lume și în fiecare atom, în fiecare particulă de lumină și de pustietate. Într-un anumit sens (acesta fiind aspectul cel mai important pentru practică), el este tocmai acea "băutură a uitării" pe care o bem de fiecare dată când traversăm hotarul dintre cunoscut și necunoscut, dintre manifestat și nemanifestat, dintre efemer și etern.

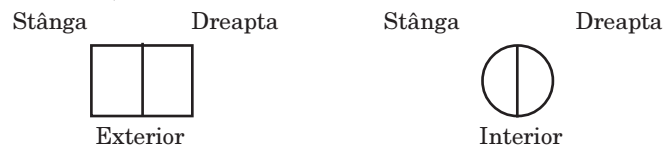
În sensul viselor, hotarul percepției este tocmai acel ceva din cauza căruia, în starea de veghe, nu prea ținem minte visele și le corelăm foarte vag cu realitatea, iar în vis nu ținem minte aproape deloc sau chiar deloc lumea cotidiană, mai exact, el este ceea ce uităm (faptul de a uita că uităm).

Însă lucrul cel mai inimaginabil legat de existența hotarului percepției este faptul că într-un anumit sens el este prezent și în lumea exterioară pe care noi o numim obiectivă⁽¹⁷⁾. Fără a ne referi aici la practicile magice propriu-zise, vom menționa doar un singur aspect care poate să ne dea de gândit.

Printre acei oameni care dispar fără veste în fiecare an pe tot globul pământesc, există - chiar dacă aceștia sunt extrem de puțini - și acei care nu vor mai fi găsiți niciodată. Ei nu vor mai fi găsiți deloc nici când se tocesc zăpezile, nu-i pot găsi nici scafandrii - rămășițele lor nu mai sunt în această lume. Și aceasta se explică prin faptul că ei au translatat din lumea noastră fizică într-o altă dimensiune.

Așadar, hotarul percepției este un domeniu al unui mister adânc și în același timp, zona căreia îi dau târcoale majoritatea căutătorilor. Este ca și cum acesta ar fi un punct de sprijin cu ajutorul căruia poate fi modificat destinul.

Iată harta hărților:

Harta 1 corespunde laturii exterioare a percepției umane. Aici pătratul din stânga corespunde percepției necesității pe care o resimțim pentru lumea obișnuită, reală. Pătratul din dreapta corespunde necesității pe care o resimțim pentru spațiile și lumile de dincolo care ne sunt accesibile doar în vise.

Harta 2 reflectă latura interioară a percepției noastre. Aici, semicercul din stânga corespunde stării conștiinței noastre, în care percepția are acces la alte aspecte ale lumii, inclusiv la viziuni și vise constiente.

Semicercul din dreapta reflectă percepția noastră cotidiană, obișnuită a lumii exterioare, bazată pe cele cinci simțuri și pe condiționările sociale.

Este foarte important să înțelegem că latura exterioară și cea interioară a percepției noastre sunt și ele separate de hotarul percepției și trecerea acestui

hotar este o bulversare (o întoarcere la 360 de grade) a conștiinței.

Din momentul în care visătorul începe să-și urmărească visele, în interiorul lui se creează treptat - cu anii - în mod intuitiv, topografia spațiilor viselor **proprii**. Această topografie se bazează mai întâi de toate pe revenirea în vise în anumite spații (după principiul: "Aici am mai fost"). Apoi, pe măsura desfășurării inițierii nevădite, la început tot intuitiv, începe să fie constientizată și structura spațiilor visării: "acest spațiu este mai îndepărtat decât acela; spațiul X este anticipat de spațiul Y, prin care se poate ajunge în spațiul Z".

În timpul inițierii nevădite, visătorul, bazându-se fie pe sistemele de cunoștințe sacre accesibile lui, fie pe propria cunoaștere neverbală, constientizează cunoașterea și calitatea anumitor spații, paradigma lor în sistemul legăturilor obiectiv-subiective și în structura autenticității, cunoscând în felul acesta legile Manifestării și regulile Jocului divin.

Avansarea după harta exterioară, în procesul inițierii nevădite, începe prin depășirea hotarului percepției care în vis poate apărea ca un obstacol înalt - un munte, un perete, un perete de ceață etc. Dincolo de acest hotar între lumi se întinde un ținut fără viață, care amintește cel mai bine de un deșert cu mici dune de o culoare galben tulburie⁽¹⁸⁾.

Prezența aici în timpul viselor este destul de dureroasă și, pentru depășirea reală a acestui spațiu, sunt necesare transformări foarte profunde și ireversibile în viața spirituală și în corpul visătorului. În acest spațiu are loc înțelegerea multor aspecte, înțelegere care se realizează în procesul asimilării unor linii individuale ale visării - este suficient să menționăm că aproape toate interacțiunile cu focarii, vulpii și alte entități care populează visele, se produc în acest spațiu, în care acestea sunt gardieni sui-generis (în felul lor). Aceste interacțiuni pot continua ani în șir până când sunt formate calitățile necesare pentru avansarea ulterioară a visătorului.

Mai departe, după depășirea acestui ținut, pot urma de exemplu alți munți foarte înalți, meridionali, de culori deschise, pastelate, cu un lac de munte de o frumusețe neasemuită. În planul inițierii, acest ținut este corelat cu o purificare mai profundă și cu începutul unei treceri de la o altă alimentare energetică la una de natură spirituală (afirmație valabilă mai ales pentru oamenii cu familie). Această perioadă poate fi însoțită de vise în care visătorului îi cad toți dinții, aspect care este în legătură cu trecerea amintită la o nouă formă de alimentare.

Apoi, pot urma niște munți foarte înalți, aproape inaccesibili, de culoarea

⁽¹⁷⁾ Vezi "Visele aievea" în Anexe.

⁽¹⁸⁾ În catolicism acestui spațiu îi corespunde așa-numitul Purgatoriu.

ocului. În procesul urcării, visătorii se confruntă inevitabil cu doi gardieni care adesea sunt percepuți în forma lor clasică - asemenea unor călăreți înarmați.

De obicei perioada apariției în vis a unui asemenea spațiu, corespunde cu începutul ieșirii conștiinței visătorului dincolo de limitările unor concepții religioase pe care acesta le-a asimilat conștient sau inconștient⁽¹⁹⁾.

Și tot așa, spre sus-dreapta, el avansează ani în șir, cu multe căderi și reveniri în ținuturile studiate deja.

Dintre punctele cheie în acest drum inițiat are sens să amintim următoarele:

- o clădire cu foarte multe etaje, cu un ascensor cu o mare viteză;
- drumuri pietroase de culoarea ocrului, având în partea stângă fie o prăpastie, fie o pădure;
- ape care trezesc asocieri cu Oceanul Înghețat și cu apropierea Polului Nord (Atențiune! Și acolo există gardieni.);
- un ținut în care sursa nevăzută a luminii este de o așa natură încât visătorul are patru umbre;
- un port oceanic inimaginabil de mare, cu multe vapoare;
- o insulă (un grup de insule) în apele Nordului, cu case simple cu un singur nivel și cu un aer de asceză;
- niște munți foarte înalți, negru-cenușii, cu un platou în vârf, pe care se află câteva temple (pe un fundal de vid cosmic).

Și așa mai departe.

Pe plan intern, depășirii hotarului percepției și transformării autocunoașterii care însoțesc acest proces, le corespund în primul rând visele care sunt legate de **moartea** visătorului într-o formă sau alta, chiar și în visele altora.

În vis, visătoarea resimte o neliniște puternică în legătură cu prietenul ei. Pe măsură ce se apropie în vis de casa lui, neliniștea se transformă în sentimentul că s-a întâmplat ceva iremediabil. Ea intră în casă. Pe două banchete stau triști toți cei care l-au cunoscut îndeaproape pe prietenul ei, iar pe masă stă sicriul cu corpul lui neînsufletit. Domnește o tăcere apăsătoare. Ea se așează alături de ceilalți. Un timp, tot continuă să sufere în tăcere, privind în jos. Apoi visătoarea simte că ceva nu este în regulă, ridică privirea și-l vede pe prietenul decedat, care stă și el cu o față îndurerată, pe banchetă lângă ea și își privește propriul corp neînsufletit din sicriu, apoi o privește și îi face șiret cu ochiul și, în urma acestui fapt, visătoarea se trezește hohotind de râs.

Aieva, prietenul tocmai încheiase o etapă în procesul său de inițiere spirituală și, depășind hotarul autopercepției, a devenit practic o altă personalitate.

⁽¹⁹⁾ Vezi Anexele.

Poarta porților

Motto: "Întunericul este mare, hărțile lumii sunt mici..."

(I. Caraion)

În procesul inițierii tainice nevădite, în conștiința noastră începe să se dezvolte tot mai mult și acea calitate pe care noi o vom numi **profunzime**, ca opus al caracterului plan, propriu cunoștințelor noastre sau mai exact, informației pe care o primim în procesul educației sociale.

În vis, acest proces de cele mai multe ori ia forma unei scufundări la fundul râului, lacului, oceanului și rămânerei acolo în compania unei mulțimi de șerpi și a unor târâtoare preistorice, adesea monstruoase. Aceste vise continuă de regulă până când visătorul își învinge definitiv frica față de toate reptilele și bestiile subacvatice.

În felul acesta, se luminează adâncurile subconștientului nostru, umbrele întunecate și cealaltă latură a sensibilității sufletului nostru, fricile lui cele mai nemărginite și ancestrale.

Pentru unii visători această fază se desfășoară sub forma unor vise despre latura întunecată a esenței feminine⁽²⁰⁾.

Profunzimea conștientizării și a trăirii care este atinsă în această fază a inițierii anticipează treapta cea mai dificil de depășit a evoluției spirituale, treaptă care are o importanță primordială pentru că tot ceea ce a fost realizat până aici poate să rămână un lucru fără valoare, care nu va putea transforma, în esență, nimic din destinul căutătorului, dacă nu va fi depășită această poartă a porților.

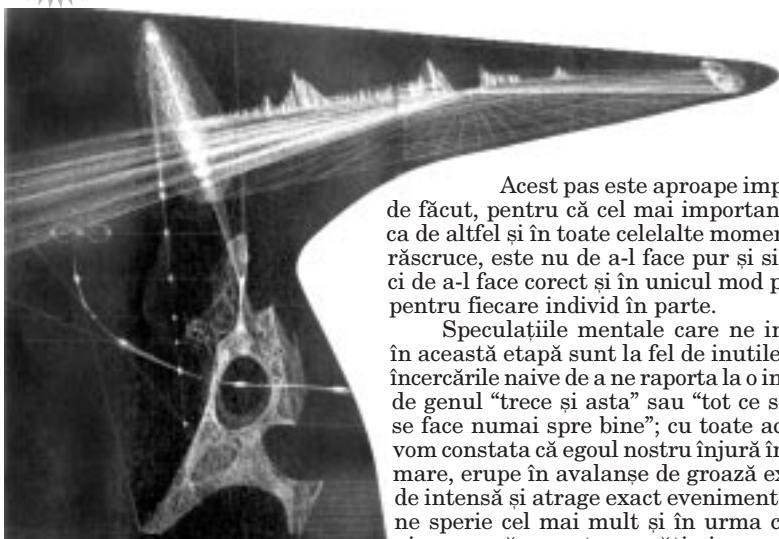
Este vorba despre necesitatea de a-ți încredința în întregime destinul și viața Puterii lui Dumnezeu, celei care ne conferă această viață și această libertate. Iar acesta este un lucru incredibil de greu. Pentru că din momentul în care conștiința de sine depășește concepția conform căreia Puterea Divină este reprezentată de o zeitate antropomorfă, care în mod garantat emană iubire pentru ființa umană sau de un dumnezeu obsedat de o singură idee - de a-l aduce pe drept-credincios direct în Rai și de a-l proteja de toate problemele - din momentul în care această iluzie se sparge, căutătorul se trezește pus în fața faptului că este nevoit să-și încredințeze în mod necondiționat ființa Puterii Divine a Supremului Necunoscut, unde necunoscute sunt în primul rând garanțiile oricărei securități și a unui deznodământ favorabil.

Acest fapt este incredibil de greu de făcut datorită EGOULUI.

Este foarte greu să ne convingem egoul că fără el va fi mai bine pentru toată lumea, că anume el este cel care trebuie să moară lângă aceste porți.

⁽²⁰⁾ Vezi Anexele.

Acest pas este aproape imposibil de făcut, pentru că cel mai important aici, ca de altfel și în toate celelalte momente de răscruce, este nu de a-l face pur și simplu, ci de a-l face corect și în unicul mod posibil pentru fiecare individ în parte.

Speculațiile mentale care ne inundă în această etapă sunt la fel de inutile, ca și încercările naive de a ne raporta la o intuiție de genul “trece și asta” sau “tot ce se face se face numai spre bine”; cu toate acestea vom constata că egoul nostru înjură în gura mare, erupe în avalanșe de groază extrem de intensă și atrage exact evenimente care ne sperie cel mai mult și în urma cărora ajungem să ne autocompătimim cumplit.

Aici aproape că este inutil altruismul calculat și încercările anemice de fuziune cu fluxul Puterii divine. Aici ne poate ajuta aspirația și voința, dar în cu totul altă accepțiune decât voința comună cu care suntem obișnuiți. Această voință supremă nu are **absolut** nimic în comun cu ceea ce știm deja despre noi înșine și în mod paradoxal presupune o deplină responsabilitate pentru tot ceea ce întreprindem. Pentru că riscul care apare atunci când ne încredințăm destinul Supremului Necunoscut este într-adevăr colosal și acel moment poate fi contrabalansat în înțelegerea noastră doar de conștientizarea faptului că însuși Supremul Necunoscut și-a asumat în totalitate riscul **propriei** sale ființări, împreună cu responsabilitatea pe care o implică această ființare.

Doar această egalitate echilibrantă a înțelegerii poate crea pentru căutător posibilitatea trecerii imposibilei punți către Supremul Necunoscut, dincolo de care începe irevocabilul.

Lucrurile se complică și pentru că, la fel ca și în orice altă etapă a căii, și aici succesul depinde de complexitatea capacității noastre de înțelegere. O înțelegere coresponsabilă ar trebui în prealabil să ne inunde și să ne modifice energetic nu numai conștiința, ci și corpul fizic. Atâta timp cât aceasta nu se produce, integritatea noastră nu este completă. Însă corpul nostru, în virtutea unui dualism legic condiționat, se modifică destul de încet, respectând niște ritmuri cunoscute numai de el. Acest proces nu poate fi accelerat, pentru că el se aseamănă cel mai bine cu coacerea treptată a unui fruct. Și, mai ales lângă poarta porților, toate tentativele de accelerare a autodezvoltării, care ignoră procesul coacerii înțelepciunii corpului - de la droguri la o asceză inutilă și prematură precum și acele “salturi” voluntariste - sunt pasibile să provoace distrugerii serioase la nivelul corpului fizic și, prin urmare, să ne afecteze la nivelul integrității noastre.

Doar profunzimea înțelegerii divine și înțelepciunea care a fost dobândită pe parcurs ne poate proteja în această fază de greșelile care aici pot deveni cu adevărat fatale pentru că poarta porților este zona unui risc maxim și real.

De aceea exact aici s-au oprit în evoluția lor majoritatea covârșitoare a

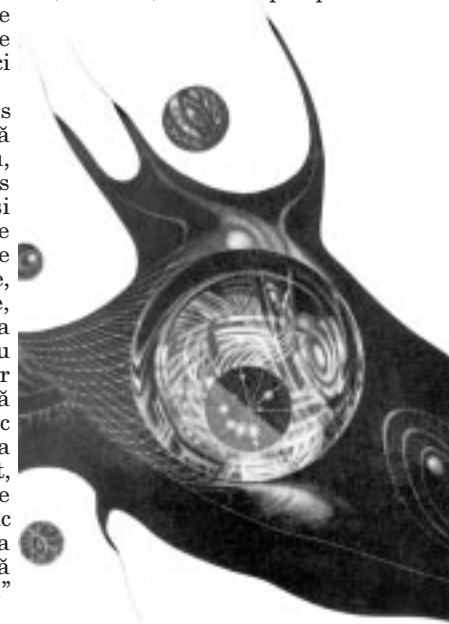
magicienilor, a yoghinilor, a paranormalilor, a charismaticilor populari și intens promovați de societate. Tensiunea riscului maxim a și determinat socializarea lor, pentru că trecerea prin poarta porților cere înainte de toate moartea egoului. În comparație cu această moarte este incomparabil mai ușor să spui povești despre putere, să demonstrezi miracolele ieftine ale manipulării și să-i suprasaturezi pe adepți cu complexitatea simplă a unor modalități “cu totul noi” de a trăi, care în realitate nu sunt în stare să transforme viața nimănui.

Aici PROBA constă în faptul că doar riscul este capabil să determine viața și căutările să fie vii⁽²¹⁾, iar îndepărtarea de zona de risc maxim aduce în mod inevitabil lăncezeala, stagnarea și degenerarea.

În vise, apropierea de poarta porților, de cele mai multe ori, ne apare ca o necesitate de a sări în beznă de la o înălțime impresionantă. Aceste vise se deosebesc de visele care simbolizează căderea ca fiind o revenire la nivelurile anterioare de evoluție prin faptul că în procesul lor sunt făcute praf egoul și autocompătimirea. Intenția acestor vise este nu căderea, ci zborul, dar de data aceasta fără balastul egoului.

După ce este trecut acest nivel, se deschid niveluri funcționale diferite ale activității în vis, niveluri cu ajutorul cărora, pe măsura practicii, se poate avansa departe, foarte departe, atât de departe încât odată ar putea să dispară chiar dorința reînțoarcerii, dar aceasta numai atunci când vă veți aminti calea unei alte Reînțoarceri și regulile adevăratului Joc divin. Atunci, dacă veți avea noroc, nu vă veți mai întoarce aici. Și dacă veți avea și mai mult noroc, nu vă veți mai întoarce nicăieri, pentru că nu veți mai fi în această Manifestare, veți ieși dincolo de hotarele ei, acolo unde există doar Dumnezeu dintotdeauna, pentru a rămâne în El pentru totdeauna. Încotro? Astfel el (visătorul) îl va descoperi pe Dumnezeu cel dintotdeauna, chiar de dinainte de apariția Lui aici, când El nu crease încă nici pământul, nici câmpiile, nici roua primordială a Universului.

“În vis el își părăsea tot mai des și tot mai des casa, de fiecare dată revenind tot mai greu și mai greu, până când, odată, nu s-a mai întors deloc, uitând și drumul înapoi, și ascunzându-se în Sudului, și lacurile calde și sărate, și telefoanele automate din munți, cu ușile vraiste, și trenurile părăsite pe vechile șine, și așchia de întuneric în aripa sa stângă, și cartea chinezească cu coperta neagră care era poleită cu aur și câinele lup – călăuză credincioasă ce-și duce orbul prin parcul mirific spre acolo unde de sus cerne neaua Tatălui Ceresc (DUMNEZEU) încet, lăsând să coboare doar o privire de dincolo de construcțiile acestui Veac și de hotarele de culoarea zgurei și a mierii, și de steagurile albe ce flutură în văzduhul nemișcat al ulițelor și ...”

⁽²¹⁾ Vezi, de exemplu, “Universul dramatic” al lui Bennet.

PARTEA a II-a

Liniile de forță ale pustietății

Motto: Dacă la trezire nu țineți minte ce ați visat, înseamnă că v-ați trezit doar pe jumătate.
Dacă trezindu-vă vă amintiți visul, aceasta înseamnă că de obicei visați.
Dacă treji fiind nu țineți minte ce ați visat, acest fapt nu are nici o importanță. Căci orice ați visat, cu siguranță că nu ați visat trezirea.
Dacă treji fiind țineți minte că nu ați visat nimic, atunci e posibil să vă fi trezit.

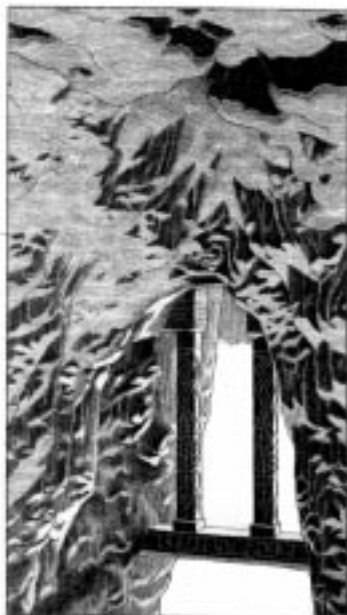
De mii de ani, conștiințele întredeschise ale oamenilor care dorm, au fost izbite de flux-refluxul valurilor vieții și ale morții. Pe cărările viselor către omenire s-au strecurat astfel realități de dincolo – energii și ființe, abisuri și hoții, Maestri și chemarea a ceva ce ne așteaptă dincolo de grosierul obiectelor și al trăirilor. Aceasta este o chemare către Sursa Absolută din care se trag rădăcinile noastre cerești.

De mii de ani, aceste cărări au rămas o taină.

Un misterios ceva a transformat spațiul – timpul. Această transformare a permis revelarea liniștii, a mișcării și a tăcerii, a ceva ce întotdeauna rămânea “dincolo de cadru” și care a făcut posibilă contemplarea acestor aspecte din acele spații în care se află majoritatea covârșitoare a omenirii. Probabil, aceste transformări constituie ceea ce numim “schimbarea de epoci” – cea a Peștilor cu cea a Vărsătorului. Putem doar să presupunem în ce măsură istoria întregii umanități sau destinele unor oameni au depins și depind în continuare de aceste dansuri, rocade, epidemii, furtuni, de clima lumilor și a pustietăților indiferent dacă noi știm despre aceasta sau nu.

Ne dorim cel mai mult, uneori fără să ne dăm seama, libertatea spirituală. Căci ea oferă respirație, creștere și veghe acelor profunzimi ale conștiinței noastre care nu ar putea exista în nici o altă condiție care este impusă din exterior.

Relativitatea multitudinii de posibilități care ne permit a acționa din punct de vedere magic, sexual sau filologic – nu manifestă adevăratele calități ale libertății. Fluxurile forței și ale realității, care creează posibilități, există și se lasă identificate după alte criterii decât cele cu care s-a familiarizat mintea noastră obișnuită.

Visele conștiente sunt o modalitate firească de a-ți “ieși din minte”, de a fi gol pe dinăuntru și poate chiar liber.

Doar cele inventate de noi sunt explicabile și plate. Orice esență autentică ce ni se revelează, este un mister.

Originea viselor poate fi clasificată urmărind sursa apariției lor, care poate fi:

- a) voința personală;
- b) voința altora;
- c) voința necunoscutului.

În acele planuri ale manifestării, pe care le vizităm în vise, separarea unității de întreg este și mai puțin permisă decât în ținuturile lumii diurne. Nimeni nu poate ști cu certitudine când dorința lui de a călători este determinată, de exemplu, de activitatea solară și când este ea un

fruct al propriilor noastre eforturi.

Putem doar să intuim aproximativ și inexact formele, mai exact lipsa de forme a călătorilor ieșiți din câmpul nostru vizual și din câmpul nostru de înțelegere. De aceea acțiunile lor, de regulă, sunt inseparabile pentru noi de mișcarea acelei porțiuni de drum pe care ne aflăm la momentul respectiv.

Totuși, fiecare visător este obligat să urmărească să vadă procesul în toată integritatea lui, să distingă lucrurile într-un mod reliefat, atât cât este el capabil să o facă.

Pentru practica visului conștient sunt necesare cel puțin două condiții: energia liberă și un grad minim de integritate, de focalizare. Fără prima, nu faceți altceva decât să dormiți bine, fără a doua, visele voastre sunt întocmai ca niște imagini plane.

Energia se consumă adeseori pe aspectele care vă obsedează, pe acțiunile și trăirile în care suntem implicați. Asemenea vise “prinse” sunt fie obositoare, fie nesemnificative pentru spirit, pentru centru, dar ele sunt relativ utile ca modalitate de umplere, de construcție intermediară sau de destindere. În asemenea cazuri energia poate fi numită mai degrabă suplimentară decât liberă. Căci libertatea înseamnă ceva ce putem utiliza.

Interesele care ne incită atenția pot fi clasificate în “orizontale” și “verticale”. Interesele “orizontale” se conștientizează însă la “înălțimi” diferite. De aceea tot ceea ce a fost spus despre faza de adormire s-a referit mai degrabă la calitățile “zonei”, decât la momentul concret al intrării sau ieșirii din vis.

Întrebările voastre vă așteaptă chiar și atunci când vă îndepărtați mai mult. Pentru că acestea sunt întrebările care sunt anume necesare esenței voastre. Întrebările voastre sunt destinul vostru. Rostul vostru se structurează în funcție de întrebările fundamentale pe care vi le puneți.

Capitolul 1

Voința noastră personală

Dinamismul atenției nu este întotdeauna mișcarea; pasivitatea ei nu este neapărat nemiscare.

Noi creăm visele din energii subtile de neconceput cu care intrăm în rezonanță din geografii tainice de neimaginat. Ochii fixează atunci ceva pe care noi îl traducem instantaneu în limbajul unor clișee mai mult sau mai puțin cunoscute. Cu cât este mai mică distanța dintre acest ceva inițial și formele viselor, cu atât mai aproape este conștiința noastră de adevărata visare, înțeleasă ca viziune în vis.

În fiecare dintre noi, undeva, foarte profund, mocnește dorința întâlnirii cu necunoscutul, față de totala deschidere a lumii în care suntem. În același timp există ceva ce ne determină să evităm întâlnirea cu necunoscutul absolut și fulgerător, să ne învâluim practic în imagini - cuvinte - sentimente: în felul acesta ne complacem într-un gen de pretinsă înțelegere a spațiului revelat.

Caracterul plastic al viselor este acela care acordă mai multe șanse unor asemenea întâlniri. Și aceste șanse sunt cu atât mai multe, cu cât visătorul este mai pregătit să accepte imprezizibilul.

Sentimentul lumii "adevărate", întrezărite chiar și numai pentru o clipă prin fisura creată între focalizarea privirii și acțiunea visului, nu poate fi uitat mult timp sau chiar niciodată, în cazul în care acest sentiment a reușit să trezească în noi pe cel care deja știa despre existența lui dintotdeauna.

Starea de detașare și de autoacceptare trebuie să fie doar găsită, reevocată și cultivată prin menținerea în ea.

Nu vă angrenați în imaginile evenimentelor zilei care vă apar atunci când nu mai sunteți în stare de veghe, dar nici nu le respingeți. Acesta este timpul misterelor subconștientului, a cotloanelor rațiunii, a viziunii motivelor reale ale acțiunilor voastre, etc. Nu le luați în seamă, ele nu conțin nimic important; sau luați-le în seamă dacă vreți. Așteptați pur și simplu până când acestea nu vă vor mai interesa. Spectacolul "firelor pornind din mâinile păpușarului" este foarte atrăgător. Este chiar util dacă îi conferă visătorului luciditate. Mai importantă este totuși puterea, aerul realității care este deja pe cale de a veni și de a substitui și această porțiune de "tărâm".

Cerul antic

A fost odată ca niciodată, un faraon egiptean. El avea de toate: și bogăție, și femei, și putere.

Mai avea însă o singură grijă faraonul - să o mărite pe fiica lui cea mai iubită.

Și iată că a lansat o chemare care a fost auzită și peste hotarele Egiptului: "Cel care va trece înot Nilul colcând de crocodili, va primi de soție pe fiica faraonului și jumătate din faraonat".

Faraonul a stat pe malul Nilului, înconjurat de imensa sa suită și a așteptat să se găsească curajosul care să săvârșească fapta eroică cerută.

S-au adunat o mulțime de oameni - egipteni și străini - și mult timp au stat și au așteptat, dar nimeni nu s-a încumetat.

Deodată, din mulțime un tip pricăjit s-a aruncat în apă și, cu o viteză uluitoare, ferindu-se de crocodili, a trecut râul înot. Acesta a fost adus după aceea la faraon:

"Ei, eroule! zice faraonul. Primește pe fiica mea și binecuvântarea mea faraonească."

"Dar eu nu am nevoie de fiica ta!" a răspuns bărbatul.

"Înseamnă că vrei jumătate din faraonat?" a întrebat faraonul.

"Nu, nici de putere nu am nevoie".

"Atunci vrei aur, nestemate, comori fără preț?"

"Nu vreau nimic din tot ceea ce îmi propui!" - s-a încăpățânat omul.

"Și atunci ce vrei?" s-a mirat faraonul.

"Singura dorință care mi-a mai rămas, a răspuns el, este să-l privesc în ochi pe nemernicul care m-a împins în apă."

Visele care ascund visătorului viziunea lumii "adevărate", sunt dictate de trecutul visătorului, de acest vâl dintre conștiință și spațiul exterior.

Adevărata analiză a psihicului este un proces de cultivare a lipsei condiționării din partea propriului trecut, a non-atașamentului (detașării) față de acesta.

Civilizația umană modernă este o comunitate destul de jalnică din punctul de vedere al dezvoltării spirituale și în virtutea acestui fapt noi ne identificăm adeseori cu reacții și posibilități umane superficiale, fiind în acest sens foarte convenienți.

Tendința de a fi consecvenți este un ecou al setei noastre profunde de integritate.

Adunându-ne din "primul material căzut sub mână", din acele reguli psihice care ne sunt propuse de prezentul umanității - iar acesta, de obicei, este un material având calitatea de "periferie" a atenției noastre, care reflectă doar aproximativ adevăratele calități ale centrului nostru - ne construim așa-zisul castel de nisip.

Este foarte greu să scăpăm primei viziuni "divine" asupra lumii. Știința de

a trece prin propriul trecut, menținându-ne luciditatea și integritatea, este una dintre condițiile succesului. Chiar și o moarte totală este imposibilă înainte de a face ordine în treburile noastre terestre.

Calitatea și "îndepărtarea" visării sau a viziunilor noastre din vis depind de calitatea și de "volumul tuturor viziunilor", adică a întregii noastre vieți.

Avem la dispoziție intenția visului nostru - și anume calitățile ei determinante. Participăm sau nu conștient la crearea acestei intenții, care este oricum materială; și cât de confortabile vor fi scufundările noastre nocturne, depinde de noi și de forțele care participă la crearea intenției noastre de "a fi - undeva", de "a fi - cu cineva", de "a fi - într-un anumit mod". Calitatea ei structurează visele, dar chiar și dincolo de vise, noi ne aflăm oricum într-un anumit spațiu energetic. Despre calitatea acelui spațiu noi putem judeca după stările noastre care apar la trezire. Rodul acestei intenții este echivalent cu rolul pe care îl joacă pentru conștiința diurnă concepția asupra lumii, cu diferența că intenția visului este cu mult mai greu de modificat (a se citi - de conștientizat) și ea influențează astfel mai pregnant gustul libertății, fiind mai puțin periferică. Ea este o parte componentă a acelei nișe energetice, pe care noi și numai noi o creăm, și inerția căreia ni se pare a fi chiar soarta. Odată creată, această intenție există undeva în spațiu. Adică dacă "buncărul iahtului" conștiinței noastre este plin de "șobolani" nu este nimic surprinzător în faptul că în fiecare dimineață ne trezim distruși și aproape bolnavi.

Și, dacă avem la dispoziție un "dirijabil", nu trebuie să facem ochii mari de uimire, pomenindu-ne pe cealaltă parte a Pământului - dacă pur și simplu în acea noapte a bățut un vânt puternic.

M-am trezit în urma unui impuls - ușor ca lovitura sângelui care este propulsat de inimă. Am privit camera - aceasta era puțin mai spațioasă decât cea în care am adormit, dar caracteristicile lor de bază coincideau. Printr-o mișcare unduitoare - probabil la fel cum ies șerpilor din vechea lor piele - am alunecat în afara corpului fizic. Contururile lui erau clare și trecerea prin el îmi amintea tot aici, în vis, istoriile auzite mai demult despre ieșirea din corp după moarte.

Continuând aceleași mișcări unduitoare, am zburat un timp deasupra corpului care era întins pe pat. El se vedea ca o masă întunecată cu un contur vag și ceva mă oprea să-l fixez îndelung.

Îmi doream să ajung undeva sus, mai sus de acoperiș, mai sus și mai sus - nici atunci și nici acum nu aș fi putut defini mai exact această stare, deși acolo erau totuși prezente un anumit scop și o cunoaștere a căii pe care această stare mă purta.

Ridicându-mă, m-am proptit cu creștetul de o barieră - e posibil ca acesta să fi coincis cu acoperișul

fizic, deși evenimentele ulterioare nu confirmă această asociere.

Împingându-mă, răzbătând, croindu-mi drum prin masa acestei bariere, m-am pomenit la etajul următor. În plan fizic acest "etaj" nu exista. Se simțea atunci foarte clar o altă stare de conștiință, modificată în raport cu cea precedentă.

Stăteam absolut gol, într-o cameră foarte bine încălzită; undeva era aprins un cămin. În cameră era un grup de oameni.

Acesta era un grup deosebit, judecând după sentimentul de comuniune care exista între ei. Ei m-au primit foarte prietenos, felicitându-mă fără cuvinte pentru faptul că am reușit să acced la acest nivel. Senzația de forță vitală care emana din ei am simțit-o și privind în mine. Era un sentiment de absență a oricăror bariere psihice între noi, deși rămâneam în continuare absolut independenți.

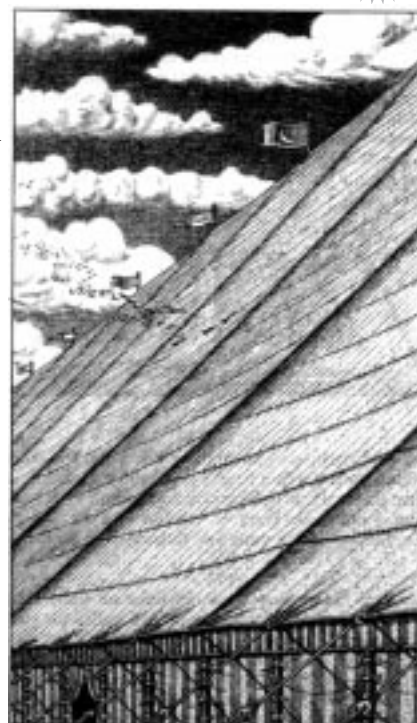
Întorcându-mă cu fața către perete m-am uitat dacă avea corpul meu - în această lume - organul demnității masculine. Prietenii mei s-au privit între ei și au început să zâmbească cu înțelegere. Printre ei erau și femei. Toți erau îmbrăcați în haine ușoare și frumoase, însă eu nu le-am atras atenția în mod deosebit. Chiar aerul însuși al acestui spațiu crea o predispoziție pentru un studiu colectiv, pentru comunicare. Invitația neexprimată de a rămâne aici era sinceră și nu apărea ca o impunere. Acești oameni erau conștienți de faptul că ei trebuie să se afle anume aici, dar eu trebuia să ajung mai sus.

M-am aruncat atunci cu toată voința, cu toată forța vitală în sus.

Noul "tavan" s-a dovedit a fi și mai dens decât cel precedent. Aveam impresia că la nivelul creștetului mi se rupe ceva. Ultimul lucru pe care am reușit să-l văd era că noii mei prieteni încercau să mă oprească, fapt care a constituit o descoperire neplăcută.

Următorul etaj era creat din săli spațioase prin care se plimbau oameni. Aici avea loc ceva asemănător unui banchet - cupe ținute în mâini, bărbați în smochinguri. M-am oprit aici pentru puțin timp - doar cât să învăț să-mi creez hainele de pe mine. Era un anumit gen de efort volitiv, deși exista sentimentul de insignifiant, de valoare redusă a unei asemenea experiențe - o opinie cu care nu aș fi fost de acord ziua.

Acest nivel era un fel de examen în care se testa gradul de identificare dintre sentimentul "eu"-lui propriu, al esenței și atitudinea pe care am putea-o avea față de anumite aspecte. Noi nu suntem ceea ce creăm. Atitudinea noastră față de oamenii, obiectele, ideile cu care ne confruntăm în drumul nostru, este doar o "haină", o energie periferică, creată, emanată de ceva cu mult mai complex. Trebuia să ajung mai sus. La trecerea prin următorul "tavan" era cât pe ce să

îmi zdrelesc capul. În aerul în care am pătruns era un gen aparte de finalitate.

Era aerul limpede, rarefiat, al toamnei. Mă apropiam încet de templu; se auzeau voci de copii care se jucau în curtea interioară. Undeva ardeau frunze, un miros abia perceptibil de fum și o vreme fără vânt... Mă simțeam acasă. M-am gândit că, probabil aceasta și este eternitatea.

Experiența esențială care este obținută în vise nu poate fi identificată cu superficialitatea iluziilor, a fanteziilor; prin formele acestei experiențe licărește lumina a ceea ce a fost, este și va fi - a ceea ce am știut dintotdeauna. Orientările acestei experiențe sunt infinite, la fel ca viața însăși.

În aproape toate etapele evoluției, provocarea de bază pentru visător este caracterul iluzoriu al propriei lumi limitate, care nu-și eliberează decât cu greu creatorul. De ce avem nevoie de iluzii? În ascensiunile sale infinite, conștiința nu poate fi deschisă întotdeauna spațiului universal și nu poate primi toate darurile necunoscutului, fără a se distruge în același timp. Căci noi suntem posesorii doar ai unui germen de conștiință, adeseori foarte fragil. Iluziile sau stereotipurile percepției, în cazul în care noi nu suntem singurii care creează acest "etaj" al pustietății, devin "odihna" pe cale.

Și ziua, și noaptea, noi suntem doar arareori cei care creează căi cu adevărat inedite pentru Putere. Dar orice subiect, chiar și cel mai trivial, este luminat prin noi de lumina irepetabilă a propriei noastre existențe. Magia sabloanelor, a modurilor de viață, a sentimentelor, a gândurilor, a visărilor, constă în faptul că acestea nu permit forței noastre vitale să se împrăstie în infinitatea oricărei lumi, atâta timp cât nu suntem pregătiți pentru aceasta.

Iar în ceea ce privește originalitatea, în vise probabilitatea prezenței energiilor extraformale este cu mult mai mare, aspect care vorbește despre gradul de apropiere de sursa "originalității".

Nu vă agitați încercând să scăpați de iluzii. Mai sigur ar fi să începeți cu conștientizarea cauzei care a determinat necesitatea acestora.

Iluziile sunt create de realitate. Iluzia este o realitate reflectată incorect. La baza fiecărei iluzii este tendința de a absolutiza o anumită calitate particulară a Puterii, o excesivă pasiune pentru această calitate.

Am ieșit pe malul mării și m-am așezat pe una din pietrele de pe mal. Îmi plăcea acest loc. Îmi plăcea pentru că nu era nimeni acolo. Doar senzația de pustietate și pace. Am stat mult pe acea piatră. Nu aveam nevoie de subiect, evenimente, oameni, transformări. Am înțeles atunci că, pentru a fi, nu este nevoie de toate acestea.

Oglinda autorefecției

Bătea vântul. În dreapta treceau valuri de gunoi, de frunze uscate. Alergam printr-un spațiu asemănător unui parc părăsit. În față mi-a apărut ceva de genul unei căsuțe. Când m-am apropiat mai mult, am văzut că în loc de ușă, căsuța avea o oglindă cât un stat de om.

În aer se condensa o neliniște inexplicabilă. De departe am văzut că mă reflect în această oglindă, dar reflexia nu era a mea. Îl vedeam pe prietenul meu, căruia încercam să-i seamăn. Criteriile lui de viață constituiau pentru mine, de multe ori inconstient, un reper. Apropiindu-mă mai mult, reflexia s-a schimbat și de data aceasta au apărut capul și fața mea. Omul din oglindă mă chema gesticulând cu mâinile și zâmbea șiret. Neliniștea și senzația că acum se poate întâmpla orice creșteau.

La un moment dat oglinda a dispărut. M-a cuprins groaza. Din gaura neagră apărută în locul ei venea o senzație de frig, însă în mod ciudat, prin ceva anume, chiar mi-a plăcut prospețimea acestei adieri. Din profunzimile întunericului venea senzația unei pustietăți neobișnuite. Pentru a mă liniști am început să alerg în jurul unui răzor. Apoi am pornit în sens invers, spre cealaltă parte a parcului. Știam că undeva, în fața mea este marea și voiam să fac o baie. Peste un timp am ajuns la mal.

Autorefecția pe calea apropierei de prezent, de realitate coincide cu scopurile autoconservării doar până la un punct.

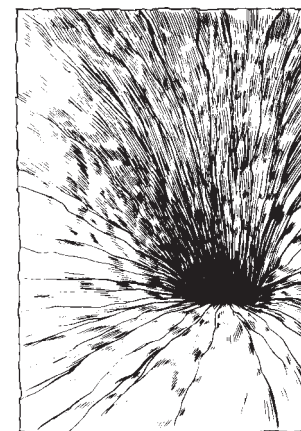
Uneori procesul visării se oprește de tot, pentru a ne ascunde informația care ar putea fi distructivă pentru noi. De cele mai multe ori, în caz de pericol, ne comutăm atenția asupra acelor probleme din interiorul nostru, care fiind nerezolvate, au și creat riscul. Visul nostru devine mai puțin încăpător din punct de vedere energetic, mai puțin voluminos, dar distrugerile fie lipsesc, fie amploarea lor este cu mult mai mică decât ar fi putut fi.

Fixarea atenției asupra propriei imagini este o urmare a insuficienței noastre energetice. Simțim nevoia de Putere, însă ne găsim alimentarea energetică în propria atenție (sau în atenția altora), orientată către propria noastră persoană. Repetându-se de multe ori și cristalizându-se, ea devine motivul pentru care simțim că ne este imposibil - nouă, ființelor create în urma propriei convingeri că suntem ceea ce credem, că suntem așa cum ne vedem - să fim în totalitate vii.

Dacă suntem prea preocupați de propria noastră persoană, în momentele în care ne rememorăm visele, centrul atenției se deplasează pe neobservate asupra evenimentelor care au avut loc în jurul imaginii pe care ne-am creat-o despre noi înșine sau asupra acelor aspecte care pot fi interpretate ca raportându-se direct la noi.

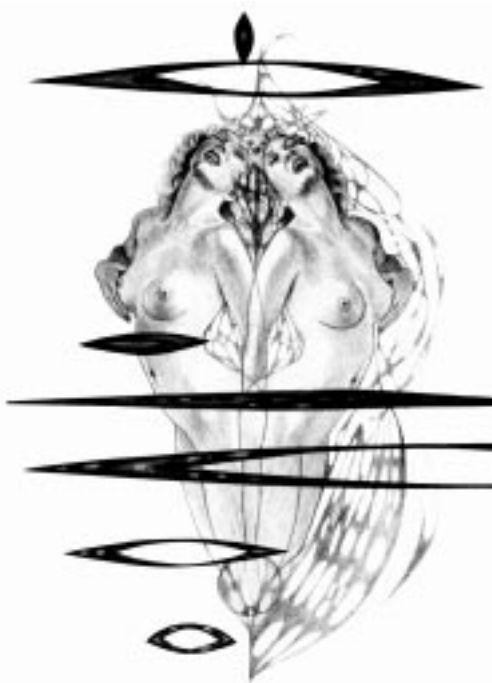
Absența martorului detașat face să lipsească din vise profunzimea și Puterea.

Martorul detașat există întotdeauna. Ne este greu să conștientizăm acest mod al nostru de a fi prezenți, deoarece ne este greu să acceptăm glacialitatea și

calmul lui impasibil. Indiferența cu care urmărim coliziunile cele mai dramatice ale destinului nostru ne apare ca fiind o jignire la adresa noastră și la adresa a tot ceea ce trăiește într-un mod uman - adică ce își joacă rolurile în mascarada civilizației noastre.

Cărăriua de dincolo de oglindă

În vis, m-am trezit și am văzut că eram culcat cu N. în același pat în care dormeam și în "realitate", dar camera era alta. M-am trezit din cauza senzației că se poate întâmpla orice, mergând chiar până la moartea mea fizică. Acest fapt a trezit în mine un sentiment interesant de maximă vigilență și mai departe am continuat să mă mișc ghidat de chemarea sursei pericolului.

M-am ridicat din pat, am deschis unul din dulapurile mobilei, am început să caut acel ceva în lucruri, mi-am dat seama că direcția pe care am ales-o era cea bună, dar trebuia să merg mai departe. În colț am văzut o trecere în altă cameră. Această trecere era situată, în raport cu patul și cu felul în care stăteam în el, în față - dreapta. Cam în același timp, am înțeles că sursa pericolului este N., dar părea că ea continuă să doarmă netulburată.

Camera alăturată era inundată de o lumină aurie. Pe un pat identic cu cel în care m-am trezit, dormea N. Gradul de realitate al percepției era atât de mare încât eram convins că toate acestea se întâmplă cu adevărat și că nu dorm.

La vederea acestor două camere, ceva a început să se petreacă în abdomenul meu. Puțin mai jos de ombilic, mușchii îmi erau parcă încolăciți într-un ghem tare, viu și mișcător. Nu era sentimentul de frică; mai degrabă o anumită acțiune a corpului meu, necesară pentru autoconservare.

Am găsit un loc din care puteam să văd cel mai bine ambele camere. Eram foarte calm. Privind fără grabă cele două corpuri ale aceleiași femei, le-am comparat și am fost nevoit să recunosc că ambele erau adevărate.

Am chemat-o încet. Când s-au trezit, le-am spus amândurora: "Vino la mine!" Prin modul în care am spus-o se subînțelegea că ele trebuiau să meargă foarte încet, foarte atent, să-mi urmărească gesturile și să aibă încredere în mine.

Nu știu de ce le-am chemat. Era ceva de genul unei dorințe de a duce acțiunea la un sfârșit logico-absurd și de a unifica ceea ce nu poate fi unificat.

Ele au început să se apropie încet. La un moment dat, camera în care

m-am trezit a devenit o reflexie în oglindă a celei de-a doua camere.

Aceasta însemna că nu am reușit să mențin în focarul atenției mele ambele camere.

Senzația de pericol a dispărut. În oglindă se desluseau niște cuvinte (acolo unde se reflecta N.). Am reținut doar ceva de genul: "nu e timpul, încă nu e timpul".

M-a trezit zgomotul din antreu. Dormeam în apartamentul unor cunostințe; cu toate acestea eram convins că acolo nu are cine produce asemenea sunete. Nu mă îndoiam de faptul că m-am trezit într-adevăr.

Sunetul era foarte neplăcut - ceva intermediar între urletul pisicii și scrâșnetul metalului pe sticlă. M-am ridicat din pat și am ieșit în antreu pentru a determina sursa sunetului. Apartamentul era același, doar camerele erau un pic mai mari și holurile mai lungi.

În antreu nu era nimeni. Pentru a mă elibera de neliniște și de sentimentul neplăcut al prezentei unei forțe străine, am intrat la baie să mă spăl pe față. Am deschis robinetul de apă rece, m-am spălat pe mâini, pe față, și doar după aceea am privit în oglinda de deasupra lavoarului.

Fața era aproape a mea, cu excepția ochilor. Aceștia erau negri de tot, în ei sclipea o forță incredibilă care mă resorbea.

A fost un moment de groază totală. Încă o clipă și m-aș fi dizolvat pentru totdeauna; aș fi dispărut în ochii acestei puteri necunoscute mie. Știam că dacă aceasta se va întâmpla, în corpul meu va intra ceva cu totul străin și doar voi arăta ca un om, în esență nemaifiind însă om.

Atunci am tipat. Tipătul a venit de undeva din adâncul abdomenului. El a fost atât de intens încât prinoarea privirii de dincolo de oglindă a slăbit.

Apoi m-am trezit în alt vis.

M-am trezit, adică am devenit conștient de mine, în momentul în care părăseam casa. Era aceeași casă în care m-am culcat seara, în aceeași localitate scufundată în noapte.

Îmi aminteam că avusesem asemenea "ieșiri-zboruri" și înainte. În timpul unor asemenea ascensiuni, te simți în mod firesc

ușor și în virtutea acestui fapt te ridici la înălțimi la fel de ușor.

În călătoriile anterioare, atenția îmi era distrasă de unul dintre subiectele de "aici" și din cauza acestui fapt nu mă ridicam la acele înălțimi potențiale, a căror chemare se subînțelegea chiar în această ușurință.

De data aceasta nu aveam de ce mă "agăta", simțeam aceasta, dacă se poate spune așa, fizic, ca pe o bucurie și o senzație a unei foarte profunde "eliberări".

În timpul ascensiunii, cea mai "grosieră" modificare a conștiinței, a fost senzația propriei absențe, care a apărut aproape de momentul cel mai înalt al călătoriei.

Această pustietate mi-a dat posibilitatea să văd că în toate celelalte vise și ne-vise eram întotdeauna prezent. Sentimentul propriului eu este acel sentiment pe care îl trăiești atunci când privești în jur, ascuți și, auzind vocile cunoscute ale obiectelor, te convingi de faptul că ești.

Acum, acest sentiment nu exista. Prin pustietate, a venit spre mine un indescriptibil sentiment-cunoaștere a propriului corp care cobora de sus. E posibil ca acesta să fi fost de un auriu-chihlimbariu.

Înțelegeam că și el învăță, și că aceasta este o Altă cunoaștere, despre Altceva și că toată viața mea a fost o căutare a acestei cunoașteri, fapt pe care nu-l știam și nici nu-l puteam ști mai devreme.

E posibil ca acestea să nu fie niște exemple foarte exacte de cărări de dincolo de oglindă. Ele sunt greu de delimitat după un criteriu pur formal, de trezirile corpului visării. "Conceperea" acestui corp are loc încă înainte de a fi depășită definitiv bariera oglinzii autorefecției. Trezirea în vis transferă procesul viziunii asupra unui nivel mai intens, dar nu final, al realității.

Corpul visării, puterea lui, este unul din lăstarii care sparg din interior cuirasa ignoranței și a egocentrismului nostru. Călătoriile acestui corp ne pregătesc percepția pentru întâlnirile cu aerul și mai "rarefiat" al pustietății sau al unor Alte forme de existență care vin spre noi dinspre cealaltă parte a oglinzii.

Visarea deliberată

Începând să abordăm practica visării la modul conștient, aproape întotdeauna aspirăm să obținem ceva de pe urma acestei practici. Spațiile visării nu sunt dispuse să îndreptățească speranțele pe care ni le punem în ele. Prin dorințele noastre, noi ne fixăm atenția asupra unor aspecte ale acestor spații, neobservând din această cauză șansele mai mari și alte calități ale bucuriei care apar atunci când ne aflăm pe aceste meleaguri. Vizarea unor informații concrete sau a anumitor stări de conștiință, îngreunează uneori rememorarea globală a căilor parcurse în procesul visării.

Distribuirea atenției prin țesătura specifică a viselor, concomitent cu păstrarea echilibrului ei este o adevărată artă.

Conștiința nu se deplasează neapărat dintr-un plan al lumii în altul prin salturi de legături asociative, deoarece cea mai mare parte a diverselor niveluri poate fi considerată ca fiind o parte a emanațiilor Puterii Divine.

Aici se conturează poate cea mai mare enigmă pentru conștiință - propria separare de orice "condiții" (imagini, subiecte, planuri de viață, idealuri) și apare viziunea propriei independențe necondiționate.

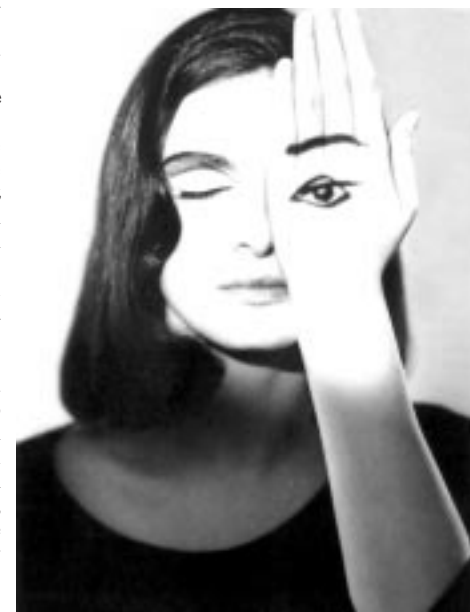
În schimbul mascaradei, bălciului material, în care cel mai adesea ne implicăm, apare sentimentul apartenenței la lumea și armonia Puterii Divine, care conferă viață acestui bălci.

Pentru ființa umană aspirația către libertate este firească. Visul conștient este una dintre modalitățile de a o atinge. Șansa minimă a visului conștient este trezirea în vis.

Ne putem trezi uneori în vis ca urmare a creării anumitor premise. Prima situație: cauzele nu depind sau depind doar indirect de noi - durată rătăcirilor noastre karmice expiră, dorința jocurilor iluzorii se epuizează, percepția rămâne astfel neocupată și atunci vântul Puterii Divine, care conferă viață și orientare visătorilor, o atinge.

A doua situație: premisele sunt create chiar de noi - eforturile volitive consecutive ce sunt realizate pentru rememorarea și dinamizarea viselor, faptul de a fi cât mai atenți în călătoriile noastre nocturne realizate în vis și încercările sistematice de ale vedea în lumina unei conștiințe trezite, dau roade.

Pentru visele pe care vreau să le descriu, este caracteristică o anumită tentă comună. Semnele ei le veți observa singuri, dar pentru mine ele au un caracter unitar nu atât prin permanența imaginilor, cât mai ales prin calitatea de integritate a viziunii spațiilor acestor vise.

Aceste vise s-au produs pentru mine timp de câțiva ani și de aceea nu pot determina cu certitudine care a fost primul și nici nu pot stabili o consecutivitate a derulării în timp, dar acest aspect, în principiu, nu are nici o importanță.

În acea noapte știu că dormeam în curtea unei case de la țară, pe un pat pliant instalat sub o tufă de viță de vie. Era, mi se pare, sfârșitul lui iulie. M-am trezit în vis pe același pat pliant, sub aceleași frunze verzi.

Eram foarte calm, bucuros și plin de forță vitală. Această stare m-a copleșit în așa măsură încât la un moment dat mi-am dat seama uluit că mă ridic prin frunze și chiar ajung mai sus.

Sentimentul persistent al miraculosului și al înțelegerii faptului unde mă aflam și ce mi se întâmpla, nu trezea însă nici un gând în acest sens.

Oprindu-mă, undeva sus am început să mă privesc pe mine, casa și chiar dealurile. Prin abdomen și picioare îmi curgea o lumină tainică asemănătoare cu cea a lunii. De undeva din regiunea ombilicului am observat că pornea un fir argintiu-albăstrui, mai degrabă o spiță, un băț, căci mi-am dat seama că era o substanță foarte rezistentă.

Ea mergea în jos prin frunziș și, probabil, mă unea cu corpul fizic care stătea întins acolo, dar în ce mod - nu vedeam.

Am vrut atunci să-mi văd corpul fizic care dormea și am dorit să cobor pe pământ. Pentru a realiza aceasta, am manipulat într-un mod pe care nu am reușit să-l controlez, firul-spița argintie.

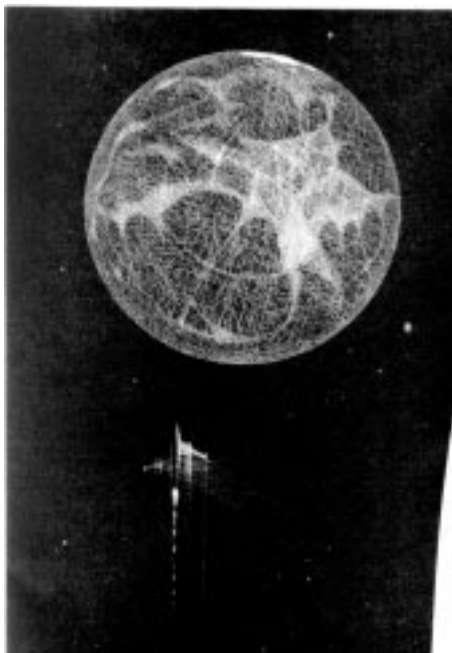
În clipa următoare - în timpul mișcării propriu-zise nu mi-au apărut nici un fel de imagini succesive - stăteam pe terenul asfaltat din fața casei. De locul unde dormeam mă despărteau câțiva metri, dar nu știu de ce am pornit în sens invers, ocolind casa - și acolo mă interesa totul, dar nu chiar atât de intens.

După câțiva pași am înțeles: "Voiam să mă privesc și atunci am gândit că ar trebui să mă întorc".

Mergând înapoi, m-am apropiat de pat și am constatat că acesta era gol.

...M-am conștientizat când zburam deja din casa în care dormeam. Folosindu-mă de ușurința neobișnuită pe care o simțeam în toate, am conștientizat că mă ridicam mai sus, și mai sus, și am realizat că acest fapt corespundea intenției mele din timpul zilei de a ieși dincolo de limitele corpului fizic, exact în acest fel. Aici, acest aspect era înțeles ca o ieșire în cosmos, dincolo de limitele atmosferei. Mișcarea respectivă solicita însă o încordare tot mai mare.

Când am răzbătut în pustietate, în fața mea a apărut brusc un plan auriu ca spicul de grâu. Pentru o clipă aproape că m-am contopit cu el, dar în clipa imediat următoare am ricoșat, de parcă aș fi fost respins de o anumită forță și am început să revin pe pământ.

Aceasta însemna că nu eram pe deplin pregătit pentru ceea ce ar fi urmat și trebuia să mă întorc pentru a-mi continua "pregătirea". Revenirea s-a produs cu mult mai repede decât mișcarea de ridicare. Volumul visului s-a micșorat și a dispărut senzația infinitului.

În colțul din dreapta-sus s-a conturat atunci imaginea unui nor. Acest condens informațional era de înțeles ca fiind o problemă nerezolvată. Vedeam în el secvențe din școala în care am învățat și alte amănunte personale. Am "căzut" imediat în acest nor și am început un vis care îl "desfășura".

...Zburând din casă, m-am gândit că ar fi interesant să mai găsesc pe cineva prezent în mod real în spațiile visării. E destul de greu de redat acest sentiment în toată amploarea lui dar el semnifica pentru mine faptul că într-adevăr ești. Căutarea altuia era în același timp și o consecință a necesității de a împărtăși cuiva ușurința și bucuria prezenței aici, și reprezenta o atracție a realului către real, și totodată era un ecou al unui dor profund de propriul sine.

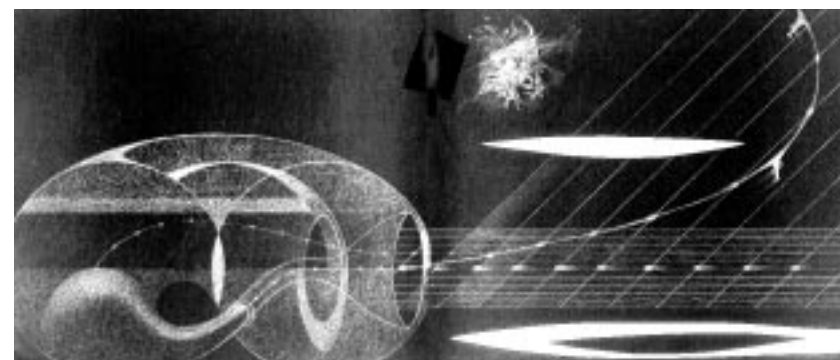
Parcurgând în zbor o anumită distanță deasupra unei localități identice cu cea diurnă, m-am simțit brusc obosit și am aterizat. Coborând, am agățat cu picioarele un gard nu prea înalt și am căzut cu fața în jos. Lovitura mi-a dat atunci posibilitatea să-mi simt corpul - era o senzație de parcă acesta ar fi fost învăluit într-o țesătură subțire, dar trainică. Am avut tot atunci revelația faptului că el poate fi distrus și am realizat că acest fapt impunea anumite limitări alegerii mele...

Plecând în vis sau prin vis, fiecare călător are șansa de a privi înapoi și de a vedea ce lasă în urmă. Tensiunile conștiinței raționale ne penetrează din corpul fizic până la înălțimi indefinibile. Majoritatea acestor tensiuni își au "proiecția" în corpul fizic. Orice formă a mișcării conștiinței raționale - începând cu gândul și terminând cu personalitatea - este de fapt o tensiune a "traducerii" flux-evenimentului în limbajul individual creat.

Tensiunile formelor, și cele de moment, și cele aproape permanente sunt până la un moment dat, modalități indispensabile, de cercetare a lumii și a reacțiilor generate de misterele ei. Tot ceea ce este creat de conștiința noastră are valoare doar atunci când aceasta își acceptă caracterul secundar în raport cu misterele lumii și indică ceea ce este primordial.

Calea printre vise constituie o dematerializare naturală a "caselor" create de noi, a convingerilor noastre limitate, a speranțelor, a atașamentelor, a tensiunilor care nu deranjează pe nimeni atâta timp cât nu pretind o existență primordială și definitivă a formei create și nu ne captează în totalitate atenția.

Visarea deliberată, este o inducere a propriei voințe celui care rămâne atunci când noi dormim. Privită din alt punct de vedere, visarea deliberată este aplecarea

auzului interior către voința celui care rămâne după noi și către manifestarea acesteia. Așa sau altfel, atâta timp cât nu se produce transferul atenției de la “periferia” ființei noastre, zonă în care cel mai adesea funcționăm, către profunzimile din care vine spre noi puterea vieții, orice activitate care este orientată către lumea din vis, fie va adormi împreună cu noi, fie ne va împiedica să adormim destul de profund.

Modul în care uneori se produce acest salt, această deplasare a atenției, rămâne un mister pentru visător chiar și atunci când aceasta se produce.

Se poate pune într-o legătură directă sinceritatea noastră interioară și gradul de realitate a vechilor din vis. Puterea minciunii constă în aceea că ea este întotdeauna mai mărunță decât adevărul. Chiar dacă îi lipsește profunzimea și prospețimea, volumul mai mic a ceea ce se vede ne apare ca fiind mai puțin periculos. Volumul și profunzimea viselor se diminuează de multe ori prin minciuna de orice fel, prin obișnuința de a fi limitat, prin visele dorintelor, printr-un acord comod de a fi implicat în fluxurile particulare ale Puterii Divine fără memoria adevăratelor intercorelații dintre oricare modalitate de existență și întreg. Și nu ar exista nici o șansă de ieșire dincolo de hotarele deja valorificate dacă nu ar exista sentimentul vag (sau mai puțin vag) al existenței tainice a ceva mai mult.

Fiecare visător în procesul practicii își creează propria modalitate de depășire - dematerializare - a piedicilor care îi blochează spațiile. În aceste modalități există câteva elemente comune:

a) însăși modificarea propriei idei despre diapazonul călătoriilor din vis este deja o ieșire din torentul viselor și indică o posibilitate de a rămâne treaz în prezența lor fără a fi implicat în ele și fără a pierde plinătatea propriei ființări;

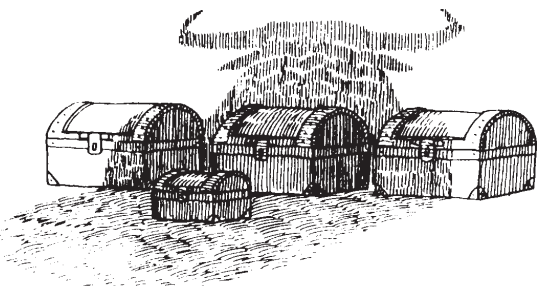
b) luptând cu propria umbră, țineți minte că în final scopul nu este absența umbrei, ci prezența luminii. Zidurile sunt atunci urcate, sparte, ocolite, săpate, demolate, pentru a vedea ce este dincolo de ele. În cazul unei alte atitudini față de ziduri apare tentația de a reveni la ele iar și iar.

c) pentru a ne deplasa fulgerător undeva nu este nevoie de eforturi titanice; este suficient să nu ne ținem ancorați de locul în care ne aflăm, de ceea ce suntem deja.

Visele deliberate pot fi proiectate atât asupra unei zone bine determinate a vieții care ne interesează (care ne interesează cu adevărat), cât și asupra acelor stări nedeterminate ale conștiinței, a căror prezență este doar vag intuită.

Aici este util și corect să analizăm atent rezervele de energie personală și să ne propunem totdeauna țeluri care sunt în puterile noastre.

De obicei între dinamismul nostru interior și realizarea viselor există o anumită pauză, de aceea succesul visătorului depinde mult de consecvența lui și de o tenacitate înțeleaptă în depășirea inerției care se opune transformărilor de esență care se produc în interiorul lui. Visele deliberate sunt niște jocuri datorită cărora noi învățăm să fim de cealaltă parte a zilei și a nopții. Dacă pentru a veghea este suficient faptul că ești, că respiri necunoscutul unei lumi infinite, atunci în mod evident, toate aspirațiile particulare nu mai pot fi separate de intenția primordială - intenția de a fi viu.

Rememorarea viselor

Aproape întotdeauna, imediat după trezire, între atenție și atmosfera visului se creează o distanță. Rare sunt visele care să fie atât de pline de Putere, încât subiectele lor să ne rețină atenția nu numai în momentele de vis și realitate, ci chiar mult timp după aceea, câteodată ani în șir.

De obicei pentru rememorarea călătoriilor din vis sunt necesare anumite eforturi speciale. Multe drumuri îndepărtate, și în virtutea acestui fapt, abia deslușite, pot fi reconstituite pentru “fondul” de bază al conștiinței doar cu condiția ca aceasta să acționeze cu răbdare și exactitate.

Când vă conștientizați trezirea din somn, în primul moment posibil urmăriți să nu priviți doar înapoi, în vis. În fond acesta nu e decât un trecut care nu mai există. Amintiți-vă atunci și despre cea de a doua aripă a vieții - despre adevărata viață. Căci este întotdeauna de presupus că visați pentru a trăi, și nu trăiți pentru a visa.

Dacă sunteți copleșit imediat de problemele și imaginile zilei, vă este necesară mișcarea inversă către trecutul nopții.

În ambele cazuri este importantă nu informația pe care conștiința o reconstituie. Importantă este oprirea în integritatea prezentului. Integritatea are proprietatea de a readuce spațiile din vis care se îndepărtează. Dorința fermă de a le readuce, de a le recapitula, este atunci necesară. Acest aspect nu trebuie să ne priveze de nemiscarea stabilă din prezent. O atenție deschisă și vigilentă acționează ca un magnet și atunci materia viselor începe să se miște în sens invers sub acțiunea forței lui de atracție. Cu cât sunt mai pure motivațiile acțiunii acestei forțe și cu cât sunt mai detașați cei care o trezesc, cu atât mai puține deformări vor fi introduse în procesul reconstituirii.

Uneori este posibil să vă conștientizați, fiind încă în vis. În acest caz nu este necesar să insistați asupra recapitulării viselor la trecerea în starea de veghe. Un asemenea observator privește doar cu coada ochiului fiindcă oricum nu le va uita niciodată. Pentru el devine un țel mai interesant, o provocare, să urmărească schimbarea “decorurilor”, modul în care aceste nemărginiri care i se perindă în față, îi influențează lumina conștiinței.

Răbdarea este o necesitate esențială pentru visător. Când valurile sau reflexiile acestor valuri vă traversează în sens invers, apare următoarea dificultate: rigurozitatea efortului de a menține mintea care se trezește în afara oricăror interpretări, evaluări, analize imediate, admirații, înfrustrări, calcule ale posibilităților ce pot să apară, a beției plăcerii - adică efortul de a menține starea de liniște, de detașare, de luciditate, de echilibru integrator. Acesta nu trebuie să contrazică efortul unui interes total pentru Fluxul evenimentelor.

De regulă noi ne amintim nu ceea ce am văzut, ci mai ales ceea ce am fi văzut dacă acțiunea s-ar fi petrecut “aici” - în planul material grosier. Această activitate de adaptare a conștiinței care este aplicată la atmosfera visului, deja nu mai poate fi prezentată ca fiind o activitate de “cenzură” sau de “excludere”.

De aceea se poate spune că integritatea și neimplicarea observatorului în timpul rememorării sunt la fel de oportune ca și în timpul visului propriu-zis.

Există anumite direcții prin care ne desfășurăm visele și există direcții prin care acestea se îndepărtează de noi. Urmărindu-le cu atenție pe ultimele, căutăm astfel posibilitatea de a ne focaliza atenția și de a mări astfel “forța de atracție”.

Mișcarea în vis

Motto: Doamne Dumnezeu, dă-mi umilință pentru a accepta ceea ce nu pot modifica, putere pentru a modifica ceea ce pot modifica și înțelepciune pentru a deosebi cât mai clar pe una de cealaltă. (F. Vonnegut)

Problema despre cum te poți mișca în procesul visării apare mai ales atunci când pentru visător devine sesizabilă diferența dintre vis și visare.

Atâta timp cât dormim, în vis se mișcă doar imaginile și iluziile, iar privirea se deplasează haotic de la un focar de tensiune la altul. Cel care doarme e ca și cum ar sta culcat în propriul său corp fizic, fiind învăluit în nebuloasele fanteziilor sale, în forța psihică ce este fixată în mod intenționat sau care este proiectată de către alți oameni și ne-oameni.

O mișcare reală și conștientă este posibilă doar pentru un corp de vis care este structurat sau pentru un spirit trezit. Această mișcare poate fi realizată de:

a) vântul Puterii Divine care îl aruncă pe visător în spațiile și lumile cele mai neașteptate. Tot ce i se cere în acest caz "clientului" este să nu se agate de mediul ambiant cu care s-a obișnuit, să mențină senzația propriei integrități, plenitudini și să fie el însuși; să nu se implice - cu cât mai puțin "agată" atenția fluxul prin care trece, cu atât mai adânc și mai sigur înaintăm pe căile necunoscute ale acestui vânt.

Atunci când vântul Puterii Divine ne poartă, ne asemănăm cu un foc. În orice caz aceasta este senzația și aceasta este una dintre bucuriile cele mai atotpătrunzătoare, totale.

b) acumularea forței tainice a intenției care este creată de noi în afara visului. Propunându-ne anumite țeluri pe care le considerăm realizabile în vis, creăm o încărcătură volitivă care mai devreme sau mai târziu ne va face să ne trezim în spațiile necunoscute. Precizia realizărilor în acest caz depinde de autenticitatea și integritatea aspirațiilor noastre și de asemenea, de măsura în care acestea corespund "supraobiectivelor" propuse de spirit sau altfel spus, de caracterul lor natural.

c) voința fermă de a acționa, care este conștientizată în procesul visării. Imprevizibilitatea ei noi o putem învăța doar fiind deja pe drum. Un adevăr simplu, dar greu de conștientizat până la capăt - "acolo" totul e altfel, nu numai peisajele care ne apar, dar și cel care privește este un altul. A face diferența dintre această voință și "încăpătânarea" anumitor aspecte psihice neintegrate în ansamblul personalității este o problemă de intuiție și de "flier" pentru realitate.

Simțul instinctiv al pericolului nu este aspectul cel mai inutil pentru visător. Cu cât mai mare este riscul, cu atât mai repede învățăm. Umbrele fricilor noastre ne dau adeseori târcoale și alegerea călătorului - "să fug cât mai repede" dacă ceea ce se apropie este cu adevărat periculos sau "să rezist până la capăt" mai ales atunci când acesta este distrugător doar pentru Ego - devine în procesul visării, cu o impetuositate incomparabilă, o problemă de viață și de moarte.

Capitolul 2

Voința altora

O femeie frumoasă, senzuală și frustrată sexual visează că pe străzile pustii ale unui oraș în noapte o urmărește un negru gigantic, complet dezbrăcat și cu falusul în erecție. Ea aleargă pe o străduță, pe a doua, pe a treia și la un moment dat încremenește disperată - o fundătură. Aflându-se într-un asemenea împas, ea se întoarce brusc și strigă cu furie: "Ce vrei de la mine?"

În acel moment, negrul se oprește și, ridicând nedumerit din umeri, răspunde: "Nu știu, doamnă, este visul dumneavoastră".

Fiecare dintre noi își are modalitatea sa proprie de a-și declanșa saltul în necunoscut. Această modalitate reprezintă mitul personal.

Prezența lui este însăși savoarea istoriilor create de noi. O emoție puternică - de exemplu iubirea sau non-atașamentul față de energiile propriilor istorii - poate deveni la un moment dat un pretext pentru a simți savoarea istoriilor aduse din neființă de alți visători.

Realitățile magice care sunt create de diverși indivizi sau grupuri "coexistă", se întrepătrund, atât în viața noastră cotidiană cât și în visele noastre. Se poate vedea atunci cum are loc acest fenomen și în ce măsură el condiționează comportamentul nostru "acolo" și "aici" în călătoriile "îndepărtate" din timpul visului. Acestea sunt îndepărtate doar în raport cu acele "zgomote" general-personale, pe care le produc oamenii și ziua și noaptea.

Orice prezentă, fie că aceasta este un om, un animal sau o entitate subtilă, modifică fluxul visării, viteza derulării lui și viteza cu care uităm visul respectiv.

Cu cât sunt mai profunde cunoștințele "celuilalt", cu atât mai multe șanse are visul nostru de a beneficia de prezența Puterii Divine și de a elucida aspirațiile noastre spre ceea ce am fi putut aspira dacă am fi fost în stare să ne imaginăm, măcar, că așa ceva există.

Și invers: vâlul iluziei "celuilalt" devine o parte din noi - de obicei pentru scurt timp, dacă am analizat destul de amplu temele acestor iluzii.

Întrebarea "în prezența cui să dormi?" nu este mai puțin semnificativă decât întrebarea "cu cine să comunic?"

Conflictul dintre universul nostru și conținutul intrinsec al viziunilor celuiilalt amplifică percepția doar în etapele de început ale visării, devenind în continuare "o piedică sau ceva în plus".

Scopul visului, mult prea greu de realizat pentru un singur individ, poate fi realizat prin unirea eforturilor mai multor ființe. Bineînțeles, doar în cazul în care scopul "comun", este comun în mod natural, sau cu alte cuvinte este propus de spirit.

Dificultatea de bază aici este de a ne menține acuratețea și acuitatea percepției, căci numărul problemelor existente se înmulțește cu numărul celor prezenți. De asemenea este destul de greu să ne "dezlipim" de acea ramură de pe arborele vieții pe care "ședem", căci încrederea totală față de celălalt nu poate fi înlocuită prin alte surrogate artificiale, iar în forma ei pură nu se întâlnește chiar atât de des.

În schimb, este bine să știm că intențiile comune de creștere, rezonând cu putere între ele, capătă astfel o forță deosebită.

Influențele exterioare care creează vise și vise conștiente - printre acestea faza de lună plină sau momentul de schimbare a epocii, apropierea unui cataclism natural sau intențiile rudelor noastre care ne privesc - sunt interesante ca șanse de a ne simți ca fiind o parte componentă a creației, de a auzi "vuietul valului" întregului deasupra acelei porțiuni de mal pe care noi o putem vedea.

Pentru a auzi ceva din exterior, trebuie mai întâi să ieșim din ceea ce considerăm a fi "al nostru", să ne detașăm de zgomotele proprii. Sentimentul unui spațiu pe cale de a se revela, (sentiment cu care începe ieșirea din visele țesute din trăirile, gândurile și dorințele noastre în realitatea evenimentelor din visul conștient) este tocmai de aceea atât de necesar; căci atunci ceva din interiorul nostru are atât de multă nevoie de acest sentiment... Lumea aceea infimă în care noi ocupăm locul de bază, lumea închisă într-o găoace, se fisurează atunci când visătorul alunecă în direcția care i se deschide, în necunoscutul Puterii Divine și al plenitudinii.

Percepând ceva, noi conferim fenomenului izul propriei noastre prezențe, lăsăm astfel amprenta tipului nostru propriu de armonie. Întâlnindu-ne cu un flux energetic căruia cineva i-a conferit deja o "formă", noi ne întâlnim atunci cu visele altora.

La fel cum pot fi auzite gândurile cuiva, la fel pot fi privite și visele altor oameni. Visele de acest gen se contopesc ușor cu descoperirea propriilor fluxuri venite din alte timpuri, de exemplu, cu impresiile existențelor anterioare. În existența noastră cotidiană noi ne lăsăm ușor influențați de alți oameni atâta timp cât în interiorul nostru nu apare destul de clar propria înțelegere a fluxului evenimentelor. La fel ca și în respirația "nocturnă" a trupurilor noastre, amestecul cu alte ființe este posibil și se produce doar atâta timp cât nu ne cunoaștem destul de bine propria noastră savoare.

Atâta timp cât noi vom intermedia realitatea prin vise, asemenea amestecuri

vor fi incontroabile. Doar atunci când începem să analizăm experiența visului conștient, putem spera la mai multe șanse de a realiza o percepție autentică în comparație cu stările de conștiință din timpul stării de veghe - în orice caz, această afirmație este cu siguranță valabilă pentru o anumită categorie de oameni. O regulă mai generală este aceea că trezirea "acolo" și trezirea "aici" sunt intercorelate.

Odată cu conștientizarea prezenței urmelor altor ființe în sferile numite în mod curent "univers interior", apare problema diferențierii între ceea ce "este al meu" și ceea ce "nu este al meu". Probabil, atitudinea cea mai adecvată aici ar fi următoarea: orice ni s-ar petrece, fie că acest joc al existenței se manifestă ca o întâlnire cu un altul sau ca o descoperire a propriei ființe, în orice caz, nuanța de mister va fi inevitabil prezentă. Dacă vom reuși să înțelegem ceea ce am văzut la modul cel mai exact, vom reuși să "dizolvăm" imaginile visului.

În cele mai ascunse profunzimi ale ființei sau obiectului de cercetat sau chiar dincolo de el, întotdeauna va rămâne aerul necunoscutului.

Efortul de a face o diferențiere între ceea ce "este al meu" și ceea ce "nu este al meu", ca și oricare interpretare în general, este doar o muncă de adaptare care însoțește viziunea tainei creației. Pentru visul conștient această afirmație este cu atât mai mult valabilă cu cât aceasta nu este o experiență a minții, ci este o experiență a văzului-senzației, a văzului-cunoașterii. Și a încă ceva.

Mă trezesc în vis cu sentimentul că în întunericul camerei în care dorm mai este cineva. Este aceeași casă, formele ei coincid cu casa fizică în care am adormit, aici este tot noaptea. Prezența acelei ființe sau entități care m-a trezit nu mă sperie, dar îmi dă o ușoară senzație de neliniște, ca de altfel toată această lume nemărginită și necunoscută.

Din camera alăturată iese bunica mea. În viața reală, ea a murit de mult. Este la fel de întuneric, dar corpul și îmbrăcămintea celei care a intrat emană o luminozitate constantă, aurie, și o văd foarte bine. Observ cu coada ochiului că și corpul meu este învăluit de o luminozitate identică.

Înteleg atunci că însăși lumea în care ne-am trezit noi doi este de aceeași natură și, dacă ești aici, vei avea și un asemenea corp. Sau altfel spus, dacă îți știi, dacă ești în stare să-ți știi (conștientizezi) corpul tău subtil în felul acesta, atunci te vei trezi totdeauna aici.

În timpul vieții sale bunica mea a fost creștină. Aici se poate vedea aceasta; hainele ei pal-aurii, lumina ei sunt din aceeași sursă ca și lumina mistică transcendentă, creștină.

Ea se apropie de mine. Am încredere în ea și îi simt înțelepciunea. Ea îmi acoperă capul cu o țesătură care seamănă cu brocartul. Înteleg că asist la o taină, probabil ea mă binecuvântează.

Mai târziu, îmi explică și îmi arată: oamenii merg

pe cărări diferite și aceste cărări nu se reduc la una singură, ele sunt într-adevăr diferite până la capăt. A urma o anumită religie înseamnă a conferi corpului luminos o anumită formă și a manifesta o lumină specifică, proprie acelei căi. Văd aceasta ca pe o orientare diferită a brazelor luminoase ale corpului uman la nivelul abdomenului...

Simțeam apropierea unui pericol și ne pregăteam - depozitam în casă arme și alimente, apoi ne-am închis cu toții în acea casă. Într-un fel sau altul, în ultimul moment am rămas în afara casei. La început, pe străzi, din direcția din care așteptam să vină acea forță, au pornit tancurile și altă tehnică militară.

M-am ascuns cu ușurință de ele în spatele caselor. Am văzut apoi că din aceeași direcție vine un șir neîntrerupt de soldați. Îmi era clar că de aceștia nu mă voi putea ascunde.

M-am așezat pe vine și am început să aștept apropierea lor și ceea ce va urma.

Nu-mi era frică; acești soldați dădeau impresia de a nu fi în întregime oameni. Aceasta nu se manifesta în nici un fel în forma lor. O răceală și o indiferență specifică a privirii sugerau ideea provenienței lor extraterestre. Erau cu totul lipsiți de o anumită luminozitate aurie, proprie tuturor ființelor vii.

Ei îi arestau pe toți oamenii ieșiți în calea lor, dar nu la modul agresiv, ci ca și cum ar îndeplini o muncă, apoi îi conduceau în barăci și subterane aflate pe teritoriul bazei lor.

În aceste încăperi (văzându-le din interior, le-aș numi adevărate "niveluri ale creației", straturi ale psihicului și ale vieții, modalități de percepție a lumii în care poți rămâne perioade nelimitate de timp) erau amenajate imense spații de producție. Aici muncea o imensă mulțime de oameni. Toți erau întreținuți destul de bine, se alimentau regulat, munceau și se odihneau normal. Faptul că erau aici le dădea încredere în ziua de mâine, dar nu le lăsa libertatea de a alege. Erau ca niște animale de povară a căror viață era strict reglementată. Lipsea aerul libertății. Majorității celor prezenți aici, aceste condiții, se pare, le erau convenabile. Suportau destul de ușor lipsa mișcării și a cunoașterii, în schimb siguranței zilei de mâine.

În timp ce mi se explica "ce și cum" - unde voi mânca, unde voi dormi, cu ce mă voi ocupa - am observat că a fost adus un bărbat care era atât de speriat încât nici nu putea să meargă singur. Undeva, în alte încăperi, mai puțin accesibile oamenilor, ei aveau un joc și în acest joc exista o șansă de a obține libertatea. Bărbatul care a fost adus, se pare, era cât pe ce să înnebunească de frică și cu aceeași indiferență el a fost readus la locul de muncă, fiind unul dintre cei care nu au trecut jocul.

M-am oferit să merg și eu să joc, să văd ce-i acolo și ei m-au luat.

O parte din camera în care am fost adus era ocupată de o pistă de alergare care se termina într-un ecran unde imaginea pistei continua. Urmând regulile jocului trebuia să intru în ecran și acolo să acționez în dependență de modificările

nemijlocite ale terenului. În prealabil știam doar că trebuie să urc pe un munte și, ocolind statuia, să cobor pe panta cealaltă.

Ideea jocului poate fi exprimată ca o verificare a detașării față de simțul propriei importante (statuia) și a vitezei de modificare a stării de conștiință; imprezibilitatea derulării temei era însoțită de pericolul mortal de a ieși dincolo de limitele programului și de a te trezi într-un vid absolut, deși, după cum au arătat evenimentele care au urmat, vidul nu era chiar atât de vid.

După o scurtă călătorie am ieșit totuși dincolo de limitele programului și cei care îmi urmăreau mișcarea au hotărât că jocul s-a sfârșit. După părerea lor, în asemenea situații, conștiința umană trebuia să moară. În jurul meu atunci totul dispăre și rămân în întuneric. Foarte departe, jos, văd o rază de lumină și datorită densității acestui flux în comparație cu vidul din jur, reușesc să "aterizez", mă reîntorc în ecran și ies din el. În conștiința mea s-a găsit un regim de lucru, o atitudine armonioasă față de lume pentru acest spațiu.

Datorită acestui fapt am rămas întreg.

În camera programatorilor nu era nimeni. În fundul coridorului, unul dintre ei pregătea două seringi - pentru cazul în care totuși mă voi întoarce. Injecțiile, se pare, aveau menirea de a șterge memoria celor întâmplare. Am sărit prin geamul din stânga și am luat-o către poartă. Gardianul care a întârziat mi-a strigat din urmă că nu am nici o șansă.

În zonă nu era nimeni; doar aproape de poartă, dintr-o rulotă au ieșit santinelele. Am reușit să trec de ele și am ieșit dincolo de porți. Mă așteptam să fiu urmărit și într-adevăr, în curând pe străzi a pornit tehnica militară. Când primele mașini au trecut pe alături am înțeles că acest proces nu mă privește în mod direct pe mine.

M-am retras pe marginea drumului și am început să privesc. Era o "fluctuație" neobișnuită a zonei. Era neobișnuită pentru că imediat după tehnica militară au început să vină o mulțime de mașini, în care ședea "ei", bărbați și femei, foarte bine îmbrăcați - în smochinguri și rochii de seară.

Uluitoare era grandoarea celor întâmplare - erau ca niște furnici, care auzind ceva în afara mușuroiului au urmat chemarea. Pe toate drumurile erau o mulțime de mașini, vedeam deodată toate aceste drumuri pline până la refuz care îi aduceau într-un anume loc de întâlnire, acesta fiind, se pare, un cimitir.

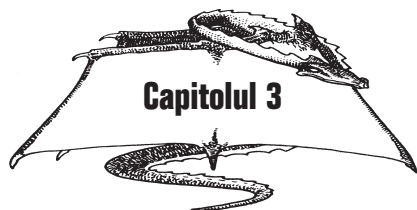
Se simtea că li se întâmplă ceva deosebit. Era un joc numai al lor, o taină în care oamenii erau doar martori. Din direcția cimitirului a venit atunci un val de forță, o izbucnire a unei lumini nevăzute, un ecou neauzit al unei explozii.

Când m-am ridicat în picioare, pe marginea drumului mai erau niște oameni, iar lumea se transformase insesizabil. "Ei" nu se vedeau nicăieri. Au dispărut în urma exploziei - au fost total anihilați.

- Unde sunt ei? i-am întrebat pe cei de lângă mine.

- Nu mai sunt pe pământ, mi s-a răspuns.

Capitolul 3

Voința necunoscutului

Motto: *“Trecând dintr-o lume în alta, devii astfel drumul care merge prin această lume și dincolo de cealaltă, care nu se știe unde începe și unde se termină. Și, în această mișcare și pace, simți atunci întregul.”* (“Fratele luminii”)

Atunci când vine realitatea, tot ceea ce am făcut până atunci, tot ceea ce vom face după aceea nu mai contează. Nu putem face nimic pentru a o apropia. Raportați la lumina acelei Realități despre care vorbesc, suntem doar niște martori și materie primă pentru activitatea ei.

Aceasta nu este o motivație pentru a nu face ceea ce facem. Acesta este un motiv suficient pentru a nu ne atașa de creațiile noastre – fie acestea gândurile, acțiunile, sentimentele sau cunoștințele noastre.

Există trei posibilități de raportare la Puterea Divină. Acestea sunt lupta, fuga și acceptarea prezenței ei ca pe ceva firesc în manifestare și în interiorul ființei noastre.

Lupta cu Puterea Divină creează falsa acțiune, isteria unei mișcări neîntrerupte, agitația.

Fuga aduce inutilitate și lăncezeală, moarte anticipată în timpul vieții, nimicnicia unei existențe închistate în frică.

Acceptarea implică deschiderea față de respirația Puterii Divine și recunoașterea propriei ființe ca fiind o parte materială a ei.

Pentru unii, presiunea Puterii are caracteristicile unui vânt permanent, pentru alții, ea devine o școală a modificării rapide a direcțiilor de cercetare. Nu există reguli indiscutabile, general recunoscute după care se poate reacționa la prezența Puterii Divine, există numai anumite legități.

Alegerea este ca o prelungire a fiecărei ființe și doar în străfundurile ființei sale, fiecare știe în ce direcție se prelungeste cu adevărat.

...În jurul unei coline aleargă un cal frumos. El vrea să urce pe colină, dar îl oprește un gard nu prea înalt. Aleargă de-a lungul gardului, până în momentul în care se hotărăște să-l sară.

Apoi totul dispare și rămâne doar senzația unui corp în vibrație care se deschide fluxului ...

...Am făcut palmele căuș, iar în ele clipește un lichid dens, lunecând printre degete. Privesc acest lichid și nu-mi dau seama ce ar putea fi. Îmi pare atât de rău când îl văd cum se prelinge pe mâini, picură pe podea și dispare imediat. Atunci când mai rămâne puțin de tot, ajung să înțeleg – în mâinile mele clipește timpul și când va cădea ultima picătură, voi muri.

Am strigat, am sărit și atunci mi-am dat seama că a fost un vis. Mi-am privit palmele – erau ude. Mi le-am trecut pe față și am simțit că și obrajii îmi sunt uzi. Probabil pentru prima oară în viață am plâns în viață.

Surse și proiecții

Sursa viselor este Puterea Divină. Visele obișnuite sunt create de surse intermediare de energie, de acumulatori de energie cum ar fi: dorintele, fricile, complexele. Asemenea creații ale Puterii Divine sunt considerate a fi de obicei personale sau chiar personalitatea însăși.

La fel ca atunci când un val se lovește de tărâm, noi îi auzim vuietul, vedem linia albă a crestei lui, pe mal rămâne gunoiul și pietrișul care se retrage încet. Cel mai puțin reușim să vedem apa propriu-zisă.

Oricât ar încerca omul să-și focalizeze atenția asupra propriilor surse ale viselor, ea oricum se deschide uneori, pierde perspectiva care i-a fost impusă și vede ceva mai mult – valul timpului, al tăcerii, al singurătății, aerul și lumina deasupra oceanului vieții. Fiecare ființă uneori întâlnește întregul și își amintește apoi de el măcar un pic – căci altfel nu ar putea exista.

Puteți avea mii de vise iluzorii; aceasta nu înseamnă că nu vă afundați, măcar uneori, în perspectivele mai îndepărtate ale visării. Valoarea acestor perspective constă nu în faptul că ele reprezintă niște vise premonitorii, nu în modificarea curgerii destinului și nici măcar în acea sete de a trăi care rămâne în urma unor asemenea treziri – acestea sunt întâlniri cu acel Altceva.

...Ne ridicăm din adâncurile apelor – înălțimilor (acest mediu nedeterminat care este însuși timpul, își modifică densitatea, culoarea, devine tot mai transparent și mai ușor, pe măsură ce urcăm). Noi - adică eu, cel ce vede această lume în felul acesta, și o femeie necunoscută. Ea se ridică la o anumită distanță de mine, dar perfect sincronizat cu mișcările mele. Se poate spune că ea este ca o jumătate a mea, dar relațiile dintre noi nu sunt atât de unilaterale pentru că aceste relații nu sunt “de aici”. Ele fac parte din perspective mai îndepărtate, și de aceea “aici” pot fi interpretate în mod diferit și toate interpretările, în mod particular, vor fi adevărate. Această femeie fermecătoare are ceva atât de apropiat, de drag și absolut de nepătruns și misterios pentru mine.

Ajungem simultan deasupra apei-aerului și vedem soarele. În această pustietate de deasupra, razele lui sunt pătrunzătoare. O austeritate liniștită și detașată – acesta este aerul pe care-l respirăm aici.

Când soarele apune, se stărnește furtuna. În spațiile dintre valurile imense, uneori se întrezărește chiar “pământul” și atunci lumina nemiloasă a acestor înălțimi poate fi văzută și “acolo”.

Pentru a ne feri de furtună, plonjăm în timp și deja undeva acolo ne pierdem unul de celălalt. Mă trezesc într-un grup de oameni, probabil într-o suburbie a unui oraș mare, cu toții

mergem pe stradă. Privind în jur, "învăț" modul lor de a se comporta, de a se îmbrăca, de a vorbi – trebuie să fii foarte atent pentru a corespunde mediului în care vrei să te menții, mai ales atunci când acesta nu este atât un mediu de comunicare, când tot acest aer al unui oraș care se naște, cu mirosul uzinelor și al străzilor, strigătele din baruri – gustul timpului.

Ulterior, în viața cotidiană, mă surprindeam uneori că joc cu foarte multă minuțiozitate implicarea și apartenența mea totală față de lucrul pe care îl fac, față de locurile în care trăiesc, față de aerul pe care-l respir – aerul timpului.

Ce îi poate conferi visătorului conștiința ciclicității atenției lui pentru visul conștient sau pentru Putere?

Răspuns: exactitatea intențiilor, bazate pe o evaluare corectă a propriilor forte disponibile (care se pot modifica în fiecare moment al prezentului) și a naturii lor; sentimentul de unitate a acumulărilor de energie individuală cu sursa universală, adică acea cunoaștere a căilor prin care anumite forțe subtile benefice vin spre el – dinspre el – prin el.

Atunci când adormim, imaginile zilei precedente sau ceva asemănător cu acestea vin în valuri. Visele și visele conștiente sunt luminate de atenție "val după val". Atenția este ca un far care se stinge periodic și rememorându-ne visele, trezindu-ne, așteptăm nemișcați momentul când acestea se vor topi din nou în întunericul Vidului, se vor dizolva în lumina zilei care începe și a căii care continuă.

A ști să aștepti fără să uiți niciodată de ce aștepti, este un lucru care poate fi realizat doar fiind în "centrul" propriei ființe, doar fiind viu în adâncuri.

Ciclicitatea viselor conștiente și limitările care apar în legătură cu aceasta dispar, încetează să mai funcționeze pe măsura creșterii Puterii și a experienței visătorului.

Fiind atenți la mișcările care se produc în adâncul nostru, conștientizându-le, putem apoi acționa în corelație cu acestea, răspunzând tendințelor tuturor "etajelor" ființei noastre. Acționând în felul acesta, corelat, putem avansa cu mult mai "departe" decât atunci când nu cunoaștem nimic despre fluxurile esențiale, profunde ale vieții noastre când, de cele mai multe ori, împiedicăm formarea acestor fluxuri printr-o mulțime de lucruri inutile.

A învăța să distingi adevărul în propria ființă nu este chiar atât de ușor, deși este un aspect la fel de firesc ca respirația. În situațiile limită ne dăm seama pentru câteva clipe, cât de puține lucruri rămân cu adevărat necesare odată cu apropierea sfârșitului.

Adevărul, spiritul se strecoară în ființa noastră prin poarta viselor. În vise, Puterea Divină ne absoarbe, ne umple și ne aduce sau în fața unei viziuni mai profunde a problemelor noastre, sau în fața acelor forțe și spații de care avem nevoie – care au nevoie de noi. Voința și iubirea de a urma spiritul oriunde – probabil aceasta este libertatea.

La baza tipului nostru de viață, din punctul de vedere al visătorului, se află luminozitatea aurie a intenției.

Tipul "nostru" este cel numit "creaturile Domnului". Întâlnirile din timpul visului cu alte "tipuri" relevă într-o manieră dură și uneori chiar periculoasă, adevăruri simple la înțelegerea cărora putem accede și pe alte căi. Expresia "aurul vieții" - nu este o metaforă. Pentru a nu ne tângui la sfârșitul zilelor noastre de zădărniciia celor trăite și de timpul inutil, ar fi mai corect ca, de oriunde ne aflăm în drumul nostru, să aruncăm o privire de fiecare dată și să vedem ce irosim.

Timpul de aur al vieții este mult prea prețios și suficient ca hrană pentru observator, pentru a-l consuma cu lucruri inutile. Necesitatea dictată de profunzimile spiritului care aspiră spre ceea ce noi numim libertate, ne obligă

aproape în fiecare moment să ne focalizăm asupra prezentului. Atunci când nu "hrănim" nimic sau cât mai puține lucruri inutile cu energia vieții noastre, reușim să ne "adunăm" atenția din vis, să o purificăm. Transformându-ne la modul fundamental modul de viață, ne transformăm mentalul.

Fiecare etapă nouă, mai înaltă, cu mai multe posibilități, aduce visătorului tentația numeroaselor acțiuni mai puțin necesare. În virtutea acestui aspect, el are nevoie de acordarea la presiunea acelei Puteri Divine care îl ghidează – a intenției care creează din el ceva. Îi este necesară tăcerea absolută în fața laitmotivului omniprezent al vieții lui.

Motivul principal care poate crea din visul conștient o necesitate vitală este căutarea libertății. Deoarece prezența ei se face simțită în orice vis cât de cât conștient, iar pe măsură ce starea de trezire devine tot mai pregnantă, forța și claritatea prezenței ei se amplifică, ștergând orice urmă de îndoială. Tocmai de aceea se poate spune că nu există un scop final, clar formulat pentru visător. Oricare scop este "acceptabil" pentru o anumită perioadă de timp, ca modalitate de a obliga puterea noastră personală să fie prezentă la prezența spiritului.

Nu trebuie să ne lăsăm "conduși" de propriile concepții despre vise. Concepțiile noastre, oricare ar fi ele, sunt create și constituie o parte din materialitatea atenției "diurne" prezente "aici", pornind de la care și de-a lungul căreia noi întreprindem călătoriile noastre reale "interioare".

Aceste călătorii nu reprezintă numai trecerea atenției de la un obiect la altul. Ele sunt călătorii în libertatea modificărilor permanente, căci ceea ce se modifică nu este decât "solul", drumurile, suprafața spațiului "interior".

Credința fundamentală a visătorului este pasiunea sa pentru nemărginire, pentru aerul călătoriilor, pentru exactitatea și simplitatea cu care vânătorul urmărește prezența focului atenției, a spiritului în "interiorul" și în "afară" sa.

Visarea – *viziunile în vis* - reprezintă o îndepărtare de la acele poziții pe care le presupune simțul vederii la majoritatea reprezentanților omenirii în pretinsa lor stare de veghe. Pentru aceasta se folosește somnul ca o posibilitate firească de conștientizare a propriei esențe, a spiritului, ca modalitate de ieșire din corpul fizic și din limitările legilor stratului grosier, material al manifestării.

Felul în care vedem lumea în mod curent este doar o variantă, o parte a "spectrului" realității, scoasă în evidență de simțurile noastre. Pentru a conștientiza multitudinea celorlalte poziții ale atenției - la fel de reale și de prezente - trebuie să depășim particularul, parțialitatea percepției organelor de simț pe care le avem la dispoziție și trebuie de asemenea să le trezim și să le dezvoltăm pe cele noi. Experiența pe care o oferă visele conștiente, este într-o anumită măsură o fugă de lume. O fugă nu după ceva nou, nu după lumile extrem de interesante care se deschid, ci după totalitatea luminii existențiale.

Motto: *"...Vine ca un focar de lumină, vederea atunci încă nu are un nume. Apoi devine sunet, vibrație încă nemanifestată în cuvânt. Necuvântarea este clară, pătrunzătoare și înțeleaptă."*

Nașterea cuvântului este "re a ducerea" vuietului, a tainei revelate în acțiune. Este gândul, poezia adresată depărtărilor începuturilor. Proza este prezentul și trupul cuvântului. Profetia – ceva nou care se naște în prezent, viziunea tainei care se apropie.

Omul, mai exact acea parte din el care nu este corodată de trecerea timpului, este o monadă a transcendenței; ea simbolizează curgerea vieții, cea care concepe trupul timpului și cea care își dizolvă creatura, cu o posibilă umbră de inimaginabilă iubire pentru Transcendent.

Creșterea continuă în saltul conștiinței, în căderea cu ceafa în jar, pentru ca – în dependență de voința Puterii – să regăsim un nou tărâm dedesubt, nemiscare în mișcare, calea materiei care reflectă pustietatea vidului sau să privim un probabil soare, rămânând întinși pe un posibil tărâm.

Mai departe este contemplarea tainei (prezența în observator – observat a permisiunii ca orice și nimic să poată exista, căci iată la tine în față ceea ce este înainte și după, strălucirea infinitului revelat, unde umplerea lui este re-creare – deschidere a fiecărei priviri – pupile) în detașarea prezenței Nimicului, în plinătatea fiecărei reflexii – răsunet al întregului, al tainei.

"Efectul tainic al percepției zilei și nopții"

Practica în cazul viselor comune

Faptul de a visa nu aparține în mod necesar spațiului limitat al personalității, deși această interpretare este tradițională în viziunea istoriei personale a visătorului.

Așadar, ar fi mai corect să spunem că visele pe care le vom analiza, sunt ale nimănui. Să le numim comune, ele fiind un spațiu pentru acțiunea unui număr nedeterminat de participanți, la fel cum o multitudine de sunete indică unitatea pustietății și a tăcerii lumii.

Realitatea visului permite întâlnirile cele mai incredibile pe diversele planuri ale manifestării și ale conștiinței. Atunci însă când perpetuarea în iluzia separării spațiului meu "interior" de spațiul "tău" și sarcinile autoconservării nu permit viziunea realităților subtile în lumina lor adevărată, asemenea atingeri – întâlniri, la fel ca și invizibila prezență a vidului – luminii Transcendenței, creează

ciudatele gradatii ale visului care exprimă cu o anumită forță mai mare sau mai mică diversele aspecte ale realității, în care lumea "reală" a conștiinței cotidiene și derivatele sale au de asemenea, doar un grad relativ de realitate.

Folosim spațiul "noi", relativ mai mare, creat din "eu"-ri separate, pentru a urmări o anumită atmosferă – mai amplă decât orice fenomen concret, în general. Conștientizarea faptului creației viselor comune nu anulează "grafomania" rândurilor iluzorii. În timpul călătoriei pe liniile lor și a dificultăților de a discerne, care își fac apariția pe parcurs, se naște măiestria visării.

Din păcate putem folosi ca material pentru analiză doar visele oamenilor sau a așa-zișilor oameni.

Câteva condiții ale visului, structurate în teme separate

Timpul

Nerespectarea evidentă a timpului liniar în timpul călătoriilor visătorului face accesibilă privirii taina timpului ca atare.

Deplasarea prin diversele fluxuri temporale eliberează anumite începuturi ale atenției, care nu aparțin nici unuia din spațiile care o găzduiesc.

Visătorul merge pe una din străzile orașului natal. Îl întâlnește pe G., succesiv, la vârsta de 10-12 ani, apoi la vârsta de 20-25 ani și apoi, după încă o bucată de drum, în acea stare în care respectivul se află la momentul visului – un bărbat în vârstă de aproximativ 65 de ani. Ultimului bărbat, visătorul îi spune: "Te-ai schimbat mult de când te-am văzut ultima oară." În vocea lui transpare mirarea. La care G. îi răspunde că nu-și poate primi nicidecum salariul și din cauza aceasta se și produc asemenea ciudătenii.

Cel care privește visul conștientizează în acest moment că prin "salariu" se are în vedere o anumită energie foarte valoroasă a generalizării pe care G. nicidecum nu o poate extrage din viața sa. Ca urmare a acestui fapt, G. se descompune la un anumit nivel în componente temporale.

Un bărbat, folosindu-și cunoștințele extra-temporale și șansele de deplasare pe care aceste cunoștințe le oferă, transportă produse alimentare dintr-un timp în altul. În acel spațiu temporal, acele produse erau necesare oamenilor înfomețați.

Aceste mișcări sunt urmărite dintr-un foarte îndepărtat consiliu al securității (în genul sfatului bătrânilor); acest consiliu nu interzice asemenea activități, dar nici el și nici oricine altcineva nu poate prevedea toate consecințele unor astfel de insinuări. De obicei aceste activități nu erau încurajate.

Din spațiul unei lupte antice, visătorul este aruncat de o mână prietenească într-un timp mai apropiat de contemporaneitate. Aici, el se întâlnește cu

conducătorul unui trib și mergând prin desert, ei stau de vorbă. Când șeful de trib află de unde vine străinul, îl duce către un templu unde s-au cuibărit dușmanii lui. Pe drum el îi spune că visătorul are ceva care i-ar permite să-i învingă pe dușmanii lui. Acest ceva este în legătură cu apartenența lui la un timp mai îndepărtat.

Șeful de trib și-a pierdut deja toți oamenii în lupta timpului său (care în mod misterios este în legătură cu lupta antică) și întâlnirea cu visătorul este ultima lui șansă. De aceea, el îl duce fără nici o umbră de îndoială pe visător spre templul care este situat undeva la poalele munților și care sclipește ca jarul unui foc ce se stinge ...

Din exemplele de mai sus devine evident cât de multiple și greu de enumerat sunt formele viziunii călătoriilor în timp. Practic, toate visele sunt niște ieșiri din acea continuitate spațio-temporală în care se află oamenii. Această continuitate, în anumite stări modificate de conștiință ale observatorului, intră și ea în categoria numită "vise comune".

Spațiul

Chiar dacă timpul este inseparabil de spațiu, vom analiza totuși realitatea din vis a spațiului separat, pentru a-i accentua diversele aspecte.

Particularitatea pustietăților și a formelor din spațiile visului constă în fluiditatea lor, într-o permanență care nu se lasă descrisă după anumite reguli, aceasta fiind o prelungire a posibilității prezente de a modifica oricând totul.

În aceasta constă forța și suflul vieții. Ceea ce este adevărat pentru un observator în poziția "A" poate fi fals pentru un observator în poziția "B" și pentru lumea pe care acesta o contemplă.

Practic orice obiect, idee, stare sau intenție îi conferă visului ceva particular – începând cu lumea individuală și terminând cu viziunea existenței distincte a unei lumi concrete. Aici, ca nicăieri în altă parte, "fiecare senzație este o cale".

Visătorul care mai devreme și-a conștientizat trezirea în vis și a întreprins o călătorie relativ conștientă, înțelege că energia tainică ce creează visul și o stare de conștiință trează, se epuizează. Plin de tristețe, visătorul încearcă să mențină "urzeala" visului printr-un efort de voință.

Simțindu-se îndepărtat de o anumită forță, el mai vede un timp spațiul din care a ieșit, care seamănă cu brațul unui râu. Apoi totul se stinge și rămâne doar vuietul zborului prin vid ...

Sunt foarte rare visele conștiente în care dispăre noțiunea de "sus-jos". Aceste călătorii pot fi privite ca niște deplasări în spații unde nu există corpuri planetare și legi condiționate de prezența acestora.

Multitudinea de niveluri ale lumii, văzută ca o deplasare pe etaje, unde fiecare etaj este o gamă luminoasă distinctă a nemărginirii, sau ca o observare a modificărilor stărilor de conștiință și a atmosferelor – straturi ce sunt create de acestea, unde cele observate sunt necuvântarea și taina – constituie una din posibilele revelații ale conștiinței celui care a învățat să elibereze oricare din spațiile posibile sau să se lanseze în ele.

Detășarea permisă trezește, în caz de necesitate, în visător, conștientizarea prezenței unei emanatii care respiră în toate spațiile și care este marcată, probabil, de conștiința faptului că totul a fost, este și va fi întotdeauna.

Acțiunea

Urmărirea prezenței sau absenței realității într-un șir iluzoriu de vise stimulează elevarea conștiinței. În veridicitatea viselor există o provocare; cu cât este mai subtilă vâlul prin care visătorul contemplă lumea, cu atât mai multă putere și conținut au imaginile viselor sale, cu atât mai greu poate fi observat caracterul lor simbolic, iluzoriu.

Limbajul concret al viselor, în esență, este doar un simbol care desfășoară pentru conștiința în creștere, lipsa de formă a fluxului prezenței spațiilor-timpurilor-energiilor. Spectacolul viselor constituie frazele acestui limbaj. Acestea sunt miturile viziunii nocturne ale lumii, apropiate la maxim prin concretetea lor de modul nostru diurn de a vedea lumea.

Vedem în vis și alte imagini îndepărtate unde nu există nici cel care visează, nici ceva ce ar putea fi văzut în vis. E o minune că suntem prezenți de fiecare dată în toate acestea, dar nu ținem minte. Nu ținem minte deoarece starea în sine de "eu sunt" – fără nici un fel de susținere – este prea tăcută și pentru conștiința noastră este ca și cum nici nu ar mai exista.

În vis, conștiința continuă jocul actoricesc, încercând să-și traducă în imaginile unui limbaj special ceea ce aude în afara oricăror forme. Dificultatea constă în existența paralelă a tainei realității și a reflexiei ei în imagini. Descifrarea acestui amalgam cere liniște interioară, intuiție, perseverență, răbdare și detașare.

Limbajul

Nu este o tentativă de a analiza caracterul unitar al limbajului din vise, ci un efort de a invoca unitatea Flux-evenimente petrecute dincolo de periferiile nocturne ale conștiințelor umane. Luminițele de aur, deschizându-se către nemărginirea întinericului și a necunoscutului, privesc unele spre altele și urmăresc să vorbească despre ceea ce văd.

Apariția în vis a oamenilor necunoscuți

În unele situații vedem în vis niște oameni necunoscuți. Ne putem explica existența și prezența lor în felul următor:

a) ei sunt creați de noi și acestea sunt de fapt niște aspecte analizabile în mod separat ale personalității noastre;

b) aceștia sunt oameni care există în mod real și care, dintr-un motiv sau altul, s-au dovedit a fi lângă noi în vis;

c) acestea sunt entități ale planului nematerial sau a oricărui alte aspecte ale manifestării care în conștiința noastră au luat o formă umană.

Realitatea care vine prin cunoașterea ultimelor două tipuri de vise este puterea, vitalitatea, care umple corpurile visătorului. Aceeași putere le și transportă în direcția lumilor din vis.

Acesta este un vis diurn pe care l-am visat în ziua eclipsei de soare. Am ajuns într-un spațiu în care lumina izvora de peste tot și de aceea soarele nu te orbea; lumina era blândă, deși intensă. Acolo erau mulți oameni: femei și bărbați pe care nu-i cunoșteam. Mulți aveau cu ei niște boccele, unii aveau mâinile sau alte părți ale corpului bandajate (am reținut doar mâinile). Erau îmbrăcați în pelerine de culoare bej și crem, erau cu toții foarte bucuroși, chiar și cei bolnavi. Înțelegeam că toți acești oameni, ca și mine, au venit spre soare. Am adus lucrurile noastre luminii lui.

Un timp am comunicat cu el, dar fără cuvinte. Apoi am început să desfac legătura cu lucrurile pe care le-am adus...

...Un mal luminiscent, de parcă ar fi capătul pământului – mai departe sunt doar oceanul și întinericul. Împreună cu alți oameni avem ceva de făcut pe mal – mutăm, transportăm ceva. Avem niște corpuri foarte speciale – semitransparente. De aceea, uneori, ne contopim cu lumina falezelor. Privesc în întineric, încercând să disting ceva acolo, dar nu văd decât lumina acestor maluri, lumină care se topește în beznă...

Atracția unei ființe luminoase față de altele, simțită în vise cu un grad mai mare sau mai mic de intensitate, nu este o calitate proprie tuturor oamenilor. În afară de aceasta, observatorul, mișcându-se printre spații, poate ieși din zonele vointei acestei chemări și se poate reîntoarce apoi la ea.

În unele călătorii oamenii apropiați ne apar în ipostaze noi, învăluiti în lumina unor anumite profunzimii. Interacțiunile la nivelul esenței se produc în vis indiferent de atașamentele noastre, dar relațiile stereotipice personale denaturează deseori viziunea situației.

Visele cu caracter familial

În timpul nopții reușim să ne detașăm de structurile de comunicare în care suntem implicați în timpul zilei, aspect care ne acordă șansa unei noi viziuni asupra lor. Apar astfel vidul și detașarea care ne sunt necesare pentru recunoașterea matritelor profunde, din care o parte se materializează în relațiile de familie, în atașamentele afectiv prietenesti sau în atracția intuitivă dintre cunoștințe aparent întâmplătoare.

Merg pe un pământ cu nuanțe roșii-ruginii, tot numai crăpături, asemenea fundului unui lac secat. Mă apropiu de un copac, pare a fi un stejar, iar lângă el văd un petec de pământ proaspăt afănat.

M-a intrigat ceva și încep să sap cu un băț (nu țin minte de unde l-am luat) și mai adânc în același loc. Mai întâi apare un cap, apoi umerii, mâinile, etc. Omul este viu, el vine lângă mine și începe să mă ajute.

Împreună dezgropăm o fată, apoi încă doi bărbați, apoi o femeie. Continuăm lucrul; în aer apare o atmosferă de bucurie. Oamenii îngropați au creat un cerc, iar când toți sunt eliberați, începem să dansăm un dans antic. Toate acestea emană un iz de ceva foarte apropiat, dar demult uitat.

În cercul dansului, cineva se apropie de mine și îmi scoate bentița de pe cap. Observ că eu doar aveam o asemenea bentiță. Acum, după îmbrăcăminte, nu mă mai deosebesc deloc de ei...

...Cineva m-a chemat și am intrat în casă. Într-o cameră spațioasă, la o masă lungă, sedeau tatăl și mama mea, bunicii și bunicele mele, frații și surorile lor și alți oameni în vârstă ale căror fețe îmi erau necunoscute. În capul mesei stătea un bărbat necunoscut; toată ființa lui iradia o lumină interioară. Chipuri asemănătoare am mai văzut doar în icoane. M-am apropiat de el și am stat mult de vorbă, apoi el m-a dus undeva, spre lumină, dar această parte a visului nu mi-am putut-o aminti. Când m-am întors, în cameră erau multe păsări, probabil porumbei. Am deschis larg geamul și acestea au zburat.

...Dintr-un mediu dens în care mă aflam, am auzit că cineva mă cheamă. M-am ridicat și am mers în direcția mării. Știam de undeva unde se află și cum să ajung acolo.

Coborând povârnișurile de lut, am văzut cine mă chema – într-o poiană era un grup de oameni asemănător cu o șatră țigănească. Șeful lor mă privea. I-am spus că le-am adus cartea. El m-a invitat să rămân cu ei. Trebuia să facem ceva împreună...

Pe diversele niveluri ale manifestării există diferite tipuri de înrudire. Pentru fiecare din acestea există vise caracteristice. Aici am prezentat numai una dintre numeroasele combinații posibile.

Visele acțiunilor comune

Viziunea laturii noumenale a manifestării și a nivelurilor ei de profunzime care diferă între ele în mod calitativ, ne deschide accesul la zonele de activitate a numeroase programe comune. Acestea pot fi înțelese ca obiective karmice, ca mod de a fi al universului uman și al altor emanații ale infinitului; variantele viziunii depind de etapa căii în care se află observatorul și de modul în care corpurile lui subtile sunt implicate în existența acestor programe.

Un grup de oameni fac cunoștință cu o nouă planetă. Visătorul rămâne în urmă pentru a se întinde sub un pâlă de copaci. El adoarme acolo, dar în vis se simte deranjat de ceva și fără a se trezi, se rostogolește într-o parte. Peste un timp, se trezește și vede că spre el aleargă un angajat al agenției de turism prin care grupul lor a ajuns pe această planetă. Visătorul conștientizează vag structura acestei agenții și sarcinile ei de pregătire a oamenilor pentru călătoriile pe noile planete.

Angajatul este îngrijorat de faptul că visătorul a adormit sub acel copac. El îi spune că aceștia sunt răpitori. Fructele lor sunt comestibile, dar locuitorii acestei planete nu le folosesc în alimentație. În timpul călătoriei unuia dintre grupurile care au fost aici înainte, sub acești copaci au murit doi oameni. Practic, fiecare pas în zonele necunoscute ale noilor planete este corelat cu asemenea riscuri...

...Într-o lume nocturnă, undeva jos este casa noastră, fără acoperiș. În stânga mea, în casă - adică departe, dar eu îmi pot întinde mâna până acolo - crește un câine. Simt legătura lui cu un anumit pericol care se află în spatele meu.

Când presiunea din partea acestui pericol se mărește, încep să văd oameni îmbrăcați la fel ca mine și ca soțul meu. Înțeleg apoi că aceasta este o rețea de porturi astrale, funcția lor fiind să nu lase *fiara* să treacă. Știu că undeva, în față, există un vid, o lacună evoluțională pe care trebuie să o ocupe oamenii, dar acel ceva pe care îl simt ca un pericol în spatele meu - *fiara* ascunsă în beznă, vrea și ea să ocupe acest spațiu. Dacă acest fapt se va produce, omenirea va întârzia mult în evoluția sa...

A cui este totuși voința care se strecoară în ființa umană prin vidul nopții? Cu cât mai profund se poate trezi visătorul, cu atât mai îndepărtate sunt zonele pe care el le poate distinge.

Iubirea și voința de a fi revelează prezența tainei.

Învățarea în vis

1

Imaginile *școlilor*, a *instituțiilor de învățământ superior* etc, indică de fapt prezența unor canale informaționale care sunt stabilite între necunoscut și visător.

Exemple de vise "toate acestea s-au petrecut într-o școală" sunt atât de numeroase, acțiunile lor sunt atât de diverse, încât este destul de complicat să nu îngustăm câmpul viziunii, aducând exemple concrete. Este demn de remarcat că uneori, imaginea școlii poate deveni o reacție de apărare în fața necunoscutului sau în alte cazuri, un nivel înalt de generalizare a proceselor vieții.

Visele individuale cu *învățători* pot avea orientări diverse.

...Un castel în care învățăm, ne jucăm. Apoi suntem adunați cu toții într-o sală mare și aliniați lângă perete. Ne așezăm pe vine și privim oamenii înalți care tocmai au sosit. Lângă ușă, cineva îi întâmpină agresiv. Ei îi dezarmează, calm și fără indignare. Unul dintre ei indică în direcția mea: "Tu vei merge cu noi!"

Ei sugerează o stare de încredere de o intensitate deosebită. Când cineva dintre cei de lângă mine mă întreabă: "Ce vor face cu tine?", eu îi răspund: "Nu știu, poate mă vor omori". Deși știu că așa va fi, merg după ei fără nici o umbră de îndoială.

Merg cu băieții în tren, încercăm să cântăm ceva, niște melodii ușoare. Bărbatul care stă lângă geam se întoarce spre noi. Are o privire dură. Începe să cânte, iar ceea ce rezultă seamănă mai mult cu "urlatul eriniilor" - un sunet metalic zdrăgănit. Vagonul în care ne aflăm cade în gol, spațiul devine mai dens, pe geamuri au început să intre niște șerpi. Înțeleg că el ne arată acele laturi dure ale existenței pe care le ignoram. Conștientizez aceasta, presiunea slăbește, vagonul își reia mișcarea orizontală, dar pe un alt teren și într-o altă lumină.

...Conștientizez că mă aflu în Egipt. Casele au o arhitectură necunoscută, sunt mulți bărbați și femei, un vânt proaspăt vine dinspre ocean. Plimbându-mă, găsesc niște plăci de piatră pe care sunt pictate diverse desene, litere...

Știu că aceasta este o inscripție nedescifrată, și pentru oamenii de astăzi ea este o taină. Cineva îmi dă un catalog cu fotografiile acestor plăci. Îl răsfoiesc și rețin câteva forme.

Oricât de clare ar fi numele pronunțate, cele întâmpinate rămân o taină. Exemplele date, determină nu numai diverse valuri ale existenței și ieșirea la nivelul viziunii, a misterului macrocosmic, ci și urmăresc să prelungească respirația acelor infinituri în care călătorește conștiința umană. Aceasta este o prelungire a luminii, a bucuriei întâlnirilor esențiale din vise în acele depărtări unde înțelegerea unicității atingerii de esență profundă a fiecăruia și a lumii, nu este scufundată în somnul îngustimii nedepășite a stărilor de conștiință obișnuite (dacă acestea mai sunt încă obișnuite).

2

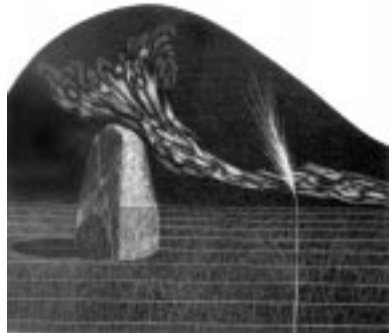
Starea unei cunoașteri neintermedie prin cuvinte și imagini poate fi întâlnită chiar și în visele cele mai iluzorii. Aici, învățarea constă în capacitatea de a fi mai tăcut decât ceea ce vrei să auzi. O parte manifestată a acestor cunoștințe, al căror caracter evident este reținut pentru mult timp de corpurile visătorului, poate fi viziunea-în-vis a bibliotecilor, prezența lor aurie specifică, viziunea cărților, mai ales a celor vechi, însuși procesul de scriere a cărților și alte forme ale Cuvântului.

În aceeași categorie se pot încadra și fenomenele profetiilor "scrise pe cer", desfășurarea "rulourilor cerești" (de regulă aceste cunoștințe sunt date simultan unui mare număr de oameni), revelațiile individuale, care și acestea, nu pot fi analizate în afara istoriei inițierii - rememorării cunoștințelor de către întreaga omenire.

Există o transmutare a cantității eforturilor și credințelor în calitatea cunoașterii și expirarea termenilor uitării. Noțiunea de cunoaștere fără cuvinte poate fi înțeleasă ca o prezență a cunoașterii la nivelul esențial, a cunoașterii

faptului că există un alt nivel al materialității de unde ne parvin noțiunile "cunoașterea este putere" sau "învățătura este lumină". Acestea se dovedesc atunci a nu fi doar metafore.

Vânturile Transcendenței care zboară deasupra insulelor celor vii, așteaptă și deschiderea prin vis a lumii, dinspre particularul materialității spre abstractul vidului, a pretinsului vid, spre acele depărtări unde taina luminează inexistența hotarelor dintre "eu", "tu" și nimic, dar și caracterul totuși distinct al acestora.

Zborul deasupra terenurilor accidentate

1

Visele ne recapitulează adeseori trecutul cu scopul de a înlătura lacunele, dopurile energetice, în ideea de a unifica insulițele disparate ale experienței noastre în nemărginirea unei vieți trăite. Ajutând la realizarea acestei sarcini - printr-o recapitulare conștientă, adică prin asimilarea lecțiilor proprii vieți - ne pregătim astfel pentru drumetiile îndepărtate din visele conștiente și pentru visele conștiente propriu-zise.

Integritatea generală a corpurilor naște o nouă structură - corpul de vis. Cantitatea generală a viselor este transmutată în plan calitativ - noi ne naștem astfel și ne trezim la nivelul Transcendenței, acționând și creând deja "acolo".

Integrarea experienței și nașterea corpului de vis se poate produce sau în mod spontan, în cazul predispoziției noastre pentru un asemenea mod de evoluție, sau ca urmare a unor eforturi conștiente, căci ea devine un rezultat al intenției și al practicii noastre.

Deprinderea de a visa conștient înseamnă o transformare în perspectiva viziunii proprii vieți și a propriei ființe.

2

Stările noastre, într-o oarecare măsură, sunt doar o reacție la spațiile în care ne aflăm. Pentru visul conștient, stările determină calitatea spațiilor fluxurilor temporale pe care conștiința le adună.

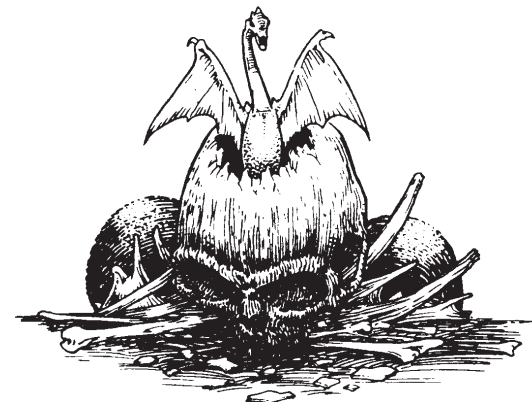
Deprinzând arta mișcării printre vise, alegând în mod conștient perspectiva, noi ne creăm astfel destinul.

În modul cel mai evident, evenimentele viselor și evenimentele de "aici" sunt unificate la nivelul stării noastre energetice, a dispoziției care apare. Dacă noaptea ați înotat pe saturate în apa pură a mării, vă puteți aștepta la o zi bună (sau la o lună, sau la un an - în strânsă dependentă de cât de profunde au fost nivelurile ființei voastre care au participat la această sărbătoare); și invers.

Calitatea somnului nostru depinde de calitatea a ceea ce vedem în vis. Succesiunea în care noi parcurgem căile noastre nocturne, de exemplu: negru, alb, auriu; iritare, ușurință, liniște, chiar și succesiunea acestor dimensiuni se păstrează și se regăsește apoi în evenimentele zilei.

Nu atât evenimentele se dovedesc a fi programate, cât mai degrabă atitudinea noastră față de ele. Dimineata ne înfuriem, după masă ne calmăm, iar spre seară în noi se instalează în sfârșit liniștea.

Energia noastră pe care o acumulăm prin declanșarea diferitelor procese de REZONANȚĂ, ne determină totdeauna destinul.

Trezirea

Presupusa libertate de a ne trezi pretutindeni și de a nu mai dormi niciodată - adică de a nu mai avea iluzii - este limitată doar de imposibilitatea Manifestării de a se înțelege pe sine însăși, ceea ce nu este o iluzie, ci însăși taina Ei dătătoare de viață. În limbajul viselor aceasta ar însemna că în cazul unei posibile treziri mai profunde a visătorului, în continuitatea percepției lui, vor exista lacune care vor fi percepute nu ca discontinuități ale conștiinței, ci ca niște spărturi (porți) spre nivelurile mai elevate ale Puterii divine, care nu pot fi înțelese deocamdată sau nu pot fi înțelese în principiu. Din punct de vedere funcțional, aceste lacune sunt în esență focare de liniște sau chiar de repaus - ca cealaltă fațetă cu drepturi depline a muncii.

La modul practic, structura unei asemenea treziri se materializează în perioade destul de rare în viața căutătorilor, perioade care durează de obicei între o săptămână și o lună și în care dispare parțial sau uneori chiar total nevoia unui somn obișnuit, acest fenomen este însoțit simultan de o creștere a capacității de muncă, de o subtilizare a percepției și de un nivel energetic foarte ridicat⁽²²⁾. Claritatea înțelegerii sensului profund al fenomenelor ce se produc în manifestare ajunge a fi copleșitoare; în percepția șirurilor de evenimente dispare atunci elementul întâmplător; visătorul trăiește cu toată amplexarea într-un flux de forță vie și hotărul dintre atenția obișnuită și atenția din vis încetează a mai fi atât de greu de penetrat. Ceea ce se petrecea mai devreme în vis, se petrece acum aici. O altă manifestare a unui grad de trezire în curs de amplificare devine mărirea frecvenței viselor constiente a căror realitate și obiectivitate se deosebesc foarte puțin de cele percepute în stările cele mai elevate ale realității "obișnuite": o mai mare profunzime și liniște, claritatea și prospețimea perspectivei, o mai mică populară și predominanța generală a spațialității; o luminozitate subtilă, revărsată, izvorăște în toate, apare de asemeni un sentiment deosebit, diferit de stările emoționale obișnuite⁽²³⁾. O particularitate a acestui gen de vise este și faptul că după trezire, o anumită perioadă de timp, ele sunt percepute ca și evenimentele care sunt petrecute în mod real aici. Trăsătura distinctivă de bază rămâne totuși fundalul lor emotional specific, mai exact absența lui în forma psihozei depresive cunoscute sufletului în stare de veghe.

⁽²²⁾ Cred că nu trebuie să mai insist aici asupra faptului că în cazul unei conștiințe impure aceste stări indică mai degrabă începutul fazei maniacale a psihozei maniacal-depresive.

⁽²³⁾ Acest nivel al viselor este destul de amplu redat în filmele lui A. Tarkovski, poetica acestora este într-un mod firesc orientată spre trezirea spiritului în amurgul sufletului.

Starea din timpul viselor

Probabil că în comunicarea cu natura noastră interioară adevărată și cu forța care ne ghidează către perfecțiune, atenția cea mai complexă și mai profundă își are originea în ceea ce poate fi numit starea din timpul visului. Aproape neauzite pentru minte și pentru simțurile obișnuite, inexprimabile în cuvinte, aceste interacțiuni sunt ca niște afluxuri ale timpului și ale puterii divine care acordează în mod gradat integritatea noastră, acestea sunt înregistrate de conștiință ca un gen de percepții și emoții subtile care conferă unor niveluri întregi ale atenției nuanțele unor structuri profund armonioase.

Situându-se în spatele gândurilor și a emoțiilor, starea seamănă mai mult cu gustul sau cu mirosul, adresându-se ecoului cel mai profund al esenței

memoriei, iluminând începuturile și reîntoarcerea ei.

Din punct de vedere funcțional, starea din timpul visului este o acordare subtilă a corespondenței dintre interior și exterior, care este percepută la modul nediscursiv, care favorizează structurarea întregului și restabilirea armoniei căii.

La modul practic, starea din timpul visului este cu mult mai informativă decât majoritatea amănunțurilor vizibile și factuale ale visului, permițând astfel restabilirea adevăratului context al evoluției visătorului. Pe de altă parte, pentru cei care practică arta visului conștient, acordarea viselor prin evocarea prealabilă a unei anumite stări adeseori se dovedește a fi mai fructuoasă decât alte metode.

P.A. FLORENSKI DIN CARTEA "ICONOSTASUL"

Visul este limita comună a unui șir de stări grosiere și a unui șir de trăiri celeste, el este hotarul subtilizării prezenței și a conturării transcendentei. La scufundarea în somn, în vis și prin vis sunt adeseori simbolizate trăirile cele mai joase ale lumii celeste și trăirile cele mai elevate ale lumii abisale: ultimele fluctuații ale trăirilor unei alte realități. Încep deja atunci să se prefigureze impresiile realității prezente. Iată de ce, visele de seară, cele de dinainte de a dormi, au în principal o semnificație psihofiziologică, în contrast cu visele din pragul dimineții care sunt în principal mistice, căci sufletul copleșit de conștiința nocturnă și de experiența nopții este atunci îmbăiat și purificat de tot ce este empiric, în măsura în care acest suflet individual poate fi, în general, capabil în starea în care este, să fie cât mai liber de atașamentele lumii senzoriale.

Visele diurne

Pentru a fi exact în alegerea timpului și a necesității visului diurn, trebuie să ascultăm cu o deosebită atenție curgerea vieții. Probabil, omul a creat tradiția

de a dormi noaptea (acum considerăm acest fapt natural și necesar), pentru că a considerat că a dormi ziua este o acțiune corelată cu un anumit factor de risc. Noaptea ne conferă o integritate naturală și acest fapt în sine este de natură să armonizeze multe influențe cărora le este supusă conștiința adormită. Nu este vorba despre posibilele atacuri ale animalelor de pradă, a vecinilor de scară sau despre claxoanele automobilelor. Lumea e plină de vibrații cu mult mai subtile care sunt capabile să ne modifice modul de autoevaluare și de evaluare a celorlalți.

Atunci când dormiți ziua, puteți vedea distinct diversele fluxuri ale spațiului-timpului-puterii divine, și gradul de dependență-independentă a noastră față de acestea.

Visele din timpul zilei sunt mai greu de reținut, ele vă scapă imediat după trezire, ca și cum ar fi duse de curent sau poate conștiința voastră își revine cu o viteză mai mare decât noaptea sau dimineața.

Pe fundalul energetic al zilei simți foarte bine puterea divină pe care o dă visul. Ea devine mai intensă când conștiința reușește să o evidențieze printre alte posibilități ale puterii. Acele spații nocturne care păreau a fi pustii și a căror putere vă dizolvă rămânând neobservată, capătă în visele diurne o orientare, un punct de viziune trează asupra calității nopții.

Visele diurne ne acordă o șansă de a vedea adevărata multiplicitate a "eu"-lui nostru individual. Varietatea personalităților, a gândurilor și trăirilor sunt cu mult mai puțin pronunțate noaptea. Zgomotul general produs de lumea oamenilor, obligă fiecare stare de conștiință, la fel ca și pe fiecare om în parte, să-și utilizeze la maximum "coardele vocale" pentru se face auzită.

Ziua este timpul atenției orientate către partea manifestată a lumii. Dacă vă interesează geografia evenimentelor exterioare, aveți mai multe șanse să aveți viziunea lor în vis, ziua.

Configurația voastră interioară, structura voastră, la fel ca aceea a unei case - cu numeroasele ei scări în sus și în jos, cu aripile etajelor din dreapta și din stânga, cu părțile întunecate și cotloanele schelelor și de asemenea cu societatea care călătorește prin aceste spații și prin spațiile din afara casei - se umple în acest timp de putere, la fel cum ramurile copacilor se umplu de sevă. Cu cât este mai armonios subconștientul vostru, cu atât mai puține aberații evidente și dinamice vor fi prezente în visele diurne și invers, dezechilibrul forțelor vitale utilizate vă vor da niște subiecte - cum ar fi coșmaruri - complex întortocheate și dureri de cap la trezire.

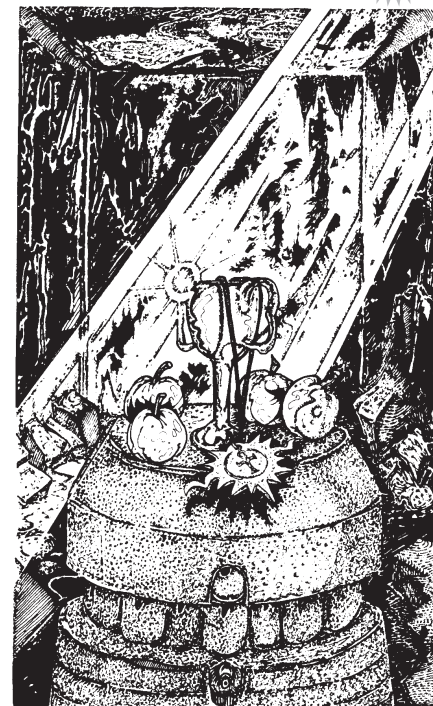
Pozițiile pentru visat

Practica arată că, în ciuda opiniilor unanim răspândite cu privire la faptul că cel mai bine este să se doarmă cu capul către Est sau către Nord, orientarea optimă a corpului la momentul adormirii este un aspect individual și neregulat.

La modul practic, problema se prezintă în felul următor:

- poziția optimă a corpului pentru odihnă și regenerarea forțelor în somn, nu este întotdeauna aplicabilă și practicii visului conștient. Înainte de a ne culca este bine să ne gândim în ce scop o facem în acel moment.

- poziția optimă a corpului nostru în raport cu punctele cardinale depinde de locul în care dormim, de perioada de timp și de anotimp, de starea noastră și

de particularitățile structurii noastre energetice în general

- pentru refacerea forțelor merită să urmăriți să dormiți cu capul orientat către sud sau sud-est; pentru vise profunde și îndepărtate - cu capul orientat către nord sau nord-est; pentru ușurarea controlului asupra viselor - cu capul orientat către est; pentru purificare și transformarea în vis - cu capul orientat spre vest sau nord-vest.

- în ciuda opiniilor răspândite se poate dormi, motăi și visa în amurg, dar pentru aceasta trebuie să avem destulă putere interioară și măcar un cât de mic control asupra fazei de adormire. Poziția optimă a corpului în acest caz este cu capul orientat către vest sau sud-vest. În cazul îndeplinirii acestei condiții, somnul în amurg ne poate conferi multă putere și cunoștințe profunde.

Adormirea:

- *pe partea dreaptă*: poate favoriza cercetarea laturii din umbră a lumii noastre cotidiene și a motivațiilor profunde ale relațiilor noastre curente;

- *pe spate*: cercetarea motivațiilor subtile și profunde ale destinului nostru, a originii lui și a universului în general;

- *pe partea stângă* confruntarea cu laturile ciudate, indescrivibile, uneori teribile ale lumii noastre și ale altor lumi, de asemenea cu laturile noastre neumane;

- *pe burtă*: cercetarea profunzimilor și a surselor primare ale forțelor vitale; aceasta face să apară vise ale voinței.

Ai săi printre străini, străini printre ai săi, străini printre străini, ai săi printre ai săi.

(clasificarea xenologică a tipurilor umane)

Xenologia⁽²⁴⁾ începe să se structureze ca știință autonomă, deși este evident că toate căutările spirituale, științifice și autocunoașterea omenirii pe parcursul întregii sale istorii, inclusiv a celei post-antropocentriste, se bazează anume pe dihotomiile xenologice: cunoscut-necunoscut, al nostru-străin, uman-neuman, prezent-transcendent etc.

Mai mult decât atât, istoria rațională⁽²⁵⁾ a omenirii este un produs al acestor dihotomii. Cu alte cuvinte, în toate timpurile existenței sale, umanitatea și oamenii se autodetermină la nivel de esență prin identificarea propriei ființe cu "ceea ce este uman" și prin non-identificarea (care și aceasta se transformă adesea, cu timpul, în identificare, ca o prelungire a propriei ființe în necunoscut) față de ceea ce este străin, "neuman"⁽²⁶⁾.

Spre deosebire însă de toate celelalte științe (a căror existență este suficient motivată de un lucru ascuns în pofida evidenței sale strigătoare la cer - de

⁽²⁴⁾ De la grecescul *Xenos* - străin, diferit, altul.

⁽²⁵⁾ Adică istoria ca proces al luptei umanității pentru autocunoaștere.

⁽²⁶⁾ Aici ne putem aminti pe de o parte, despre calendarul astrologic zodiacal și despre calendarul chinezesc anual, cu prelungirea lor zoomorfă a ființei umane, despre creștinism și alte "Noi testamente" teurgice pe de altă parte, cu ale lor prelungiri ale umanului până la stadiul de zeu.

unitatea lumii), piatra de temelie pentru existența xenologiei o constituie în afară de aceasta și măsura adevărată în care omul și umanul diferă de restul lumii și de restul căilor - o diferență care la o analiză profundă și atentă nu este chiar atât de evidentă cum pare și ea este destul de greu de delimitat pentru că tocmai această diferență reprezintă autodeterminarea.

Baza clasificării noastre o constituie prezența în percepție a anumitor tipuri de oameni și a manifestării componentelor lor ne-umane, străine.

Această clasificare nu corespunde bineînțeles descrierii diferențelor rasiale, psihologice, sociale, geografice, anatomice, zodiacale etc, dintre oameni deoarece toate caracteristicile enumerate fac parte din categoria celor umane. Pe noi ne vor interesa însă cele ne-umane.

Neavând o posibilitate (existențială) de a formula o definiție obiectivă a umanului (deoarece aceasta ar fi în orice caz doar o autodefinire), noi sperăm că această definiție totuși există în clasificarea noastră, deși nu în mod direct, apărând la fel cum desenul unui obiect apare din linii de creion, liniile nefiind însă acel obiect.

O altă dificultate cu care ne vom confrunta inevitabil în expunerea acestei clasificări - explicarea cauzelor apariției ne-umanului în oameni - va fi în măsura posibilităților elucidată pe măsura expunerii.

În această clasificare va fi vorba despre ființe care au o formă fizică umană. Cea mai generală structurare xenologică a omenirii din acest punct de vedere arată în felul următor:

- a) cei care încă nu sunt oameni;
- b) cei care deja nu mai sunt oameni;
- c) cei care, în pofida formei lor fizice umane, nu au fost și nu vor fi niciodată oameni.

Cei care încă nu sunt oameni

VULPII - în viața cotidiană de obicei sunt atrăgători, dinamici, plini de viață. La o privire mai atentă, apare însă impresia unei înțepeniri interioare și senzația că le lipsește ceva din componentele lor sufletești. Această absență este percepută nu ca un gol format în urma unui lucru pierdut, ci ca o lipsă a unui spațiu pentru existența a ceva foarte subtil și naturalmente uman sau printr-un alt mod de a exista în acest sector al vieții sufletești.

În comunicarea cu ei, acest "ceva" este greu perceptibil: mai întâi atrage atenția faptul că trăirile și interacțiunile lor emoționale cele mai subtile sunt mai mult o imitație și din acest punct de vedere ele pot sugera unele particularități psihice de formare a personalității în perioada de pubertate și adolescență.

Însă imitarea de către vulpii a subtilității afective (și acesta este un element esențial) nu are un caracter de reflectare sau de minciună, ca și cum ar extrage în mod inconștient din cei cu care comunică anumite diapazoane emoționale;

ca urmare a acestui proces se produce o anumită înstrăinare a percepției și această condensare exteriorizată a emoțiilor este percepută ca fiind proprie vulpiilor. La o analiză atentă a acestei stări de fapt, se poate vedea însă că vulpii sunt cu totul independenți de acest condens în procesul comunicării și ei absorb doar lumina intensității acestor trăiri, nu sensul și energia lor.

Caracteristică, din acest punct de vedere este impresia că vulpii au nevoie de ceva de la cei cu care comunică, dar această nevoie în esență sa, nu are nici o legătură directă cu problemele vitale, sociale sau emoționale și uneori se creează impresia că vulpii fac un joc dublu, manipulează, incită la intrigi, urmărind scopuri ascunse, deși de cele mai multe ori ei sunt inconștienți de ceea ce vor cu adevărat, iar atunci când fac un joc dublu în mod conștient, motivațiile și explicațiile lor personale nu se bazează pe conștientizarea intereselor lor esențiale, ci se manifestă sub forma unor avantaje și câștiguri obișnuite sau a altor motivații sociale - de la autoapărare, până la propria afirmare și alte interese.

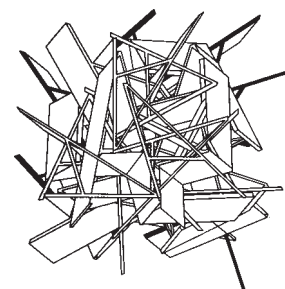
Despre cauzele care determină apariția acestui tip au fost expuse o multime de presupuneri⁽²⁷⁾. În descrierea noastră nu va fi totuși vorba despre predominanța uneia sau a alteia dintre componentele animale în viața sufletească și în modul de comportament⁽²⁸⁾ (deși unele subspecii ale acestei clase vor fi desemnate cu nume de animale), ci despre aspectul ne-uman în esență.

Ce vor totuși cu adevărat vulpii de la oameni? Pentru înțelegerea acestui fapt, poate fi utilă o trecere în revistă a versiunilor care explică motivele existenței acestor ființe alături de noi. Unele tradiții oculte, în care entitățile asemănătoare cu vulpii descriși aici sunt numite "sandman"-i, adică "oameni ai nisipurilor", propun drept explicație, ideea evoluționistă. Cu toate modificările de rigoare, ideea evoluționistă sună în felul următor: în lumea noastră există entități care

⁽²⁷⁾ De exemplu, reprezentanții tradiției sufite, a variațiunilor ei postgurdjieviste, susțin că destul de mulți oameni se nasc fără germenul unui organ subtil pe care ei îl numesc "bun-simt" în lipsa căruia, din punctul lor de vedere, se exclude posibilitatea de a depăși forma umană și alte forme de evoluție spirituală superioară.

⁽²⁸⁾ În general se pare că identificările zoomorfe sunt mai degrabă proiecții ale reprezentărilor umane asupra reprezentanților lumii animale și nu o identificare propriu-zisă - vezi de exemplu L. Kalakova "Transformările istorice ale reprezentărilor zoomorfe" în cartea "Xenologia particulară".

în evoluția lor de-abia urmează să parcurgă stadiul uman⁽²⁹⁾.

Judecând după situația tipică a relației dintre vulpii și oameni - iar aceasta este situația unei iubiri - pasiuni neîmpărtaşite ale oamenilor pentru vulpii - se pare că iubirea și capacitatea de a iubi este acel aspect prezent în esența umană și absent sau nedezvoltat în componenta sufletească a vulpiilor. Aici sunt specifice și cauzele neîmpărtaşirii nereziprocity: vulpii nu pot răspunde prin reciprocitate din simplul motiv că nu pot oferi ceea ce nu au și ei nu au cu ce rezona ca răspuns adecvat la trăirea umană; ei nu au libertatea de a alege. Aceasta nu înseamnă însă că vulpii nu sunt capabili de atașamente; destul de des ei sunt în felul lor, fideli partenerului, îl apreciază și îl respectă. Mai mult decât atât, vulpii trăiesc anumite stări care la exterior seamănă foarte mult cu reacțiile psihice ale oamenilor îndrăgostiți și iubitori, inclusiv suferința și compasiunea. Diferența dintre aceste stări și acelea ale oamenilor maturi, a celor care abia învăț să iubească, este destul de greu de perceput. Nu atât acțiunile, cât mișcările lor în direcția obiectului iubirii sunt adeseori prea practice (pragmatice); ei sunt prea mici sau le sunt inaccesibile acele laturi ale iubirii care țin de nemărginire, dar înainte de toate le este de neînțeles claritatea sensului iubirii umane; formele iubirii lor sunt condiționate la modul inconștient de stereotipuri, de clișee sociale, culturale, care sunt împrumutate din istorii de viață sau din filme și cărți.

Este greu de înțeles că aceasta nu este totuși o minciună, ci scrierea temei de acasă la lumina unui felinar străin. Putem fi convinși de un singur lucru: vulpii vor reuși să aducă intensitatea luminii felinarului la maximum. O senzație aproape imperceptibilă, specifică pentru situația vulpiilor și a iubirii: chiar și în momentele de maximă luminozitate transpare din când în când elevul foarte atent, cu un trup un pic colțuros, dar robust, care urmărește cu conștiinciozitate și neîmplicat, tot ce se petrece.

Iubirea vulpiilor se termină pe malul scâldat de nemărginirea autodisoluției în iubire, adică acolo unde se termină iubirea pentru propria ființă și începe iubirea ca infinit.

Lângă această eternă izbire a valurilor de țărnam se structurează ceva ce le lipsește pentru a face pasul în incommensurabil. Ei sunt fascinați de depărtare, dar nu pot intra în apă.

Din alt punct de vedere, dacă analizăm vulpii în afara aspectului evoluționist, fără a considera că scopul intermediar al evoluției lor este de a deveni în totalitate oameni, atunci sensul nașterii lor în formă umană devine neclar, deși rămâne

⁽²⁹⁾ "Stadiul uman" este definit în moduri diferite, aspectul de bază fiind dobândirea unui suflet și a unei conștiințe individuale, a unui nou grad de libertate a aleeerii, a iubirii și a responsabilității, aici avându-se în vedere nu aspectele cantitative, ci cele calitative.

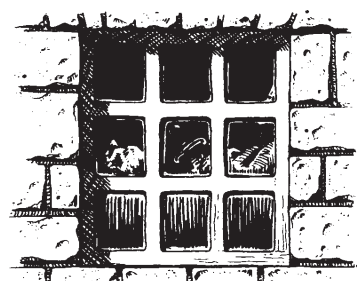
evident că în orice caz este vorba de interese energetice. Într-o abordare extra-evoluționistă⁽³⁰⁾ devine însă mai evident specificul cunoștințelor pe care oamenii le primesc în contact cu vulpii.

Vulpii au capacitatea de a dezvolta în primul rând sfera noastră volitivă. Ei determină un atașament profund, care deseori ne orbește și ne subjugă prin suferințele sale, iar interacțiunea cu ei în circumstanțe favorabile ne învață să fim univoci și bine determinați în deciziile noastre. Sfera lor de influență s-a extins în ultimul timp, probabil, din cauza faptului că locul cel mai vulnerabil al omului a devenit tocmai sfera emotiv-sexuală, spre deosebire de acele faze în evoluția umanității când un asemenea loc vulnerabil era zona suferințelor fizice și a intereselor vitale.

Analizând latura integrității noastre care dispare pentru perioada comunicării cu vulpii (această latură este reversul atașamentului, lipsei de libertate - adică eliberarea), se poate spune că vulpii ne reamintesc mereu că iubirea se raportează la libertate, la fel cum respirația se raportează la aer. Suprapunerea iubirii cu interesele noastre esențiale este posibilă doar prin trezirea voinței ca element inseparabil al mișcării noastre către libertate.

Având capacitatea de a aduce la paroxism incandescența fibrelor de lumină ale pasiunii noastre, aceste relații, mai devreme sau mai târziu, ne determină să acționăm, distrugând cameralitatea, stagnarea, mușgaiul trăirilor și al acțiunilor noastre, la baza cărora se află autoamăgirea milei pentru noi înșine și a suferințelor din cauza lumii exterioare care nu dorește să ne împărtășească iubirea noastră mizeră pentru noi înșine.

Aceste informații despre vulpii nu trebuie înțelese ad-literam, cu atât mai mult cu cât în viața cotidiană pot fi întâlniți nu numai, să zicem așa, vulpii pur-sânge cu chip uman, dar și ființe care, ca și cum ar fi vulpii pe jumătate, pe sfert sau pur și simplu oameni, în virtutea unor forțe majore ale nașterii⁽³¹⁾ și ale destinului sunt marcate de o putere vulpiiască specifică sau de stilul lor de comunicare. În cazul acestei din urmă categorii este prezent destul de des procesul magnific prin frumusețea sa, de renaștere în oameni - care reprezintă o explozie anticipată de suferințe - a unui nou nivel al prezentului.

⁽³⁰⁾ Se are în vedere viziunea neantropocentristă a lumii, adică acea viziune în care omul nu numai că nu este incununarea creației, dar nu este nici măcar o etapă obligatorie a evoluției ființelor antropoide.

⁽³¹⁾ Transmisia genetică a proprietăților vulpiiști, în pofida concepțiilor oculte despre caste, nu pare a fi confirmată prin fapte.

Visele - capcană

Pe măsură ce, în procesul inițierii nevădite se produce trezirea forțelor și resurselor latente ale visătorului, tot mai des încep să apară vise care poartă o încărcătură funcțională diferită de aceea a viselor mai mult sau mai puțin obișnuite. Esența acestor vise constă în faptul că și forțele din interiorul nostru și forțele din afară care ne conduc către eliberare, ne surprind parcă în vis orientându-ne asupra problemelor cele mai acute care ne împiedică evoluția și ne creează situații experimentale, în care implicându-ne, datorită intensității trăirilor emoționale noi rezolvăm aceste probleme, trecându-le prin noi, trăindu-le. O caracteristică esențială a viselor de acest tip este aceea că, oricât de reale ni s-ar părea evenimentele petrecute, ele nu au totuși nici o legătură cu viitorul nostru, adică nu conțin elementul premonitoriu.

Structura lor obișnuită se reduce la aceea că, după o introducere mai lungă sau mai scurtă, pe parcursul căreia visătorul este prins de o emoție puternică (de exemplu: frica, enervarea, dezgustul, furia, mânia, voluptatea) vine apoi acțiunea în care el ajunge să se implice, aceasta atinge atunci un apogeu al absurdului, după care, în vis sau deja aievea, are loc catarsisul și o iluminare - înțelegere intuitivă. De obicei, doar după trezire unii visători pot aprecia la justa lor valoare ingeniozitatea și umorul inimaginabil al forțelor care ne conduc către eliberare și de asemenea, gradul lor de răbdare, blândețe, șiretenie și necrutare.

În vis, visătorul își sărbătorește ziua de naștere într-un restaurant⁽³²⁾, cu două prietene apropiate: puțină băutură, dansuri. La una din mese stau câțiva tipi de origine "întunecată" și de profesii "întunecate", generând o oarecare tensiune în atmosferă. La restaurant nu au loc nici un fel de incidente; visătorul este destul de vigilent și impecabil (fapt care, putem spune anticipând, complică în acest caz lucrul forțelor care îl conduc spre eliberare). Aniversarea se termină noaptea târziu, visătorul iese afară împreună cu ceilalți și, lăsându-și însoțitoarele în grija unuia dintre prieteni, se îndepărtează pentru a opri un taxi. Pe neașteptate, atmosfera se schimbă, visătorul înțelege că s-a întâmplat ceva dezagustător; într-adevăr, prin ceața de dinaintea dimineții, el le vede pe cele două prietene ale sale zăcând sfâșiate pe gazonul din apropiere. În interiorul lui se produce un declic; din două salturi vine lângă fete, ridică fusta uneia dintre ele, deși este clar și așa că ele au fost violate. Privește în jur, vede o sticlă de vin goală, își amintește că astfel de vin au băut tipii dubioși din restaurant, declicul se produce din nou, undeva mai profund și mai puternic; el observă în iarbă un cutiț subtire și lung, fără mâner, îl înșfăcă fulgerător; în același moment, în ceață apar acei tipi cu mutrele ciupite de vărsat, întunecate de parcă n-au văzut soarele de când lumea; cu cutițul în mână, visătorul se aruncă asupra lor cu toate puterile și...

⁽³²⁾ Fapt care este necaracteristic pentru respectivul visător în viața curentă.

Aceleași fete și el însuși - în arestul poliției, teracotă albă, liniște. E față în față cu ucigașii și violatorii. În toată acțiunea se amplifică un iz de ceva foarte ciudat. Violatorii îi spun atunci că ar fi foarte bine dacă s-ar răfui cu ei. Se apropie pe rând, el le spintecă burțile, ei se retrag. Pe unul, cel mai tânăr, visătorul îl roagă să se întoarcă cu spatele pentru că îi este mai ușor să-l termine printr-o lovitură în rinichiul stâng. Ciudătenia celor întâmplare se amplifică, nici unul dintre cei înjunghiați nu moare. Aici, visătorul începe să înțeleagă că tipii sunt îndreptățiți să creadă că el însuși se teme pentru viața lui, că în el există un gen de frică - căci el e singur, iar ei sunt mulți. Pentru a le risipi îndoiele, visătorul își spintecă burta, dându-le astfel de înțeles că nu se teme de ei și că este animat de alte motive. Așadar, el își spintecă burta și ... nimic. Nu se petrece nimic, curge doar puțin sânge. Iar în atmosferă, ca un vuiet, se amplifică absurdul celor întâmplare, sub forma întrebării "Și ce dacă?". Toate acestea au schimbat ceva? Apoi, în celulă intră un polițist mustăcios, îmbrăcat într-o tunică spălăcită, împreună cu încă un criminal, care și-a conștientizat demult greșeala și a luat-o pe drumul cel bun. Cei intrați îi spun din nou visătorului că n-ar fi rău s-o termine cu violatorii că el, visătorul, ar avea deplinul drept moral să o facă. Zumzetul stranieții se amplifică. Visătorul îi răspunde polițistului că a spintecat deja burțile violatorilor, că a spintecat-o și pe a sa, și ... nimic. Zumzetul se amplifică până la intensitatea unei lumini albe; visătorul observă deodată că polițistul și violatorii cu fețele luminate stau demult și discută ceva de la egal la egal, pașnic și cu bunăvoință - ei nu se mai deosebesc între ei - polițistul și criminalii. Apoi, el observă că burțile pe care le-a spintecat s-au vindecat aproape complet, chiar sub ochii lui, începând să dispară și cicatricile. Își trece privirea pe burta sa și vede că acolo nu mai există cicatrice, a rămas doar un pic de sânge închegat. Apoi își privește mâinile și vede tot sânge închegat; declicul se produce din nou, de parcă s-ar aprinde o lampă albă...

Se trezește cu senzația insuportabilă de sânge coagulat, uscat pe mâinile sale; senzația este atât de reală încât, el fuge la baie și timp îndelungat se spală pe mâini.

În acest exemplu, visătorul a fost atras prin intermediul unor emoții puternice într-o trăire foarte intensă și profundă, care este legată de problemele agresivității sale subconștiente, care din

mai multe motive l-ar fi împiedicat în evoluția sa ulterioară. Problemele de acest gen nu pot fi rezolvate în mod rațional; aici este eficientă doar trăirea profundă care după cum am remarcat a și avut loc.

În timpul sincronizării evoluției ciclului planetar din perioada anilor 1982 - 1983, vise de genul acesta au văzut și trăit toți acei care erau cât de cât atenți la viața lor din vis.

Iată unul din visele din acea perioadă:

Visătorul se trezește în vis într-un spațiu neîmbietor: o periferie, un amurg rece, cenușiu. El era așteptat aici de niște lepădături cu un aer destul de univoc, care stau la intrarea într-o baracă sau hangar. Forta periculoasă, vâscoasă care emană din ei are o asemenea intensitate, încât visătorul nu întreprinde nimic pentru a evita întâlnirea: disperarea și paralizia voinței îl copleșesc cu o asemenea putere, încât el intră aproape de bună voie și absolut supus pe ușa barăcii unde este așteptat. În interior, la fel de docil, se culcă pe ceva ce seamănă cu un conveier (o bandă neagră de cauciuc) pe care se află și alți oameni. Singurul lucru care îi rămâne în memorie după un număr nesfârșit de manipulări și operațiuni efectuate cu ajutorul unei mașinării diabolice este o insuportabilă vibrație în tot corpul și în suflet, ca în urma folosirii unei bormașini gigantice. Ca rezultat, visătorul "ca și cum" ar înceta să mai fie om - psihicul, emoțiile, memoria lui, sunt șterse total și înlocuite cu ceva absolut străin.

Urmează apoi, o destul de îndelungată deplasare - lunecare prin niște spații - tot mai jos, mai jos și mai jos, până când ceea ce în ce s-a transformat visătorul ajunge într-un spațiu complet lipsit de orice calitate sau forme obișnuite omului: un timp infinit surd - gălbui, o completă lipsă de speranță în fiecare particulă a spațiului, amnezie, o vagă impresie a unei infinite munci a lui Sisif, la care el participă împreună cu ceilalți, sub supravegherea stăpânilor. Trec parcă secole.

Visătorul își percepe vag actuala formă, ca fiind asemănătoare unei *capre de lemn*, simte și gândește corespunzător acestei forme. În el mai scilipește doar o fărâamă din vechea lui conștiință. Când, parcă după trecerea multor secole, stăpânii *își pierd vigilența*, crezând în robotizarea și lipsa de voință a visătorului, acesta, deși înțelege că nu are nici o șansă și că orice acțiune a sa este fără sorti de izbândă, începe să se revolte pe neașteptate; în aceeași formă de *capră de lemn*, el începe să nimicească și să distrugă în calea sa tot ce există în acel spațiu.

Bolile specifice procesului de creștere și îmbolnăvirile profesionale ale visătorilor

Aproape toată această carte este consacrată bolilor procesului de creștere a conștiinței.

În ceea ce privește îmbolnăvirile profesionale ale visătorilor care urmăresc fără succes să abordeze deliberat visul conștient, aici ne confruntăm cu un șir întreg de stări distructive specifice acestei practici și de asemenea cu stări de slăbiciune care apar inevitabil, în general, în cazul unor practici magice incoerente.

1. Printre premisele care creează consecințe distrugătoare pentru practicanți, se află în primul rând, prezența unor blocaje intense și dureroase în conștiința și în subconștientul lor, care apar ca urmare a unor situații de stres necompensate din trecut și de asemenea a unor dorințe puternice nerealizate și profund refulate, mai ales dacă acestea sunt într-o oarecare măsură un subiect de tabu social.

În procesul practicii, aceste premise, mai devreme sau mai târziu, determină amplificarea în psihicul visătorului a unor tendințe distructive și autodistructive și de asemenea, înțelegerea denaturată a obiectivelor unei asemenea practici. Acest fenomen este în legătură cu faptul că, practicând visul conștient, noi ne deschidem ființa adevăratului Necunoscut, deoarece latura noastră visătoare face parte nu din lumea socială cotidiană, ci din aspectul nostru nemărginit, care comunică cu Universul tainic, energetic. Denaturările din conștiință, despre care am vorbit, pot fi comparate în acest caz cu cheagurile sclerozate din vasele sanguine elastice, care împiedică circulația normală a sângelui. Atunci când în visul conștient ne deschidem Necunoscutului, presiunea lui energetică în zona acestor cheaguri poate determina consecințe catastrofale. În acest caz, apare o probabilitate destul de mare de manifestare a tuturor fenomenelor neplăcute ce au fost descrise în "Scurta istorie mondială a obsesiei", care în formele lor clinice necesită, de cele mai multe ori o intervenție calificată a psihiatrului.

Pentru ca aceste aspecte să nu se producă, e nevoie să ne eliberăm de bombele cu acțiune întârziată din subconștientul nostru, prin toate metodele care ne stau la dispoziție⁽³³⁾. La aceasta se referă îndemnul repetat atât de des în această carte, de a ne trezi aici, aievea.

2. O altă categorie de premise patogene, în mod indiscutabil legate de cea precedentă, o constituie particularitățile stării de sănătate a celor care practică visul conștient, care în cazul unei practici incorecte pot determina urmări neplăcute.

În această categorie intră în primul rând tensiunea

⁽³³⁾ De exemplu respirația YOGA (PRANAYAMA), recapitularea, ș. a.

intra-craniană, consecințele îndepărtate ale traumelor intra-craniene, starea preconvulsivă și alte manifestări ale sindromului epileptic. La apariția acestor disfuncții, trebuie să revedeți cu atenție tehnicile pe care le folosiți pentru intrarea în visul conștient și să urmăriți să nu încordați anumite segmente fizice ale corpului, mai ales regiunea capului, a gâtului și a mușchilor spatelui, urmărind să vă "ușurați" în felul acesta accesul în visul conștient.

Este de asemeni necesar să rețineți că visul conștient nu este realizat de corpul nostru fizic și în mod sigur el nu se produce prin încordarea capului sau a ochilor; această idee este un nonsens. Corpul fizic, oricare ar fi tehnicile visării pe care le folosiți, nu trebuie niciodată să fie încordat.

O greșeală foarte frecventă, care apare în timpul așa numitelor "concentrări", a orice ar fi asupra a orice ar fi, constă în neînțelegerea faptului că trebuie să fie concentrată *voința* și nu conștiința.

În timpul acesta, conștiința trebuie să se dilate la maxim, nu să se contracte. Aceasta se obține nu prin încordarea, să zicem, a mușchilor globilor oculari sau prin strângerea inconstientă a pumnilor, ci înainte de toate prin trezirea aspectelor noastre energetice specifice.

3. Din a treia grupă fac parte disfuncțiile care sunt condiționate de metodele incorecte ale practicii propriu-zise.

Din această categorie face parte în primul rând pasiunea exagerată pentru practica visării în detrimentul integrității conștiinței noastre. "Refugiarea în vis" este departe de a fi determinată, din păcate, de scopuri cognitive, ci derivă din insatisfacțiile din viața curentă, din frica în fața acestei vieți și din neputința noastră de a modifica ceva în propriul destin - adică din complacerea în autocompătimire. Încă o premisă pentru fuga de realitate poate deveni înțelegerea eronată a valorii vieții și a activității din timpul visului conștient. În legătură cu aceasta, trebuie să ținem minte întotdeauna că visele nu au nici o valoare fără cea de-a doua jumătate a conștiinței noastre, care răspunde de luciditatea și de impecabilitatea din viața noastră curentă. *Valoroasă este doar integritatea*. Nici rațiunea luată separat, nici cea mai profundă latură intuitivă, luată și ea separat, nu pot modifica nimic în destinul nostru.

"Refugiarea în vis", din cauza dezvoltării neproporționale a laturii intuitive pe care o determină, produce un întreg șir de stări psihice și sindroame neplăcute, numit de unul din cercetători "umflarea părții stângi și dansurile depresive la limita dezagregării". Acest sindrom se manifestă ca o amplificare a unei stări dezolante, ca o decolorare a bucuriei comunicării cu lumea exterioară cotidiană și determină pierderea interesului față de aceasta, stări inexplicabile de disconfort sufletec, gânduri și

nuanțe ale percepției ciudat de străine, o atonie generală care trece într-o slăbiciune pasivă, o fixare obsedantă a atenției asupra laturii teribile și anemice a lumii, depresia propriu-zisă cu toate manifestările ei clinice.

Pentru a preveni apariția sindromului "umflării părții stângi și a dansurilor depresive la limita dezagregării" este necesar:

- să analizați atent și sincer motivele devierii bolnăvicioase în sensul vieții din vis. Practica visării nu este un mijloc de fugă de realitate. Să nu ne autoamăgim: problemele care apar în viața curentă trebuie să fie rezolvate aievea și aceasta este singura modalitate de a deveni măcar un pic mai liberi și aievea, și în vis. La o analiză insuficient de onestă a vieții și a motivațiilor individuale, visele nu vor fi mai mult decât un amalgam semiabsurd, creat din propriile noastre dorințe, frici și fantezii și nu se vor deosebi cu nimic de iluzii;

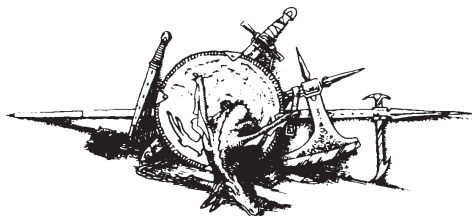
- să căutați să atingeți un echilibru în atitudinea voastră față de vise și față de interpretarea acestora: o mistificare excesivă în acest caz este probabil chiar mai periculoasă decât o raționalizare excesivă;

- să vă atrageți atenția în mod deosebit asupra unei comunicări complexe și cotidiane cu oameni și interlocutori care vă sunt antipatici, fără să-i uitați și pe cei care vă sunt plăcuți;

- să aveți cât mai des ieșiri îndelungate în natură;
- să vă găsiți un hobby sau o activitate benefică în care este necesară o muncă manuală de mare precizie și concentrare și să urmăriți să dobândiți o anumită măiestrie în acel domeniu.

Perturbările psihice care apar mai ales în urma folosirii unor tehnici incorecte, coincid în multe aspecte cu sindromul stării preconvulsive și cu sindromul umflării părții stângi.

Aceste perturbări sunt provocate în primul rând de o incorectă intrare în visul conștient. Fixarea convulsivă asupra fazei de adormire, adică asupra momentului de trecere de la starea de veghe la starea de vis, este absolut inutilă și, mai mult decât atât, este chiar dăunătoare.

Nu încercați să vă păcăliți corpul: pentru a vă trezi în vis, trebuie mai întâi să adormiți. Prelungirea forțată a stării de veghe în zonele de limită ale percepției, se transformă în fluxuri discontinue de gânduri nedeslășite, de inutile imagini și în explozii de culori intense, dar lipsite de viață, care nu sunt decât efecte superficiale ale conștiinței violate de noi și nu au absolut nici o valoare reală pentru evoluția noastră.

Nu trebuie să prelunghiți prea mult faza de adormire - riscul de a culege o insomnie sau de a fi copleșiți de iluzii este atunci destul de mare.

În al doilea rând, nu uitați că efecte similare pot însoți și faza trezirii. Multitudinea de imagini și de vise mărunte, alternând cu gânduri ciudate, nu trebuie să-l inducă pe visător în eroare: și acestea sunt stări absolut inutile.

Prelungind în mod voit trezirea, riscați să rămâneți moleșiți și amorfi toată ziua, iar în cazul exceselor, vă puteți provoca multe dintre problemele psihice și nervoase care au fost descrise mai sus.

Vă dorim vise conștiente reușite.

Aspectul psihic și visul conștient

Un narcoman bătrân și bolnav adoarme într-un subsol murdar, pe jumătate inundat și se trezește pe un pat imens, de un alb sclipitor. El privește tavanul înalt acoperit cu un mozaic splendid, sala imensă; vede în fundul sălii focul aprins în cămin ..., într-un cuvânt, totul este foarte luxos și elegant. Deodată, observă lângă el pe pat, un bilet. Cutremurat, îl ia și citește: "Adio! Am plecat pentru totdeauna. Mintea ta."

1

Activitatea viselor este o modalitate naturală de refacere a integrității⁽³⁴⁾. Activitatea viselor conștiente este o modalitate de largire permanentă a integrității de esență care există deja, se conștientizează, este destul de stabilă, dar nefinisată. Există o părere conform căreia un om sănătos și echilibrat psihic nu visează. Conform acestei păreri este firesc ca cel care doarme să fie închis pentru spațiul și misterele care au loc în trecut, prezent și viitor. Aici sănătatea este înțeleasă ca fiind o limitare armonioasă.

Apare astfel diferențierea dintre sănătatea unei conștiințe în creștere și aceea a unei conștiințe care stagnează în studiul său. Și pentru una, și pentru cealaltă, boala reprezintă o energie constipată, o fixare a corpului asupra unor energii pe care acesta nu era în stare să le armonizeze, să le elucideze. Nu există un om în plină stagnare, mort pentru cunoaștere și sănătos în același timp. Căci aceasta este boala cea mai gravă, primordială. Chiar și cei morți, cei care nu văd vise, văd viața de Dincolo.

Echilibrul unei pietre pe sub care nu curge apa și echilibrul unei săgeți în

⁽³⁴⁾ Unele forme de dereglări psihice sunt asemenea durerii unei scoici ce se deschide, încă necunoscându-și perla, dar fiind deja atinsă și cutremurată de fluxul Puterii Divine și a pustietății dintre "acolo" și "aici".

zbor – iată un exemplu, unul dintre multitudinea de exemple posibile - de tipuri de stabilitate psihică.

Oricât de puternică ar fi aspirația – instinctivă – a ființei noastre către echilibru și pace, pentru cel care nu a depășit misterele timpului și spațiului, Jocul divin al vieții dus până la capăt, până la dobândirea dreptului și a cunoașterii modului de a ieși din acest joc, echilibrul rămâne doar o măturie a finalității. Acceptarea acestui echilibru, a echilibrului pe lângă alte stări și neidealizarea lui – iată un alt tip de echilibru.

2

Visele, și visele conștiente, sunt reacțiile noastre la diversele puteri și la Puterea Divină. Focalizarea asupra viselor, specifică psihologiei, este asemenea științei de a întinde pânzele și de a arunca năvodul. Cunoașterea caracteristicilor vântului și a posibilității de a întâlni un banc de pești este asemenea acelei cunoașteri, a cărei descoperiri poartă numele de magie (mai amănunțit, tema magiei visării este analizată separat).

Scrutând Prezentul, noi simțim și recunoaștem astfel realitatea nemetaforică a călătoriei interioare, a călătoriei conștiinței. Fluiditatea psihică asumată ne privează de posibilitatea unei aprecieri univoce a lumii, căci astfel apare cunoașterea faptului că orice apreciere poate aparține doar acelei lumi pe care o știm, aspect care nu implică lipsa de încredere în aprecierile existente.

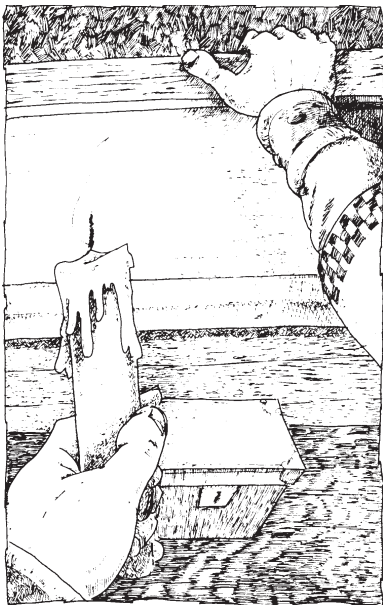
Solitudinea interioară care însoteste cunoașterea Flux-evenimente, a căii ascunse și a deschiderilor ei imprevizibile, ne privează de siguranța securității colective. Pentru cel pornit la drum (sau pentru cel ce s-a conștientizat pe drum, pe acea cale care “este mai lungă decât viața”) zonele Puterii divine comune nu dispar; atâta doar că el își modifică poziția față de ele, acestea devenindu-i insuficiente. Vulnerabilitatea acestei etape (de evoluție) este atunci compensată de acele forte misterioase ale vieții, care protejează orice naștere.

Mai târziu se deschid surse mai îndepărtate de energie vitală și, ca urmare, apar noi modalități de fuziune și o nouă calitate a dorinței de a trăi.

3

Visătorul riscă atunci când abandonează formele de existență care îi sunt familiare și primește în schimb posibilitatea, în cel mai bun caz, să nu mai revină la ele același, iar în cel mai rău caz, să nu mai revină deloc.

Faptul de a nu ști în ce spații călătorim în vis, nu ne poate proteja de schimbările și deformările care intervin în lumea noastră interioară, acestea fiind provocate de puterile diverselor realități și lumi sau fiind provocate chiar de noi înșine. Metamorfozele care se produc cu cel adormit și scufundat în propria sa

ignorantă, nu corespund întotdeauna propriilor sale interese.

Atunci când ne confruntăm cu forțe nemetaforice, care ne mențin conștiința în propriile lor hotare, înțelegem că interpretarea, cel puțin a unei categorii de probleme psihice, ca fiind probleme pur individuale, este nejustificată. Condiționarea și limitarea noastră sunt caracteristici ale acelei părți a casei, general-umane, pe care o ocupăm și peste hotarele căreia nu putem, nu vrem sau nu avem dreptul să trecem. Calitățile ființei noastre sau identificarea cu una dintre acestea – cea care ne este cunoscută - ne mențin în anumite zone ale vieții, într-un anumit mod de a fi, ne mențin așa cum nu ar putea-o face nimic altceva.

4

Psihologia, mai ales în formele sale populiste, a pus întotdeauna accentul pe analiza viselor ca modalitate de detectare a slăbiciunilor umane și a originii acestora. În tradiția științifică nu s-a înrădăcinat gustul pentru cercetarea surselor forței psihice.

E uimitor că acest aspect “mărunt” – renașterea în nicăieri a omului în totalitatea lui, până la suflurile cele mai subtile – este ignorat. Noi suntem însă vii numai din simplul motiv că există aceste surse ale vieții “din spatele scenei”.

5

Sunt în troleibuz, de mine se apropie un om îmbrăcat în haine întunecate. El începe să mă snopească în bătaie. Sunt conștient de faptul că este un vis și îl pot face este să las să se producă orice.

Încă un timp, imaginea omului se menține la același nivel cu durerea care este cauzată de loviturile lui, apoi dispare și rămân doar focarele de durere; și imediat, tot aici, în vis, îmi amintesc unde și când a început fiecare.

Durerea era foarte concretă la nivelul cotului, coastei, piciorului și aproape insuportabilă. Depuneam eforturi pentru a nu mă trezi.

Față de omul cu care a început acest vis nu aveam nici un sentiment. Ceva din mine nu a crezut nici o clipă în realitatea lui. Știam că aceasta este fața fricii mele.

6

Uneori, agravarea problemelor interioare ale omului doar anticipează transformările reale, mișcările profunde ale sufletului nostru, care au loc sub presiunea Puterii divine.

Aceste tensiuni – la fel ca și exaltările excesive, cum ar fi entuziasmul, adică la fel

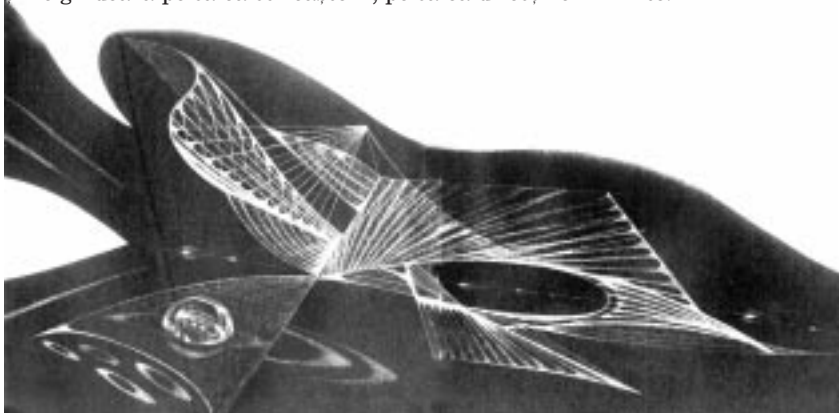

ca și unele trăiri pozitive – sunt consecințe ale “dopurilor” energetice, a unui flux obstrucționat. Ele trec, iar mișcarea continuă. Accentuarea atenției asupra acestor aspecte este însă necesară, deoarece una din lecțiile de bază ale visării este știința de a discerne ceea ce trece, de suflul a ceea ce este etern.

Toată această carte este o tentativă de a ne arăta prin ceea ce este trecător, ceea ce ne însoțește întotdeauna și modul în care aceste lucruri se modifică.

În noi există germenii dezvoltării multiplelor teme, inclusiv sexualitatea⁽³⁵⁾ pe care presiunea Puterii divine le inițiază și le aduce în joc și trece mai departe. Cunoașterea căilor parcurse rămâne în trupul călătorului. Perspectiva fiecărei căi care începe, calitatea luminii ei, ne poate trezi frica, dorința sau aspirația către mișcare, poate fi exclusă de subconștient, ne poate scoate din minți, poate deveni întreaga viață.

În egală măsură cu tendința de a fi speriat și de a nu accepta deschiderea nivelului relațiilor sexuale, în mișcarea viselor participă presiunea Puterii divine și sub aspectul ei de voință, și de sentiment, și de gând – toate acestea nescindate în părți componente, plus altele, nemărginite, aparținând întregului flux al vieții; toate acestea sunt manifestări a ceva ce așteaptă cu răbdare sau cere cu insistență să fie trecut prin conștiință, ceva care cere să ne trezim în el. Oricum am numi aceasta – Putere divină, spirit, nașal – suflul lui menține viața în manifestare și ne ghidează pe calea cunoașterii, pe calea direcțiilor infinite.

(35) Dacă funcția centrului sexual al omului ca sursă energetică a viselor nu este destul de bine studiată, atunci energiile care vin prin alte centre (CHAKRA-e, ca hartă de pornire) fie sunt ignorate, fie sunt interpretate într-un mod neadecvat.

Visele aieva

Unii oameni au o capacitate, probabil înăscută, de a visa aieva, aspect pe care ei nu și-l conștientizează decât rareori.

“Mi se întâmplau lucruri de felul acesta: mă plimbam sau aveam treabă, de obicei la apusul soarelui sau în amurg, prin cartierele vechi ale orașului și vedeam acolo blocuri moderne, pe care în acel moment le percepeam ca pe ceva firesc, deși după aceea, în timpul plimbărilor prin aceleași zone ziua, mă convingeam că, de fapt, ele nu existau acolo.

După câțiva ani – cinci, șapte, zece - am ajuns din nou în aceleași locuri și blocurile – visate de mine – iată că stăteau acolo, în realitate, pe locul clădirilor demolate”.

Sunt de asemeni posibile și întoarceri în trecut (în raport cu timpul visătorului):

“Mulți ani nu am povestit aceasta nimănui, temându-mă că voi fi considerat nebun. Aveam atunci 22 de ani. Eram student la Universitate și am plecat la sfârșitul săptămânii acasă la părinți, în provincie. Luni dimineața stăteam la coadă, la ghișeu autogării pentru biletul de întoarcere. Era un noiembrie posomorât, bălțile erau acoperite de o pojghită de gheață. Cu privirea periferică, am observat figurile vag cunoscute a doi adolescenți. Întorcând capul, m-am răcit la început, apoi în mine s-a instalat

o indiferență totală (instinctul meu de autoconservare întotdeauna se manifestă în felul acesta în situațiile foarte periculoase).

Problema consta în faptul că cei doi adolescenți erau foștii mei colegi de clasă, cu care m-am văzut ultima dată în clasa a șaptea, când aveam 14 ani - apoi eu m-am mutat în alt oraș și de atunci nu m-am mai întâlnit cu ei niciodată. Problema însă era următoarea: colegii mei erau așa cum îi știam - aveau 14 ani și erau îmbrăcați după moda acelor ani: blugi bufanți, de producție locală, cămăși de culori aprinse. Eram îmbrăcați ușor, ca vara, și fără îndoială aveau 14 ani, adică ei se aflau în momentul de față, în anul 1976, la numai 45 km de orașul meu natal.

S-au apropiat apoi de ghișeu, trecând la o jumătate de metru de mine, lunecând cu privirea peste fața mea. Nu m-au recunoscut; eu eram aproape de starea de leșin, iar apoi, timp de câteva zile încercam să nu mă gândesc la această întâmplare și s-o uit.”

Anexa II

Trei pășări

Cu un tipăt, ea s-a trezit din visul în care niște militari vociferau și se deplasau chiar pe lângă patul ei și a chemat-o pe fiica sa.

Ultimul an și jumătate ea, o bătrână de 86 de ani, l-a petrecut în cea mai mare parte în patul vechi, dintr-un lemn întunecat de frasin, cumpărat de unicul ei soț, chiar la începutul vieții lor conjugale. Acest pat avea o oglindă profundă, ovală deasupra capului, montată în speteaza înaltă, sculptată, și era pus în camera ticsită cu vechituri, plină de praf, murdară și luminoasă, cu două geamuri care dădeau în curte și cu o sobă albă, în care uneori făcea focul fiica ei (care semăna atât de bine cu tatăl ei) care nu s-a mai măritat.

Uneori în camera ei intra și prietenul fiicei, pe care bătrâna îl primea ca pe un fiu (semăna atât de mult cu sotul ei), și în ultimii doi ani, ea s-a atașat de el.

Cu o zi înainte de Revelion, strecurându-se dimineața devreme prin holul ticsit cu vechituri spre baie, fiica a descoperit pe podea, sub ușa bătrânei, un norișor alb, pufos. Analizându-l mai de aproape, a înghețat: erau fire cărunte de păr de om, proaspăt tăiate, și nu un smoc de lână de oaie cum i se păruse ei la început.

Explicațiile cele mai absurde i-au trecut în momentele acelea prin cap, dar acesta nu s-a dovedit a fi nici părul bătrânei (ea îl avea cu mult mai alb) și nici manifestarea unei vrăji (el nu emana nici un fel de forță malefică). Originea lui așa a și rămas – un mister total pentru toată lumea, de parcă ar fi căzut întâmplător în hol, din alt spațiu, pierdut fiind de o pasăre nevăzută.

După câteva zile a dat buzna la ei o prietenă, agitată și speriată, și după scuze îndelungate și incoerente, i-a povestit fiicei și prietenului ei că o cunoștință de a ei, o clarvăzătoare, la întrebarea despre părul găsit, i-ar fi spus că acesta este în legătură cu mama ei și cu faptul că în felul acesta (și într-un anumit fel și mai înainte) ea o împiedică pe fiică să se mărite, temându-se de singurătate. Ipoteza a avut un efect zguduitor asupra fiicei și prietenului ei, deoarece nu coincidea absolut deloc nici cu caracterul, nici cu capacitățile bătrânei, care într-un anumit sens era, fără îndoială, o sfântă.

În acest moment s-a auzit strigătul bătrânei. Întorcându-se din camera ei, fiica a povestit că aceasta tocmai a avut un vis, în care o pasăre neagră din înălțimi se arunca asupra ei, încercând, după cum s-a exprimat chiar ea, să o *spargă*, și atunci ea s-a trezit strigând.

Prietenul a insistat asupra faptului că, deși ipoteza clarvăzătoarei, practic, este o aberație completă, aceasta ar fi simțit într-un anume fel, niște aspecte reale din această casă ciudată. Fiica și prietenul ei au recunoscut că în ultimul timp, absolut independent, li s-a creat impresia că tot timpul în această casă un Cineva infinit de înțelept, de puternic și de subtil se joacă cu ei, lăsându-i să câștige ca pe niște copii, și o face extrem de tacticos și de subtil, pentru a nu le leza în nici un caz amorul propriu. Aceste sentimente erau atât de ciudate, de puternice și de reale, încât se crea impresia că acest Cineva este mai mult decât bătrâna, cu toată sfîntenia ei.

După visul cu pasărea, starea bătrânei s-a agravat brusc. O cunoștință, medic, ascultând-o cu stetoscopul, a diagnosticat o pneumonie. Medicul de sector a spus că este vorba despre o insuficiență cardio-vasculară. Au urmat trei săptămâni, în care fiica și prietenul ei nu au dormit aproape deloc: injecțiile erau făcute una după alta, de multe ori bătrânei îi dispăreau pulsul și tensiunea, salvând-o doar injecțiile cu adrenalină și medicamentele cardiace.

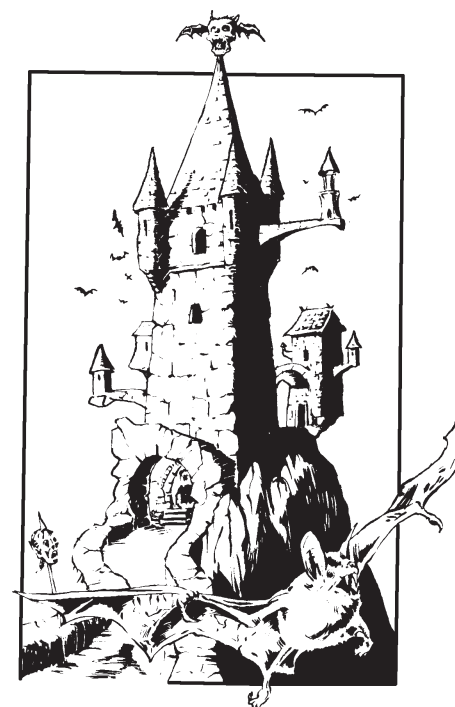
Ea voia însă să trăiască. Într-una din zile, de pe raftul din hol a căzut cu zgomot cutia cu pantofii ei albi de lac, aproape nepurtați.

În mijlocul zilelor și nopților nedormite, în casa inimaginabil de ticsită cu vechituri, prietenul a surprins o anumită legitate în crizele de agravare bruscă ale bătrânei și apoi a verificat această legitate cu ajutorul aparatului de măsurat tensiunea. Starea ei se agrava brusc cu exactitate de câteva minute, în momentele în care el, urmărind să-și rezolve problema interioară despre rolul lui în această casă, care după cum simțea, îl acaparase într-un fel, începea să încline către decizia de a se retrage din problemele și ciudătenile acestei locuințe. În acele momente, bătrânei – ea avea trei nume: Olga, Galina, Ghenia – îi scădea brusc tensiunea arterială și îi dispărea pulsul. El i-a povestit fiicei acesteia despre descoperirea sa și împreună, cu tensiometrul în mână, s-au convins de realitatea observațiilor lui.

Atunci, el s-a decis să participe până la capăt la destinul bătrânei și la transformarea casei.

Bătrâna a început să-și revină ca prin farmec. Ea le-a spus că atunci când se va însănătoși, va face toată treaba din casă pentru a le da posibilitatea, fiicei și prietenului ei, să se ocupe de problemele lor. Ea a început din nou să se dichisească cu umor atunci când prietenul fetei intra în camera ei și să afirme că se comportă ca și cum el ar fi fost prima ei iubire, deși în realitate era ultima.

Ea a început într-adevăr după aceea să se simtă mai bine. Cardiologul, unul dintre cei mai buni din oraș, care a venit cu un aparat portativ,

descifrându-i cardiograma, a constatat cu uimire că inima ei lucrează ca aceea a unei fete de 18 ani și că nu mai e nevoie de nici un medicament. (Cardiograma de acum 5 ani indicase unele modificări serioase în țesuturile inimii). A început apoi să se transforme ca prin farmec și casa: camera bătrânei, datorită perdelelor noi și a storurilor de in brodate, a început să semene cu cea de atunci, când această casă era una înfinit de curată, de plăcută și primitoare. A fost demolată soba inutilă de pe hol și apoi au început pregătirile pentru reparația bucătăriei.

Casa, ca o corabie cu pânze, se întorcea parcă în timp, luând un curs nou, umplându-se din nou de lumină.

Noptile deja se putea dormi.

Într-o zi, ei au auzit un cântec foarte ciudat, de pasăre, în curte. Au ieșit în prag. Pe copac, în profil, ședea o pupăză, picată parcă din cer în orașul înzăpezit.

Într-una din seri, pentru prima dată în ultima perioadă, prietenul, cu inima absolut împăcată, a plecat să doarmă la el, la prietenii la care locuia atunci. Cu plăcere și fără grabă a făcut în sfârșit o baie. Încă înainte de a se culca, a simțit cum a început să se umple de seninătate și de o liniște tainică și caldă.

Dimineața a fost trezit și i s-a spus că a sunat fiica bătrânei: mama sa se simtea foarte rău, a fost chemată salvarea, s-ar putea ca acela să fie sfârșitul.

Când a ajuns acasă deja bătrâna stătea nemișcată, cu fața iradiind de lumină, culcată pe spate, acoperită cu o subă. Umărul stâng și pieptul îi erau dezgolite. Geamul era deschis. El a făcut un gest pentru a-i acoperi umărul slab și firav. "Nu trebuie, i-a fost atât de cald înainte de asta", – a zis fiica cu voce tremurândă. Bătrâna a fost înmormântată peste o zi, după un obicei primit cândva de ea, împreună cu credința soțului. Totul se aranja ca și cum printr-o prezentă nevăzută, ea continua să aibă grijă să nu le dea prea multă bătaie de cap; reușeau totul la timp, reușeau să găsească tot ce le era necesar, chiar și vânzătorii de la alimentare deseori greșeau dându-le rest în plus.

Înainte de înmormântare, în cameră și în casă nu a existat miros de putred. Conform obiceiului, corpul bătrânei moarte se afla atunci jos, înfășurat într-un giulgiu, fața ei nu se vedea și în toată casa erau o ușurință și o luminozitate inexplicabile. În noaptea de dinaintea înmormântării, prietenul a reușit să ațipească pentru o jumătate de oră. El a semivisat – semivăzut cum la început, cineva i-a arătat o carte antică profundă și în vis, el știa că aceasta este cartea vieții; în fața privirii lui au fost răsfoite anumite pagini și atunci el le citea; apoi i-a fost arătată altă carte și aceasta era cartea destinelor bătrânei; a răsfoit toată cartea, și a mai fost ceva ce nu-și putea nicicum aduce aminte.

Peste aproximativ nouă zile, stând seara cu câțiva prieteni în fosta cameră a bătrânei, el, fiica și o prietenă de-a lor sosită din altă țară, pe neașteptate, simultan, au auzit un sunet ciudat în stânga – țipătul real-nereal, puternic și tăcut în același timp al unui pescăruș care, ca și cum s-ar îndepărta, ar zbura pentru totdeauna undeva spre nord. Era un țipăt pătrunzător, îndepărtat, care dispare.

Experiențe semnificative

În vis, visătorul se află pe malul abrupt al unui râu de culoare chihlimbarie, care curge de la dreapta spre stânga; în josul apei se nasc vârtejuri. Se întâmplă ceva ciudat cu cerul gri-cenușiu: mai întâi din el începe să cearnă peste râu ceva ce aduce a scrum; în atmosferă se simte o tensiune legată și de faptul că visătorul trebuie să se arunce în râu, dar el trăgănează. Din cer, peste visător, plouă cu pâine de casă; pământul începe să alunece implacabil și să se surpe sub picioare, malul se prăbușește în apă și visătorul, bineînțeles, începe să traverseze râul înot, pentru că nu mai are unde să se întoarcă.

În realitate, mai ales anume după acest vis, visătorul începe să-și urmeze deja conștient calea spirituală.

Visătorul se vede în vis, șezând într-un loc deschis. În jurul lui se petrece ceva cumplit și incredibil: explozii atomice, deplasarea în masă a oamenilor, incendii, inundații. De toate acestea îl separă însă un clopot parcă transparent, în interiorul căruia cu el nu se petrece absolut nimic. Această situație începe să-l plictisească; el se ridică și întreabă, cu fața întoarsă către cer și cu palmele făcute pâlne: "Și eu, eu ce trebuie să fac?" De sus i se răspunde imediat cu o voce tare și puțin iritată: "Tu – stai jos! Când va fi cazul ți se va spune!"

Visul ce apare era despre o muncă îndelungată, chinuitoare, minuțioasă: ne urcam în munți – și aceasta dura parcă ani în șir – trecând prin incredibile pericole și obstacole. Când am depășit două treimi din munte, totul a devenit mai ușor și deodată totul s-a deschis în bucuria eliberării – munți înalți, luminoși, un cer limpede binefăcător, un sentiment de revenire la sacralitate.

Lăsându-i aici pe ceilalți, trebuia din nou să cobor cu încă cineva, după cei care rămăseseră acolo.

Pe măsura coborârii, timpul parcă se încetinea, se scinda, se mutila.

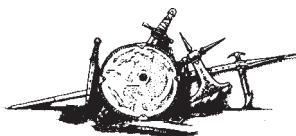
Cei pe care trebuia să-i salvăm erau însă cuprinși de spaimă: locul oamenilor respectivi era ocupat de alte ființe – agresive, abile, de o cruzime animalică și în sensul acesta, nemărginită. Aceștia (ocupanții) erau veniți de undeva din partea stângă a lumii, de la poalele munților.

Pe drum, treceam prin infernale ambuscade și prin posturi de pază. Unii nu mai puteau fi salvați: sufletele și luminozitatea lor erau atât de acaparate și afectate de spaimă, încât nu mai erau în stare să audă chemarea eliberării, nu ne auzeau și nu ne înțelegeau, în ei domnea doar groaza, ei nu țineau minte.

Putini erau aceia pe care reușeam să-i trecem de toate ambuscadele și să urcăm cu ei în munți. Cu fiecare în parte, aceasta dura parcă ani de zile. Apoi coboram din nou de pe munte și de fiecare dată, drumul era din ce în ce mai periculos și parcă treceau ani de zile până aduceam în munți următorii fugari.

Anexa III

...Învăluiește-mi acum numele în alte
cărări. Dormitoarele ruinelor
tot mai ciudate în epoci
și lumi auriu – argintii.
Pe cărarea din spre aici vin într-un timp refractat
destrămându-se mulaje de călători
plini de praful de bronz, kamicadze
ai luminii. Și alți Nenumiți –
mai vechi decât ei înșiși – pătrund acum
prin curenții, defileurile, spărturile
din ceruri.
Învăluiește-mi amintirea în flori
de iasomie, din a cărei fiecare floare
crește un mănunchi de flori
de iasomie, din a cărei fiecare floare...

*

Ca mișcarea șopârlei – timpul se manifestă
invers în spatele tactului. În vara cutare
a Creatorului ne-am pomenit a nu fi
deloc singuri, - strămutarea era inversă și făcea posibilă traversarea;
la popasuri populația viselor
gătește la focuri. Casele
se reîntorc acasă, eliberând acest fum
acest miros tainic de a hălădui prin câmpii ale infinitului
nimănui...

Încetinește lumina lecțiilor tale
sunt viu doar în timpul tău
unde cunosc fericirea și altele
în orice noapte n-aș adormi
pentru că depăn asemenea rânduri
și niciodată nu-mi voi potoli respirația
nu mă voi sătura să respir
în timpul
tău
unde sunt viu
și-n care viața a fost și este
mai mult decât o școală.

Nu dormi în amurg
pe întinse câmpii
printre dealuri de lut.
Scârțâitul singuratic al păsărilor
în liniște
ademeneste
sufletul
nu dormi în amurg
nu dormi
hoțul te pradă de suflet
pământul te fură de trup
nu dormi nicicând
pe pământ.
VEGHEAZĂ !!!

...Reținând creta lecțiilor tale,
și-ale pământului, și-n geamul de
cristal
scursa lumină – al răsăriturilor șir,
înșiruirea de păstori, de scaieți
de fulgi de aer. Pe măsura
amintirii amurgul se încinge
tot mai mult în vârf, în creștet.
Vuietul luminii în tăcere
se condensează, se-ntărește. Păsări
din sfere cristaline de rădăcini
ne-nduplicate sclipesc, asemenea
unei lumini de stroboscop.

Povestea naufragiatului

...Și doar inima lui îi era prieten
și în sfârșit, într-o noapte de basm
cerurile s-au deschis deasupra visului lui
și ciorchinii de chihlimbar ai lumilor străluceau
în vidul viu al părții stângi
al nemăsuratului spațiu
al manifestării ce se deschidea în fața lui
și munți în straturi, infinit de înalți și platani
pluteau în dreapta ca pe niște plute
și sclipeau cu albeata lor florile de vișin
din grădinile nocturne
ducându-i inima tot mai departe
tot mai aproape pe căi liniștite
pe căi învăluite în fum pe apele necuvântării
și călăuzele se perindau
și vișinele s-au copt
și el era pe cale de a-și aminti
când sub alte stele
venea augustul cu praful de stele efemer
pe lumina galbenă a felinarelor
în liniștea nopților
el era pe cale de a se trezi
pe apa infinit de întunecată, tăcută, proaspăt eternă
într-unul dintre cercurile de lumină
care veneau inevitabil
din inima luminii divine
el era pe cale de a se trezi
el era pe cale de a nu-și mai aminti unde ar fi vrut să se trezească
și apoi el s-a trezit.

Zburând în amurg sau prin ceață
la o mică înălțime, îți păstrezi umbra
și în aceasta constă șansa întrebării despre natura
zburătorilor. Mai întâi vertical...

Din câte-mi amintesc, ai lunecat din casă,
la o anumită înălțime e posibil interesul
pentru acei maestri care vânează scene
ce seamănă cu a ta, cea din țesătura vieții.

Pe undeva acum poți să cobori și pe pământ
învăț să pășești, dar numai ocolind misterul
eliceilor și a altor turbulențe,
care mențin integritatea acelor corpuri.

În fond imposibile, dar cât de evident,
observă acestea localitățile pustii.

Acolo poți întâlni fata cu o voce
plăcută, puțin înstrăinată. Culoarea
ochilor ei este cea a măslinelor negre;
învăț-o să zboare, dacă vrei!

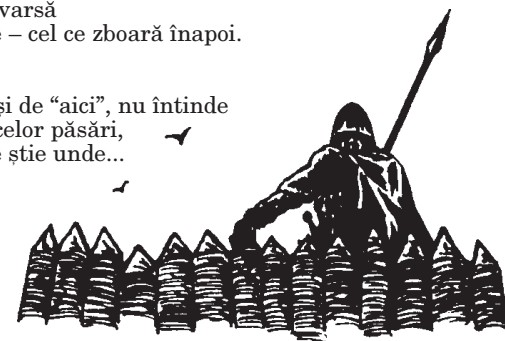
Sau întreab-o: "Nu știi cumva ce putere
are aici cântatul cocoșilor?",

Dar nu încerca să prelungesti cunoștința –
cu un obiect, un om, o pasăre –
până la apariția vântului. Punctul de exil
se poate manifesta în felul acesta și atunci îți pierzi
puterea în aceste clipe, accelerându-ți revenirea.

Cunoaște ce vrei tu – pe tine însuși,
cunoaște timpul, lumea sau banalul
mai important e însă faptul
cum de-ai ajuns aici, atâta de frumos.

Apoi totul se stinge – poți încerca
să te agăți de sentimentul clipelor
ce lunecă în zare, care se varsă
în alte fluvii, la fel ca tine – cel ce zboară înapoi.

Taina de-a lungul căii
spre deosebire de "acolo" și de "aici", nu întinde
lături; se aude fâlfăitul acelor păsări,
ce zboară nopțile pe nu se știe unde...

Oare cum se petrece aceasta? Ceva, scufundându-se în curent se transformă în viață – de exemplu, într-o plantă sau într-o seară de ianuarie cineva merge la film, uneori nefiind prezent aici din cauza forței curentului.

Sunt fără de cuvinte începuturile cunoașterii- vorbind despre iubirea coplesitoare, în care poți să mănânci și să dormi, și să privești în urmă, și să spui “revino” dar odată vine vântul și auzi doar un “fr-r-r” după care parcă un dirijabil...

Lăsând frânghiile și aruncând balastul se avântă-n sus, aş spune în noapte, dar, sincer să fiu, nu se vede unde urcă.

Se zice că acesta ar fi drumul spre acasă și într-o depărtare ceva din mine ar răspunde “da”.

*

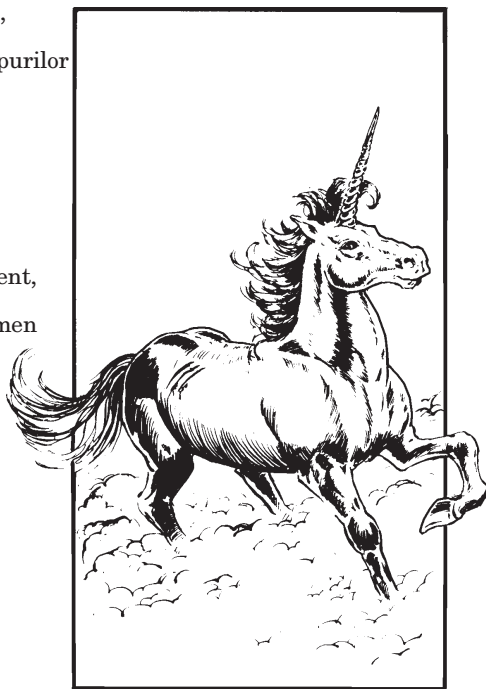
...Acolo unde începe imposibilul, unde de-abia se disting contururile obiectelor și ale corpurilor de undeva vine

mirosul câmpiilor de argint, pătrunzător de limpezi, pierzându-se în întuneric, ne mișcăm prin ele,

datorită lor îndelung – ca pentru orice prezent, lipsește parcă timpul care ar putea denumi acest termen

și acel care te așteaptă deja îți privește viața privește ochii tăi și aproape că-l vezi

atunci când imposibilul sosește în lumina aurie a ceea ce există cu adevărat.

...Ne cunoșteam, dar noaptea era între noi și încă cineva

noi priveam parcurile și vedeam întunericul neliniștea trăia în ramuri, în găurile încete ale luminișurilor se deschidea neliniștea

și încă cineva

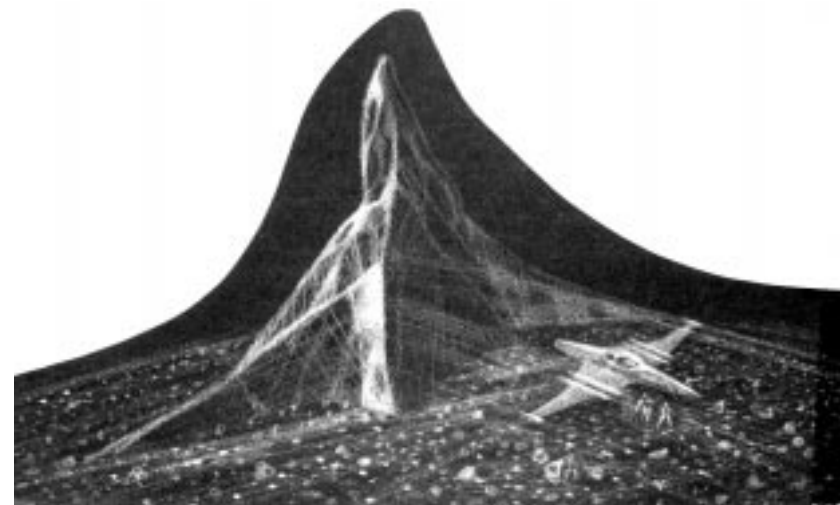
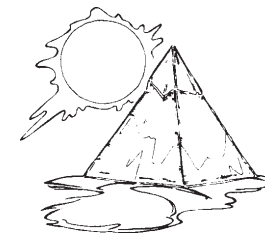
mă întorceam în acel timp când eram încă tânăr. el s-a modificat de atunci, locul oamenilor l-a ocupat altcineva

lumea pe care o văd, și-a pierdut soliditatea în ea nimic nu va mai fi același ca altă dată

de parcă moartea mi-ar fi eliberat abdomenul și un ghem ciudat ce topea în el ca apelul telefonic în casele de la periferii, ca noaptea de februarie,

ca mirosul, ca cel pe care îl aștept demult.

Nu toate visele au legătură cu un probabil viitor și cu fluxurile de evenimente în general, deși practic toate călătoriile care sunt reale au loc la nivelul cauzal. Cauza tuturor iluziilor, adică a particularului, este realitatea.

Forma

1

Ochii noștri sunt cel mai adesea obișnuiți cu concretă formelor. De aceea, în vise, deseori creăm imagini spre care gravitează percepția noastră acolo unde se produce ceva cu totul abstract. În virtutea naturii noastre nu ne putem lipsi, până la un moment dat, de “traducerea” fenomenelor pe care le vedem într-un limbaj obiectiv.

În procesul acestei “traduceri”, pentru visător sunt importante două momente: exactitatea transpunerii, (corespondența între calitățile fenomenului real și ale obiectului) și înțelegerea inerției formelor. De exemplu, dacă vedeți în vis un cearceaf alb, zburând pe cer, atunci evoluția ulterioară a evenimentelor este condiționată nu numai de natura celui condens alb, simbolizat în acest vis prin cearceaf, dar și de pro-prietățile celui obiect de pat – de faptul că acesta s-ar putea murdări, s-ar putea rupe, ar putea cădea cuiva în cap etc.

În afară de aceasta, rememorându-ne visul, noi ajungem să ne lăsăm furati de analiza formei, ignorând originea acestei forme. Începem atunci să ne întrebăm ce ne sugerează acest cearceaf, dacă acesta nu are cumva pete de spermă, dacă ne era cumva în copilărie frică de stafii, apare astfel tot ce putem inventa pe acest subiect. Consecințele ar fi fost însă cu totul altele dacă am fi ales nu cearceaful, ci căderea zăpezii.

Vreau să precizez că aici nu este vorba de simboluri, ci de viziunea nemijlocită a lumii din poziția virtualității. Simbolul doar denumește Puterea divină care se subînțelege ca fiind “unde va acolo”, iar suprapunerea lor aici și acum devine un act magic.

Principiul inerției formelor funcționează nu numai în spațiile visării. Și cuvintele sunt, dintr-un motiv sau altul, la fel de ușor separate de obiectele pe care le denumesc și creează un văl de vis celor care au iluzia că sunt treji.

2

Creșterea de la platitudine până la volumul formei se produce aproape imperceptibil. În evoluția visătorului se produc și modificări bruște în calitatea percepției, dar fundalul general al călătoriilor nocturne, luminat de lumina perpetuă a conștiinței, se modifică totuși, treptat și inevitabil, bineînțeles, doar în cazul în care există un efort plin de aspirație, stabil și neистерic către trezire.

În această inevitabilitate, transpare caracterul acțiunii Puterii divine. Creatorul de dincolo de cuvinte ne vorbește astfel și noi îl reflectăm, redăm acel ceva imperceptibil, neauzit, folosind formele.

Pe diversele niveluri ale percepției, în situații diferite, aceleași forme sunt introduse de noi în acțiune, având semnificații diferite.

În principal, Puterea divină vorbește cu noi (sau noi “traducem” mișcarea Puterii divine), prin intermediul celui limbaj pe care îl înțelegem și în semnificația căruia noi credem.

3

Acțiunea simbolică sau obiectul simbolic sunt aplicabile mai mult în vise decât în visele conștiente. În visele conștiente, acestea sunt însoțite de frumusețea deosebită a sursei existenței lor – a limbajului arhetipal. Datorită vechimii acestui limbaj, nu întotdeauna este perceptibilă tendința lui profundă către o altă “traducere” mai puțin complexă a realului.

Forma ca expresie a necesității, este o materializare în ceva “familiar”, cunoscut a viziunii directe a anumitor aspecte ale Puterii divine. De exemplu: focul, apa, aerul, nu există în forma lor “materială” în vis, dar energiile pe care acestea le reprezintă poartă “numele” lor.

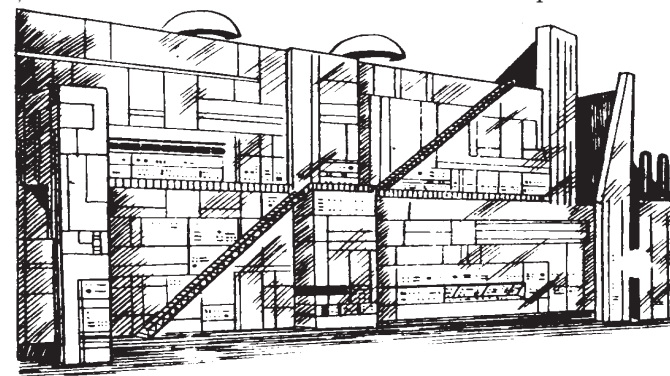
Tendința noastră către obișnuință creează încă un nivel al limbajului sau încă o modalitate de a evita realitatea: dacă pepenii roșii au fost întotdeauna dulci, atunci dulceața va deveni pepene roșu. Deosebit de des, specificitatea unei anumite energii este atribuită prezenței anumitor oameni. Dacă ne simțim ușori și plini de bucurie în prezența cuiva, atunci, în momentele când întâlnim o asemenea ușurință undeva, în călătoriile noastre, este posibil să creăm alături de noi forma celui om.

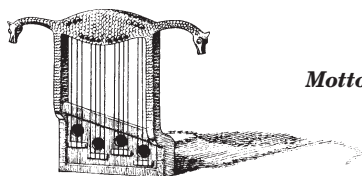
Așadar, de foarte multe ori, forma este folosită ca simbol.

4

Deși visele noastre sunt cu mult mai plastice decât realitatea fizică cu care suntem familiarizați, totuși în vis nu putem vedea decât ceea ce nu intră în contradicție (sau nu intră prea mult în contradicție) cu viziunea noastră asupra lumii, cu înțelegerea noastră asupra ordinii universale.

În acest sens, visele conștiente sunt posibile doar pentru acela care deja și-a structurat un sistem suficient de deschis asupra lumii.

Lumina

Motto: "Necunoscută este sursa luminii tainice, care ne cheamă spre casă nici unul dintre obiectele solide nu ar putea fi el însuși fără ea."

Lumina cea misterioasă este o caracteristică universală a viselor, pe toate nivelurile. Calitatea și intensitatea luminozității și a iluminării înseamnă, pentru observator, mai mult decât oricare alte nuanțe.

În unele limbi, "lumina" și "lumea" sunt denumite prin același cuvânt. Pentru vise, acest fenomen este perceput la propriu, căci sursa luminii creează lumea și diferența dintre sursele de lumină reprezintă diferența dintre lumi.

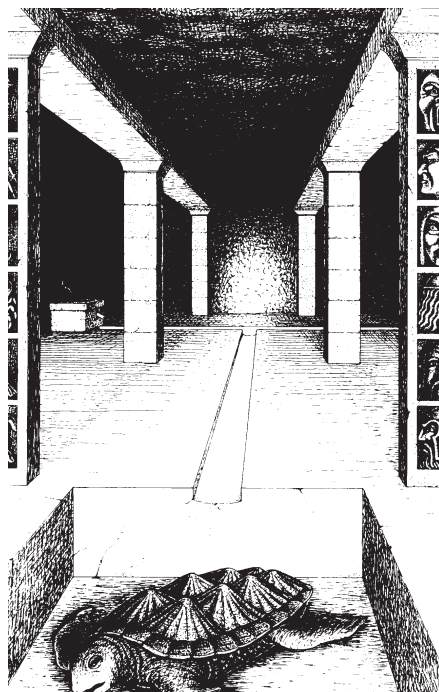
Lumina misterioasă care luminează visele nu este produsă nici de Soare, nici de Lună, nici de alt corp ceresc. Interacțiunea cu lumina acestora și de asemenea cu cea a altor corpuri fizice este posibilă dar oarecum în altă zonă a spectrului. Totuși, lumina misterioasă din vise este totală, penetrând parcă toate nivelurile, neapartinând nici unei surse cunoscute. Mai mult decât atât, omogenitatea și nemișcarea ei, probabil, nici nu presupune existența unei anumite surse, a unui condens de plasmă sau a ceva asemănător.

Acest fapt este uluitor, căci ar însemna că noi toată viața ne bazăm pe ceea ce "nu a existat niciodată". Aceasta înseamnă că toate peisajele lumii noastre interioare, toate depărtările care se deschid privirii interioare, există datorită nu se știe a ce, care este tainic.

Experiența viselor conștiente ne arată că îmbinările de cuvinte de genul "lumea (lumina) cealaltă" (cea de după moarte) și "lumea (lumina) aceasta" – trebuie să fie înțelese la propriu.

Omul

Fiind una dintre formele cele mai universale, ea se menține mai mult și mai "departe" decât celelalte forme. Călătorul, pe măsura îndepărtării lui de "aici", vede din ce în ce mai rar Puterea divină încadrată în forme. Chiar și călătoriile de după moarte ale spiritului pot să apară observatorului într-un timp nelimitat, ca fiind călătorii ale formei fizice în curs de transformare, a corpului uman.

Bolile trupului și ale minții ne apar în vise ca niște modificări care par că se produc la nivelul corpului fizic. Atacul asupra lui vorbește despre anumite posibilități care au început să se manifeste și care sunt în legătură cu viitorul potențial.

Modificarea culorii și a formei membrelor caracterizează luminozitatea ființei la momentul dat.

Viziunea unei crize, a culminării unui proces care are loc în corp își pune amprenta asupra viitorului apropiat, dar influența cea mai mare a lui este totuși în trecut și a fost deja depășită. Același lucru îl simbolizează disecția cavităților corpului sau ceva ce iese din corp, părăsindu-l.

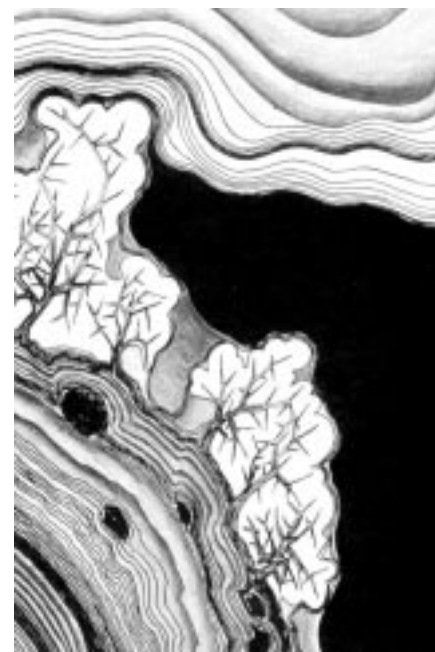
Cu cât mai aproape de realitate este genul de acțiune care este întreprinsă, cu cât mai multe corelații putem observa, cu atât mai multe șanse avem de a evita sau de a "atrage" prin REZONANȚĂ ceea ce ne promite genul de acțiune respectiv. Cheia universală pentru înțelegerea a ceea ce se petrece în vis cu propriul corp sau cu corpurile celorlalte personaje ale acțiunii, constă în descrierea modificărilor care se produc la nivelul acestora, ca fiind modificări ce au loc la nivelul corpurilor luminoase, bineînțeles, în cazul în care personajele visului

pot fi numite "corpuri luminoase", adică în cazul în care acestea sunt reale.

Omul este fenomenul cel mai greu de definit, din simplul motiv că acesta este întotdeauna o autodefinire și privind dintr-un punct de vedere riguros nu avem de unde să ne așteptăm la o apreciere obiectivă în acest caz.

Din punct de vedere topografic este îndreptățită viziunea omului ca fiind aceea a unui semn plus "+", adică a uniunii dintre cer și pământ – energetic, această viziune este susținută de verticala coloanei. O asemenea abordare poate fi caracteristică acelor puncte de vedere care sunt condionate de o anumită modalitate temporală.

Potrivit concepțiilor ce au fost expuse de Carlos Castaneda, *forma umană* văzută în vise sub forma unui dumnezeu antropomorf (Dumnezeu, Dumnezeu-Tatăl, Cristos etc), în esența sa, este o filieră, un șablon al formei umane, prin care se

structurează o anumită fâșie de emanații universale, numită "fâșia umană de emanații" și căreia, în ansamblul omului ca ființă luminoasă, îi corespunde doar o fâșie verticală, destul de îngustă, de culoarea chihlimbarului⁽³⁶⁾.

Ce corespondent are în realitate partea rămasă a luminozității ființei umane este și mai greu de spus.

Forma umană, în ipostaza așa numitei psihologii și a artei percepției, constituie generatorul de bază de iluzii în vise și aievea. În acest sens, mișcarea dinspre visele obișnuite către visele conștiente, controlate, constituie în esență, în toate școlile, o lărgire, o corelare, o transcendere și în sfârșit, o pierdere a formei umane.

Școlile viselor, care practică tehnici pentru crearea și călătoria corpului antropomorf numit și astral, își au rădăcinile în vechile tradiții magice, care se pare că nu mai sunt actuale din cauza ineficienței acestei linii de evoluție⁽³⁷⁾ în general.

Cu toate acestea, apare ca fiind absolut actuală recapitularea întregii "mizerii" antropomorfe a epocii Pestiilor (și chiar a celei de dinainte), cu scopul de a obține luciditatea și limpezimea care ne sunt necesare înțelegerii aspectelor reale pe care le constituie omul și forma umană. Noul nivel de autenticitate care se desfășoară acum, relevă cu toată acuitatea viziunea nivelului calitativ al omului și al destinului său, în contextul altor lumi, ca fiind unul nici mai mult, nici mai puțin decât uman.

Cunoștințele incontestabile ale visătorilor despre entitățile non-umane care pot lua după dorință forma umană, pe de o parte, și cunoștințele despre posibilitatea transformării (metamorfozei) ființelor umane în alte forme non-umane (de exemplu, animale), pe de altă parte, demonstrează în mod evident că ceea ce îl deosebește pe om, *la nivel de esență*, de alte viețuitoare, se află în realitate *dincolo de forma lui*.

Hotarul, dincolo de care forma umană se pierde *în mod real*, se deplasează acum cu mult mai departe decât în descrierile antice.

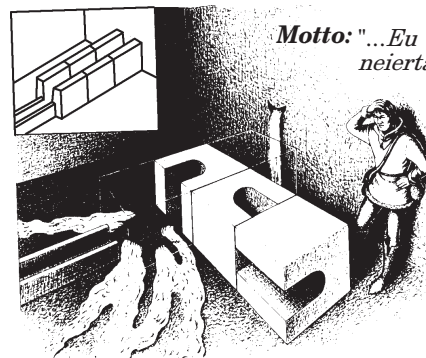
"A avea și a vedea un copil uman, mai ales un nou-născut, este rău și pentru bărbat și pentru femeie, dacă acesta este propriul copil: un asemenea vis prevestește neliniștile, amărăciunile și grijile care sunt caracteristice diferitelor ocupații umane. Băieții umani prevestesc terminarea cu bine a acestor neliniști și griji, fetitele umane promit un sfârșit mai rău decât începutul, veți avea de asemenea pierderi. A vedea copii umani străini e spre bine, dacă aceștia sunt frumoși, veseli și copilăroși. Un asemenea vis prevestește venirea unei perioade umane fericite, cu realizarea reușită a planurilor umane – deoarece copiii, într-un viitor uman, pot realiza ceva profund omenesc."

⁽³⁶⁾ Carlos Castaneda, "Focul cel tainic de dinăuntru".

⁽³⁷⁾ Avem în vedere expansiunea antropomorfizării în alte dimensiuni și aspectul egotic al căilor individuale.

Casa în vise

Motto: "...Eu haleam înfometat pâinea surghiunului neiertând nici firimiturile."

(I. Brodski)

Într-un sens intrinsec, casa în vise este în realitate forma spațiilor interioare ale omului, arhitectonica structurii lui spirituale, sufletești și mentale, ea exprimă structura⁽³⁸⁾ și corespondența dintre proprietățile interioare sau, altfel spus, caracterul existenței interioare.

Evenimentele și acțiunile din

viselor de acest gen au cel mai adesea o semnificație interioară, referindu-se doar rareori la aspectele intermediare dintre interior și exterior⁽³⁹⁾.

În sens ezoteric, cea mai abstractă interpretare a imaginii casei o va constitui forma umană⁽⁴⁰⁾ în general, cu toate particularitățile evolutive planetare care îi sunt specifice ei, incluzând bineînțeles și câmpurile psihice care îi sunt caracteristice omului.

Alte case, care încep să ne apară în vis, după faza părăsirii casei distruse, au într-un fel un caracter mai exoteric, exterior. Constituind o reflectare a Casei arhetipale a Tatălui Ceres, ele diferă de prima categorie de case, prin sentimentul revenirii mult așteptate la origini, la propria noastră esență, sentiment care plutește atunci în aerul acestor case.

Realizarea întoarcerii acasă, atât în vis cât și aievea, este însă destul de complicată.

În primul rând, în acea Casă unică a Tatălui, nici măcar după moarte nu se întorc decât foarte puțini.

În al doilea rând, între acea casă și condiția noastră de aici există o mulțime de niveluri intermediare. Pe unele dintre

⁽³⁸⁾ În visele unor oameni care sunt angrenați pe o cale spirituală, etajul casei este în mod evident corelat cu nivelul așa-numitelor "CHAKRA-e", de exemplu al doilea etaj este în corelație cu cea de-a doua CHAKRA, sexuală (SWADHISTHANA).

⁽³⁹⁾ De exemplu subiectele care sunt legate de intervenții sau de atacuri asupra casei.

⁽⁴⁰⁾ Folosind terminologia specifică a lui Carlos Castaneda

acestea există niște case, care în mare parte corespund, se pare, acelor formațiuni pe care ocultistii le numesc egregori. Acestea determină probabil unele aspecte ale misiunii și destinului nostru individual în Manifestare.

Dar în afară de acestea mai există o categorie de case care corespund într-un fel familiei noastre cerești. În acest sens, se poate spune că oamenii pot avea origini în case diferite. Există case și există relații între aceste case⁽⁴¹⁾.

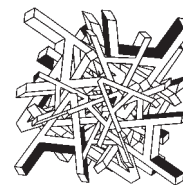
În al treilea rând, mai există o circumstanță: faptul că ne aflăm într-o perioadă care în această zonă a Manifestării este numită "Cerul Vechi și Pământul Nou". Un fapt cunoscut unor visători care se pare că este în legătură cu Cerul Vechi, este că unele case cerești sunt distruse, ele nu mai există. Sarcina emigranților din aceste case constă fie în construirea unor case noi, trecând prin faza reînnoirii Pământului, fie – ceea ce este mai puțin comod, dar mai desăvârșit – să devină Călători prin Manifestare, adică să-și transforme esența în așa fel, încât să nu mai aibă niciodată nevoie de casă, adică să acceadă la un nou nivel esențial de existență în contextul Manifestării.

Nu trebuie să ne întristeze această listă lungă (sincer vorbind, nici pe departe completă), a motivelor ce ne-ar putea încetini revenirea. Toate căile ne sunt permanente deschise. Șansa de a ieși din fluxurile și intervalele orizontale ale timpului în timpul vertical și apoi de a ieși cu totul din timp pentru a trece în ETERNITATE este întotdeauna cu noi. Trebuie doar să ne trezim și să rămânem mereu TREJI. Iar pentru aceasta, înainte de toate, trebuie să mâncăm pe saturate pâinea surghiunului.

⁽⁴¹⁾ De aceea, dacă față de un om apropiat aveți sentimentul că îl cunoașteți de foarte demult, că îl cunoașteți dintotdeauna, că vă este ca un frate, asta nu indică întotdeauna că aveți originea în aceeași casă. Dealtfel, tocmai această circumstanță uneori ridică Jocul Divin pe o nouă treaptă.

Vocea. Cuvântul. Cântarea. Muzica. Instrumentele muzicale.

Motto: "Atunci când acela care ne vorbește în vis nu se vede, iar vocea lui este puternică și deslușită, atunci putem fi aproape siguri că ne vorbește Dumnezeu." (J.L. Borges)

În adolescență, el nu putea înțelege ce înseamnă "la început a fost Cuvântul". Nu putea înțelege aceasta în nici un fel: nici logic, nici simbolic, nici metaforic, nici intuitiv. Era ca și cum în percepția și modalitățile lui de înțelegere ar fi lipsit locul liber în care ar fi putut să încapă constientizarea acestui aspect. Aceasta l-a preocupat destul de mult, până când, într-o noapte minunată, totul i s-a revelat în vis. Și a fost într-adevăr așa: în vis, el nu putea să nu accepte; acolo acest aspect îi era evident și logic, și simbolic, și intuitiv, și încă într-un fel: cuvântul la început a fost real și atât de cert, încât el și-a împărtășit certitudinea cu vocea care, de la începutul visului, comenta tot ceea ce vedea.

Ar fi imposibil de redat chiar aproximativ, ceea ce a văzut el atunci în vis. Rămânea doar impresia unei sfere inimaginabile ce a și fost cuvântul care a fost la început. Nu l-a mai preocupat niciodată acest aspect pentru că primise o cunoaștere exhaustivă pe care nu o putea exprima, dar care crease și umpluse în el un gol.

După zece ani și-a amintit, în sfârșit, și noua sa întrebare care a apărut atunci: în vis, el a văzut și a cunoscut un aspect cu mult mai evident și de aceea cu mult mai neobservat decât Cuvântul – Începutul: Cuvântul, își amintește el, nu a fost astfel dintotdeauna – a fost ceva și înaintea Cuvântului. Își mai amintește, că vocea însăși era mai mult și mai de demult decât Cuvântul.

Cine vorbește cu mine? Cine vorbește?

Structura auzului uman completează în mod necesar predominanța vizualului în percepția umană.

Liniștea și întunericul vidului sunt câmpuri misterioase de energie care fac posibilă percepția vocilor și a luminii.

Care sunt câmpurile tainice care permit perceperea senzațiilor? Dar a mirosului, a gustului? Acestea sunt și mai nediscursive, mai neverbale, mai negândite.

Vocea (vocile) din vise, cel mai adesea aparține propriilor noastre

părți componente, care sunt înstrăinate, de la cele individuale la cele colective. În general, totul are voce – e ca și cum Vocea, coborând în lume, s-ar sparge în miliarde de răulete care, trecând prin lucruri și creaturi, le conferă vocile, șoaptele, mârâitul, cântecul, sunetul. Apare astfel ca și cum fiecare și orice formă a spațiului ca recipient este înzestrată cu vocea, cu sonoritatea cu care vibrează, comunică, se întreține și se reîntoarce ca răspuns Creatorului său. Dialogul, legătura inversă a Creației cu Creatorul se produce prin voce, prin sonoritate. Este mai greu să te exprimi și să-ți exprimi recunoștința prin miros, pipăit, văz – o poți exprima cel mai ușor doar prin intermediul vocii (a cuvântului) sau a dansului.

Știința de a diferenția vocile lucrurilor, ale formelor și creaturilor, de Vocea Supremă care le-a dat viață, este comparabilă cu necesitatea, pentru călător, înainte de a urca într-o căruță de ocazie, de a se convinge dacă aceasta este într-adevăr pe calea către Domnul și nu se mișcă exact în sensul opus. Știința de a diferenția vocile este echivalentă cu alegerea și cunoașterea sensului optim al mișcării călătorului.

Pentru cei ce se trezesc în vis, una dintre modalitățile cele mai simple de diferențiere poate deveni obișnuința de a întreba cu voce tare „Cine ești?”, toate entitățile și formele care intră în vorbă cu el, în călătoriile lui din vis. Nu se știe din ce motiv, lumea este organizată în așa fel încât, chiar și entitățile cele mai dubioase și potențial periculoase pentru noi sunt obligate să răspundă și răspund absolut sincer la această întrebare (această lege nu este absolut obligatorie și pentru ființele umane care sunt prezente uneori în vise – acestea pot să și mintă).

În ceea ce privește Vocea Supremă (Glasul), nu rămâne nici o posibilitate de a o confunda cu vocea (vocile). Ea vine parcă dintr-o tăcere asurzitoare, răsună de pretutindeni, din orice, este copleșitoare și neauzită, este vocea Stăpânului (a Creatorului). Cel mai important este că, atunci când o veți auzi, nu veți mai avea după aceea nici un fel de dubii. De nici un fel.

Se poate crede că vocile, fiecare voce, ar fi chiar Vocea Supremă care le dă viață, căci în Lume încrederea necondiționată și lipsa îndoielilor în ceea ce privește Vocea nu se extinde și asupra multitudinii de voci. Acest fapt își are o explicație extrem de simplă: din punct de vedere al autenticității, fiecare obiect integru este de preferat oricărei părți componente ale lui, oricât de atrăgătoare ar fi aceasta, ea fiind totuși limitată, la nivelul ei producându-se o scindare și o uitare a întregului și în consecință a adevărului.

Cu toate acestea, în lume există întotdeauna forme prin impecabilitatea cărora se aude adierea Spiritului, a Timpului; astfel se aude Vocea întregului prin vocea umilă a lucrurilor.

Se consideră că instrumentele muzicale, mai ales cele de suflat, au fost create pentru imitarea vocii umane - care este considerată ca fiind cel mai perfect

instrument. La orgile medievale a apărut astfel registrul, denumit „Vox Domini”, ca o indicare a modelului real pentru imitare.

Relațiile dintre om și instrumentul muzical de suflat – a flautului de exemplu – modelează relația dintre Creator și creatură: flautul creat ca formă din lemn, învie cu adevărat doar în eternitățile efemere, în care omul, (muzicianul), suflând în el, în golul lui, produce sunetul, vocea, melodia pe care o aude el. Atunci, în toate împrejurimile și în toate înălțimile de deasupra împrejurimilor, în urma acestui sunet, ceva nemăsurat și tainic din toate se modifică un pic, căci vibrațiile și rezonanțele exacte modifică și rafinează și astăzi, la fel de subtil, armonia lumii, ca și în acele timpuri când la început a fost Cuvântul.

În vis, de cele mai multe ori, instrumentele muzicale, cântatul la acestea, muzica nu pot fi supuse unei interpretări imediate, concret premonitorii (afirmație care este valabilă doar în cazul în care visătorul nu este un muzician profesionist): aceste vise sunt mai degrabă, un semn al unor armonizări rafinate și subtile ale itinerariilor spirituale și karmice ale visului.

„Visam că în interiorul meu, chiar din gât, începea să cânte un saxofon. M-am speriat la început, eram nedumerită cum de a ajuns acesta în mine, iar apoi am lăsat teama la o parte și am început să cânt la acel saxofon, adică la propria-mi ființă, și a fost minunat ...”

Dansul

Dansul adevărat este cea mai vie și cea mai integră modalitate de comunicare cu Spiritul; el este un dialog despre inexprimabilul în cuvinte, care este redat prin mișcările corpului. Dansatorul îi arată Spiritului, prin intermediul trupului său, cunoașterea prezenței Lui, a mișcărilor Lui, și astfel își arată acordul cu El.

Dansul este o comuniune dintre Om și Spirit, este destinul lor comun; este opusul existenței unei marionete suspendate pe liniile Lumii.

Dansul de grup (cercul) poate indica (reaminti) predispozițiile sau obligațiile visătorului, (apartenența lui la vechile cicluri evolutive) trăite de entități pentru care este caracteristică o structură comună, circulară a nașterii și a intrării în spațio-temporalitatea lumii, activitatea comună și plecarea comună – obținerea (redobândirea) libertății spirituale sau al unui nou grad al ei.

Dansul cercului cu un centru

clar definit, de exemplu dansul dervișilor, poate fi apreciat ca fiind o activitate strict subordonată Ordinii divine (Legii, Tatălui) și care este opusă unor modalități egotice-expansive de valorificare și cunoaștere a manifestării.

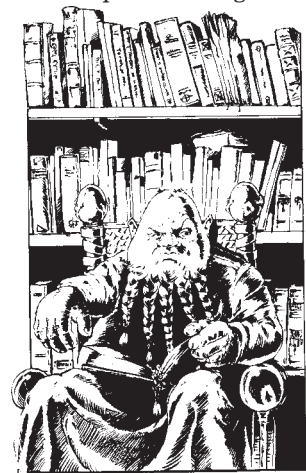
Se poate presupune că dansul de grup (cercul puterii) creează o esență nouă (un nou întreg) care, din punct de vedere calitativ, este cu un grad mai sus decât individualitățile care atunci participă la dansul în cerc. Această structură e ca și cum ar fi fructul (copilul) colectiv al lor și al Spiritului (al Cerului).

Unii cercetători văd una din alternativele egregorului și a structurii egregorice a existenței evolutive pe planetă într-o anume creație de acest gen precum și în esența nouă care este generată de aceasta. Această părere nu este nefundamentată măcar și din simplul motiv că, din punct de vedere energetic, o asemenea formațiune are o structură diferită de cea a egregorului, și în esența sa nu este un intermediar (precum egregorul) ci o punte între grosier și subtil. În afară de acesta, din punct de vedere structural, în interiorul acestei formațiuni sunt excluse posibilitățile unei parazitări și a unei blocări autonome a proceselor evolutiv-involutive. Toate acestea rezultă din faptul că esența dansului într-un cerc al puterii, este structural mai simplă (în sens pozitiv) și, să zicem așa, mai vie. Cerul în timpul acestei activități devine mai apropiat și nu mai este distribuit conform plafonului riguros al egregorului religios sau de altă natură – el (cerul) se deschide atunci în mod *nemijlocit* deasupra cercului.

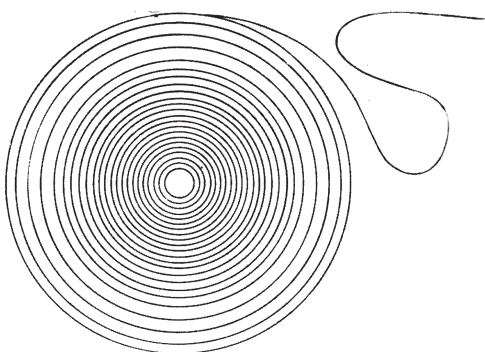
Este demn de subliniat că modalitatea de lucru în cerc este adoptată în principal în grupurile (inclusiv evolutive) de căutare *liberă* post-religioasă⁽⁴²⁾, care de multe ori cercetează zone absolut noi, create (să nu uităm acest lucru) în permanentă de Spirit, cu tot gradul de responsabilitate care decurge de aici.

Cărțile, bibliotecile

Prezența materială a cunoașterii pentru o percepție “descarnată” de forme, realitatea semnificată de acestea poate apărea adeseori ca o lumină aurie. Diferitele imagini – cartea, manuscrisul, caietul, foile, raftul cu cărți, biblioteca, *bibliotecarul* – sunt în realitate niște grade diferite ale apropierii de cunoașterea esențială.

(42) Adică în acea fază a evoluției spirituale care vine după faza infantilă (cu proiecțiile ei gigantice ale Tatălui și ale Mamei și cu căutările ei: a Raiului, a Ordinii sau a altor Garanții care atunci sunt înțelese la modul simplist – cu toate aspectele care caracterizează practic faza religioasă a evoluției).

Tabloul (desenul, fotografia)

Tabloul reprezintă ieșirea în alt spațiu. Diferența dintre caracterul acestor forme, dintre calitatea lor și circumstanțele paralele care le însoțesc în vis, arată de fapt diferența dintre modalitățile de corelare a spațiului în care vă aflați, cu spațiile care creează aceste proiecții sub formă de tablouri, desene, fotografii și alte imagini de acest fel.

Spre deosebire de geamurile și ușile prin care se văd alte camere, peisaje sau oameni, contactul dintre spațiul în care vă aflați și acele spații pe care le reprezintă tablourile, desenele etc. este realizat prin intermediul cuiva sau a ceva.

Aceasta poate fi o carte (cuvântul), o amintire, energia tainică a universului altei ființe umane etc.

Modalitățile de comunicare dintre lumi, în vis, pot deveni diferitele obiecte, uneori cele mai neobișnuite. De exemplu, obiectele personale ale altei ființe umane pot deveni reprezentanți ai lumii ei, ai puterii ei, în același timp, diferitele obiecte reprezentând ieșiri la niveluri diferite, la profunzimi diferite ale percepției ei.

În cazul cu tabloul sau desenul, se poate vorbi de o diferență calitativă între spațiul de “aici” și spațiul de “acolo”. “Acel” spațiu este cu mult mai voluminos din punct de vedere energetic, el este ca o chintesență a tuturor evenimentelor care se petrec, s-au petrecut sau se pot petrece în mod potențial aici.

Fotografiile, de obicei, au legătură cu corpurile cauzale, ele indicând astfel evenimentele care au avut loc în viața “diurnă” a visătorului sau a altui personaj.

Viziunea galeriilor de artă, a saloanelor, a muzeelor, a albumelor etc este în realitate mărturia libertății de alegere a visătorului, a posibilităților pe care acesta le are

și a lucidității lui, a neimplicării în anumite curente ale lumii pe care este astfel capabil să le contemple fără a se implica. În timpul unor asemenea vizite, atenția visătorului se focalizează practic la nivelul corpului cel mai înalt – al corpului cauzal. Aici mai trebuie să subliniem că gustul libertății care apare atunci simultan cu aceasta este un reper foarte sigur.

Turnarea unui film

Reprezintă de fapt formarea unei realizări exterioare. Nu “creăm” astfel aparența acelor acțiuni pe care le întreprindem, creăm alura lor. Luând în considerație reflectarea lor în ochii anturajului și a spectatorilor, noi aducem astfel ceva în viață, în misterul lumii manifestate. Cu cât mai clar este trasată ideea filmului (a se citi – intenția acțiunii), cu cât mai integru este subiectul lui (aceasta se produce mai ales atunci când suntem lucizi în percepția aprecierilor altor oameni (cu atât mai multe șanse de finalizare

reușită au evenimentele care se produc sau care vor veni după aceea).

Fiți atunci atenți la grupul de oameni cu care realizați filmul. Recunoscându-i în vis ca regizori, arătați că sunteți la curent cu existența celor care creează circumstanțele. Observarea echipei de filmare vă va aduce la constăntizarea calității propriilor intenții și a motivațiilor reale ale altor oameni.

Armonia colaborării, în realitate, vine din exactitatea și luciditatea viziunii “coautorilor” voștri. Lipsa unor motive ce se repetă obsesiv la realizarea scenariului (motive de genul apariției printre membrii grupului de filmare a imaginii tatălui sau a mamei) lipsa conflictelor ascunse și a motivațiilor ascunse în general în “modalitățile” voastre de interacțiune, toate acestea vă promit o finalizare favorabilă a evenimentelor.

În unele situații, în timpul filmărilor din visul vostru nu sunteți neapărat regizorul principal. Călătorind, noi putem întâlni nu numai materializări ale voinței noastre, dar obiectivul fundamental, punctul culminant al sensului tuturor misterele care au loc în visele noastre este aproape întotdeauna o lecție numai pentru noi și reprezintă un răspuns la întrebările noastre.

A viziunea un film

Semnifică faptul că în vis lucrați cu un canal informațional general. “Cinematografele” viselor sunt adeseori frecventate nu numai de voi; în unele cazuri acestea pot fi într-adevăr vise comune.

Televizorul în vis este imaginea unei informații ce ține mai mult de interior. Lucrul cu diversele categorii de canale informaționale se poate realiza în moduri cu totul diferite, de la o codare aproape neconștientizată de visători a subconștientului său (respectiv a conduitei și a atitudinii lui față de lume și chiar a orientării generale a vieții – destinului), codare care este astfel realizată

de anumite surse exterioare, până la un studiu lucid, la o extragere a informației necesare, la o colaborare cu programele generale de studiu care sunt desfășurate în multe conștiințe în curs de evoluție.

Calitatea viziunii depinde atunci de gradul de uitare a realității, de “rarefierea” atmosferei din vis, de prezența unei atmosfere neafectate de descrierea profanată a lumii, permițând astfel prezența tainei.

Telefonul

Reprezintă în vis comunicarea la distanță (distanță ce există mai mult în sens interior decât exterior). Această imagine indică o diferență între nivelurile de conștiință la care se află interlocutorii, o percepere diferită a lumii, o înțelegere diferită a propriului rol în lume și a influenței lumii asupra “propriei persoane”, lipsa de identificare și de înțelegere, dacă nu în cazul temei directe a contactantului, cel puțin, în multe alte aspecte.

Îmbrăcămintea, hainele noi, purificarea

În sensul cel mai general, în vise, îmbrăcămintea reflectă în general starea corpurilor noastre subtile. După aspectul și culoarea îmbrăcăminții din vis, putem constata astfel transformările ce s-au produs la nivelul corpurilor subtile. Pentru o primă interpretare a culorii, ne putem referi, de exemplu, la corespondența dintre cele șapte culori ale spectrului și cele șapte “CHAKRA-e” principale (tipuri de energie, corpuri subtile), începând cu roșu, care corespunde coccisului și terminând cu violetul sau albul strălucitor care corespunde lui SAHASRARA (centrul secret al creștetului). Bineînțeles că pentru a interpreta culorile în acest fel trebuie să avem măcar o vagă idee despre calitățile și nivelurile de existență care sunt corespunzătoare fiecărei “CHAKRA”. În afară de aceasta, pentru o interpretare mai profundă a culorii din vis are importanță nuanța acesteia, mai exact calitatea ei, chiar la un nivel primitiv de apreciere: “plăcut – neplăcut”, “bun-rău”.

Fiecare culoare își are calitățile sale care depind de nuanță. De exemplu culoarea clasică a viselor – ocră – în varianta sa aurie indică prezența energiilor de ordin suprem sau divin, pe când același ocră dar cu o nuanță tulburie, murdară, indică exact inversul – prezența unui spectru de energii de la cele sexuale, degradante și stătute, până la stratul vital cel mai grosier: farmede sau chiar prezența forțelor așa-numitului tărâm demonic⁽⁴³⁾.

Interpretarea viselor în care ne apare îmbrăcămintea murdară sau ruptă este destul de univocă: acestea sunt probleme noastre de la nivelul corpurilor subtile – de la neînțelegerea unui pericol

iminent până la perturbări și găuri energetice sau reprezintă primele semne în caz de îmbolnăvire. În acest din urmă caz cel mai înțelept este să înțelegem la timp avertismentul care ne apare și să urmărim să rezolvăm cât mai repede problemele existente la nivelul corpurilor noastre subtile: aceasta (PREVENIREA) va împiedica (datorită rearmonizării) manifestarea bolii în plan fizic.

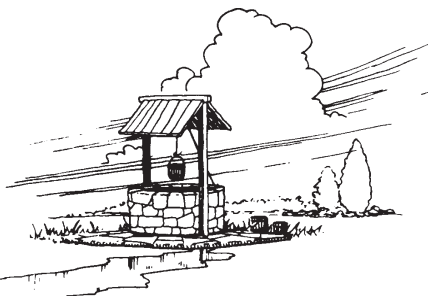
Motivul hainelor noi corespunde unor transformări reale, pozitive, care apar la nivelul corpurilor subtile și care după aceea sunt urmate de modificări ale stării generale, ale percepției lumii, ale concepțiilor despre viață și a legăturilor cauză-efect. De obicei, în structura inițierii nevădite prin vis, apariția hainelor noi în vis are o semnificație de etapă, care cel mai adesea poate fi înțeleasă în cadrul unui anumit context.

Visele în care ne apar hainele noi sunt uneori precedate sau alternează cu visele care sunt legate de purificare. Din această categorie fac parte visele legate de purificarea cu ajutorul apei: scăldatul, spălarea rufelor, îmbăierile. De asemenea, în aceeași categorie intră și visele mai profunde care sunt legate de purificarea anumitor organe sau a întregului corp: rezolvarea problemelor ce țin de excreție, îndepărtarea a ceva neplăcut de pe suprafața corpului sau din interiorul a anumitor organe (prin intermediul unei operații sau printr-o altă metodă) etc. Interpretarea generală a viselor de acest gen nu presupune aproape nici un fel de dificultate. Cu mult mai dificilă este însă înțelegerea și

conștientizarea cauzelor acelor probleme care au determinat necesitatea purificării.

Menționăm că în structura inițierii nevădite prin vis, un indiciu al unor transformări și purificări mai profunde este visul cu defecarea de la un etaj superior al unei clădiri cu mai multe etaje, în prezenta unor entități (de obicei de gen feminin) care atunci emană o bunăvoință, o intimitate și o liniște atât de profund maternă, încât visătorul nu mai are nici un fel de complexe sau reacții negative în legătură cu această defecare publică.

Visele în care purificarea are loc prin operarea anumitor organe sunt de cele mai multe ori cele mai eficiente, în sensul rezultatelor imediate în plan fizic: de obicei, după un timp, visătorul simte chiar aievea consecințele operației: după o foarte scurtă perioadă de pustiire în locul operat în vis survine o stare pregnantă de ușurare, o plăcută ameliorare a stării generale, se ridică tonusul energetic, dispare o greutate care era obișnuită înainte de operație⁽⁴⁴⁾. În asemenea

⁽⁴⁴⁾ Sunt destul de frecvente cazurile când, după o astfel de operație care este realizată în vis dispar și boli fizice destul de grave, incluzând și tumorile de orice fel.

cazuri abundentă de senzații fizice și energetice adesea eclipsează cercetarea atentă a cauzelor unor devieri atât de grave care au făcut să fie necesare intervenția operativă (prin OPERAȚIE) la niveluri mai subtile.

Transportul

Destul de des, în unele vise se figurează sistematic unele mijloace de transport: de la bicicletă și automobil până la tren, tramvai, corabie și avion. Semnificația lor este destul de limpede: ele simbolizează în realitate suma de capacități, de cunoștințe, de putere reală, care permit accelerarea înaintării către țelul propus, adică ele ne permit reducerea distanței sau comprimarea timpului.

În cazuri concrete, interpretarea dată depinde, bineînțeles de particularitățile visului și de individualitatea visătorului. Înainte de toate trebuie însă să urmărim să conștientizăm structura mai mult sau mai puțin abstractă a visului: pornind de la ce, spre ce, prin intermediul a ce.

În continuare, dacă în unele situații intuiția sau inconștientul ori vocea interioară încă nu v-au sugerat la un nivel nediscursiv semnificația visului, continuăm analiza rațională.

De exemplu, o importanță deosebită în visele în care se figurează mijloacele de transport o are starea în care se află, de exemplu, automobilul. E defect sau funcționează, vă aparține sau nu, culoarea lui etc.

În legătură cu transportul, ar mai fi de adăugat faptul că sunt deosebit de importante visele în care apar mijloacele de transport în comun – tramvai, troleibuz, tren, avioane, vapoare – în astfel de vise sunt adesea rezolvate momente cruciale ale destinului vostru de aici și de dincolo, mai ales dacă este vorba de o corabie construită de tatăl vostru, care este dulgher.

În afară de aceasta, trebuie să avem totodată în vedere că transportul personal aduce în vise prin simbolismul său o tentă de artificial, el, dacă vreți, joacă rolul unor cârje, proteze sau ne apare ca un moment de utilizare a structurilor și forțelor care ne sunt exterioare.

Mai de dorit sunt modificările interioare care ar permite accelerarea mișcării, deoarece seria de vise care este întâlnită destul de rar la visători despre involuția mijloacelor de locomotie, de la automobil la bicicletă – tricicletă – la deplasarea pe jos⁽⁴⁵⁾ – poate fi apreciată numai pozitiv, în sensul aprofundării efectelor inițierii și punerea, să zicem așa, pe picioarele proprii.

⁽⁴⁵⁾ Uneori, involuția (simplificarea) mijloacelor de transport din această serie de vise corespunde unei involuții a vârstei, aspect care este un semn al unor transformări pozitive, care însă mai ales la început, ne sunt greu de utilizat.

Automobilul, bicicleta, șalupa (ca fiind un mijloc de transport personal).

Autobuzul, avionul, vaporul (ca fiind un mijloc de transport în comun)

Aceasta reprezintă o modalitate de auto-organizare dacă este vorba de transportul personal al visătorului sau al altei ființe umane. Aceasta este atunci o modalitate de a acționa și, parțial, o modalitate de a percepe evenimentele. Caracterul neobișnuit al mijloacelor de transport (covor zburător, navetă spațială), vorbește despre extraordinarul experienței, deși pentru unii oameni acesta poate fi un lucru obișnuit; pentru ei acest simbol este doar o dovadă a distanței existente între viața lor și viața majorității ființelor umane.

Calitatea acestei tehnici reprezintă deja *calitatea evenimentelor* și libertatea față de aceasta este de fapt libertatea alegerii regulilor proprii existente. În cazul transportului în comun, avem o viziune a Puterii divine care în mare măsură *organizează* percepția și ființarea voastră (și nu numai a voastră). Interacțiunea cu acest obiect de uz comun poate fi atât pozitivă cât și negativă (atât pentru voi, cât și pentru comunitate sau pentru "stăpânul" acestei comunități).

Pentru că în practică este greu să cunoaștem întotdeauna structura completă a mecanismului (deși acest lucru ar fi de dorit) și de asemenea, taxa pe care acesta sau "stăpânul" lui o încasează pentru servicii, este mai bine atunci să știți ce anume aveți de dat societății și dacă aveți la dispoziție ceea ce îi datorati, ce obligații aveți și ce obligații nu aveți față de ea, ce datorii, după părerea voastră, are aceasta față de persoana voastră, și în ce mod se corelează toate acestea pe moment sau în general, cât și orientarea destinului vostru și al societății. O precizare - în asemenea situații "societatea" este, de regulă, ceea ce știți despre general și despre acele părți ale lui pe care le acceptați sau nu.

Motanii și pisicile

Reprezintă în vis intențiile (acaparările) egoiste cu caracter sexual. Uneori, în felul acesta sunt percepute forțele misterioase care nu mai aparțin de mult, concret, unor oameni. Este puțin probabil să le putem numi entități independente, dar entități care posedă o voință proprie - le putem numi fără îndoială. Forțele misterioase care se află în spatele unor asemenea imagini nu iubesc claritatea și chiar își apără la modul agresiv mediul său de alimentare - minciună, duplicitate - iar acestea există atât în universul interior al ființei umane, cât și în cel exterior. Ei sunt camarazi și însoțitori nesiguri deoarece își urmăresc *întotdeauna* doar scopurile lor personale, pe seama voastră. Ei evită oamenii lucizi și integri, căci sfera puternică a atenției acestora este pentru ei mortală, dacă acest cuvânt poate fi aplicat față de ceea ce nu a existat niciodată *cu adevărat*. Fiind de multe ori dizolvate în inconștientul individual sau colectiv, aceste ființe sunt sesizate cu o anumită repulsie,

ajungând chiar până la o greață fizică în perioadele manifestării lor. La interpretarea simbolului are importanță: distanța dintre visător și "pisică", culoarea ei, orientarea privirii, acțiunile ei, de unde a venit și unde a plecat, de asemenea trebuie să fie atent urmărită starea emoțională și fizică a visătorului în decursul următoarelor două zile (de după un asemenea vis).

Iepurii

Iepurii simbolizează în vis sexualitatea, energia ascunsă care încă nu s-a transformat în intenție, în voință. Ei prezintă o calitate primordială în evoluția ființei, a cărui stadiu se poate deduce din aspectul exterior al iepurilor sau al celor care le seamănă și din modalitatea de organizare a spațiului lor "vital"; gardul, pășunile, cuștile, șoproanele etc. Un semn bun este însă transformarea acestui simbol în altceva, de exemplu în păsări, deoarece aceasta este dovada unei "translații" (sublimări superioare) libere a energiei dintr-un mod de a exista în altul.

Cuțite, platoșe, săbii, furci, sulite și alte obiecte de tăiat și de străpuns – atunci când ne apar în vis arată agresivitatea, intenții distructive.

În vis, în aceste obiecte este înmagazinată o putere secretă care poate aparține *cu adevărat* celor care intră în posesia lor (și nu invers). Arma albă poate fi semnul unei integrități de luptător, al spiritului de luptă al visătorului sau al celui care este atunci văzut în vis. Pentru visător are importanță atunci nivelul forțelor care vin sau care îl însoțesc – cuțitele unor indivizi întunecați de prin cotloane și paloșul luptătorului, a cărui atitudine necrutătoare este asemenea unui dus rece. Ea simbolizează nu numai forțe tainice de o calitate diferită, dar și o orientare diferită a destinului creat. Dacă este necesar un dușman și dacă aveți posibilitatea să îl alegeți, atunci, dușmanul ar trebui să fie unul demn, cel puțin el trebuie să fie demn de timpul din viața voastră pe care i-l acordați. Interpretând visul, atrageți astfel atenția asupra iluminării spațiului în care ați văzut acele obiecte, asupra poziției lor, a calității lor ca obiecte și asupra acțiunilor realizate cu ajutorul acestora.

Greutăți și bagaje (geamantane, genți, rucsace, serviete, coșuri, pachete, greutăți pe care le transportați în vis, în mijloacele de transport în comun sau personale) – reprezintă de fapt energia unei anumite acțiuni, a unui sentiment sau a unui gând.

Reprezintă ceea ce trebuie să fie *rezolvat* sau abandonat, aspect care este tot o rezolvare a relațiilor cu ceva ce și-a trăit traiul. Ceea ce a fost odată doar Putere se trezește doar pentru a-și pierde sau transforma forma; în viziunea greutății aceasta este o șansă a ușurinței. În conștientizarea vechiului – aceasta este o prezență a ceva ce este pe cale de a se apropia.

Mașina - (în accepțiunea largă a termenului) care ne apare în vis - reprezintă instaurarea regulilor, ordinea.

Procese absolute sunt limitate, și tocmai de aceea, viziunea mașinii

În ansamblu este ceva probabil mai aproape de realitatea libertății decât simbioza dintre un organism viu și un mecanism de orice fel. Cel care este martorul legii se află în afara legii; luciditatea și misterul - iată unicul lui focar de viață autentică.

Pasărea

Din punct de vedere uman, atunci când ne apare în vis pasărea este în primul rând, paradoxul libertății deplasării grosierului în subtil, (rarefiat) în direcția "sus"-ului topografic al Lumii. "Ca pasărea în aer" - iată aici un grad de libertate cu mult mai mare decât "ca pește în apă", care la rândul său este mai mult decât "ca animalul în libertate".

Înariparea îngerilor și altor entități "subtile" arhetipale este o particularitate a formei lor, inseparabilă de gradul lor mai mare de libertate. Sub aspect energetic e posibil ca aripile să corespundă "aripilor percepției", "spiralei energetice a duplex-sferei" etc, în orice caz, calitatea care este identificată cu înariparea poate deveni accesibilă pentru ființele umane doar în urma unei transformări interioare.

Iată patru tipuri principale de păsări care dau buzna uneori în visele noastre:

- păsările-vestitori, care ne aduc vești din viitor și din alte lumi (în vise acestea sunt cel mai adesea, porumbeii);
- păsările care îl iau pe visător cu ele în cer, sus, spre fericire, spre libertate (de cele mai multe ori, în vise, ele nu seamănă cu nici una dintre speciile terestre);
- păsările care aduc pedeapsa, răzbunarea care este venită din partea forțelor așa zis sacre, sau pur și simplu distrugerea, (de obicei păsări întunecate care cad de sus, sau uneori alte creaturi înaripate hidoase, de exemplu "pasărea care se hrănește cu ochi de om");
- păsările despre care se poate spune că ele reflectă ceea ce noi numim suflet (de obicei acestea sunt păsări mici, albe, deși uneori este posibil ca ele să arate și altfel).

Ornitologia viselor este o zonă destul de vastă și unele vise despre păsări au intrat demult în cultura și mistica tuturor popoarelor (Garuda, Sirin, Phoenix, Gamayun, Măiastra etc).

Păsările reale din vise (în visele care evident nu sunt iluzorii) sunt destul de des, după toate probabilitățile, niște sonde ale altor lumi și dimensiuni.

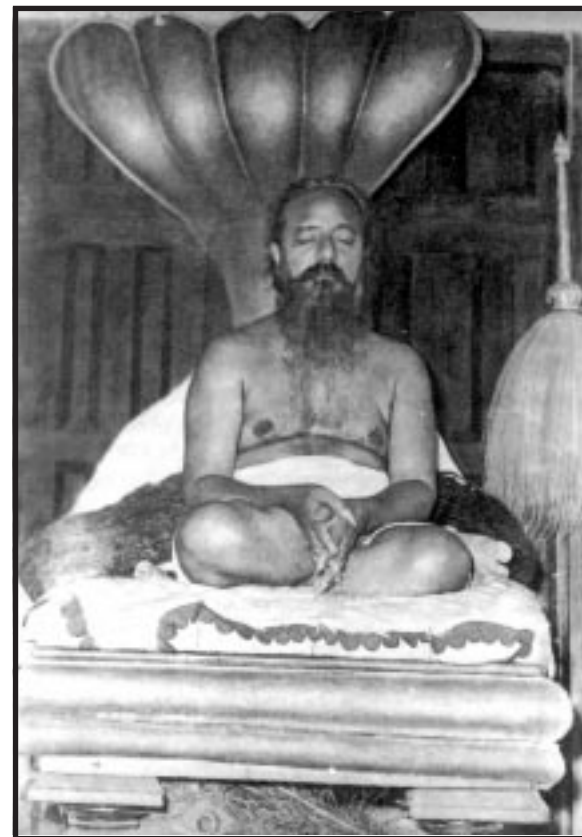
Se poate presupune că, în răstimpul existenței umanității s-au creat anumite canale stabile, care pot fi determinate printr-o analiză structurală a arhetipurilor istorice a sondelor și a modificărilor care se află în corespondență cu derularea modalității timpului, adică cu ajutorul cercetării xenologice.

În cazul păsărilor, diversele păsări vin din diversele lumi după diverse prăzi. Ele ne pot oferi diverse cunoștințe și modificări ale (percepției) realității, solicitând în schimb diverse plăți.

BALAYOGI

Alchimia tainică a tăcerii

Redactarea finală a textului a fost realizată de

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

PREAMBUL

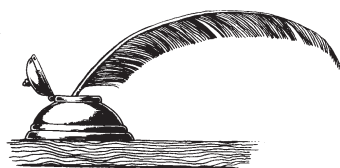
Paginile care urmează redau istoria cu totul excepțională a unui mare yoghin al Indiei care este cunoscut sub numele de BALAYOGI sau, în traducere românească, "COPILUL YOGHIN".

Această ființă umană a fost și a rămas absorbită timp de 40 de ani în SAMADHI – starea meditativă de extaz divin care este cea mai profundă stare pe care o ființă umană care este angrenată pe o cale spirituală poate să o atingă – FĂRĂ SĂ MAI FIE ABSOLUT DELOC NEVOIE SĂ SE HRĂNEASCĂ, SĂ BEA, SĂ DOARMĂ, SAU SĂ VADĂ LUMINA ZILEI.

Am considerat că este foarte important să relatăm istoria cu totul uluitoare a lui BALAYOGI pentru ca existența exemplară a acestui MARE YOGHIN și SFÂNT al secolului XX să devină mai vie și mai accesibilă pentru inimile unui cât mai mare număr de oameni care practică YOGA. Mesajul esențial al acestei mărturii este SIMPLU și PUR: ființa umană nu înflorește numai dacă face ceva, pentru că înainte de toate ea este chemată SĂ FIE PERFECTĂ AȘA CUM TATĂL NOSTRU – DUMNEZEU, ESTE VEȘNIC PERFECT ÎN CERURI.

Nemișcarea și tăcerea tainică a lui BALAYOGI ne invită ACUM și AICI, pe fiecare dintre noi, să-i urmăm exemplul.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

PREFAȚĂ

Cum poate să rămână o ființă umană complet nemișcată fără să mănânce sau să bea absolut nimic ani de zile, strălucind totuși nu numai de sănătate, ci și de o misterioasă luminozitate interioară, intensă și sublimă?

India este patria în care acest gen de fenomene poate fi întâlnit pe alocuri. În Franța, se cunoaște cazul lui Marthe Robin, născută la data de 13 martie 1902 la Chateaufort-de-Galaure, un satuc la nord de Drome și decedată, fără să fi părăsit vreodată ferma familiei, la data de 6 februarie 1981.

În copilărie, nimic nu o distingea de celelalte fete din sat; a obținut certificatul de studii, a urmat catehismul, a lucrat la câmp, și-a îndeplinit îndatoririle gospodărești. La fel ca și Balayogi, ea a încetat încă din adolescență să mai mănânce, după care a rămas astfel, imobilă, fără să mai adoarmă vreodată, timp de 50 de ani.

Vom cita de asemenea cazul deja faimos al Thérèse Neumann, din Konnersreuth, în Bavaria (Germania), care a încetat să se mai hrănească în ziua de Crăciun a anului 1922. Atât în istoria misticii, cât și în aceea a clinicii sunt cunoscute numeroase cazuri de persoane considerate "sfinte" - ori "bolnave" - de către cei din anturajul lor, persoane care "sufereau" de o anorexie gravă sau chiar totală.

"Pomul se recunoaște după fructe": în cazul lui Balayogi, la fel ca și în acela al lui Marthe Robin, criteriile psihiatriei clasice și etichetele clinice contemporane nu intră deloc în discuție... Cei care au cunoscut mari psihotici știu că aceștia nu emană nici un fel de energie sau de compasiune, așa cum se produce în cazul unor ființe excepționale precum Balayogi și Marthe Robin. Sănătatea uimitoare a acestora nu face decât să pună sub semnul îndoielii etiologiile noastre, conceptele clasice referitoare la corp și la normalitate... Cine este în fond mai normal, sfântul, yoghinul avansat, sau omul mediocru? Cel care se dăruiește lui Dumnezeu în întregime sau acela care are o grijă excesivă de el însuși, fără ca prin aceasta să reușească să scape de înlănțuirea imuabilă a legii cauzelor și efectelor (legea *karma*-ei)? Nu este mai puțin adevărat că dacă Balayogi și Marthe Robin sunt surse de constantă uimire și inspirație, ei nu sunt neapărat niște modele de urmat pentru marea masă a oamenilor de rând. De altfel, cine dintre oamenii obișnuiți i-ar putea urma pe Balayogi sau pe Marthe Robin?

"Marthe se afla aproape într-o imposibilitate fizică de a mânca; de fiecare dată când ea încerca să se hrănească ea vomă și își pierduse chiar reflexul înghițirii. Pentru a încerca să o facă să bea, părintele Finet îi umezea limba cu puțin lichid: vin alb amestecat cu apă, cafea... Lichidul cădea însă imediat pe un mic platou care era plasat sub bărbia Marthei și în cele din urmă sfârșea în chiuvetă. Marthe nu bea niciodată nimic. Am putea crede că ea își extrăgea întreaga energie vitală de la DUMNEZEU, așa cum se spune în Evanghelia după Sfântul Ioan:

"Eu sunt pâinea cea tainică a vieții; cel care vine la Mine nu va mai flămânzi, și acela care vine la Mine nu va mai înseta". (VI-35)

Din clipa în care a realizat fuziunea extatică cu Dumnezeu, Marthe și-a extras întreaga energie numai din această comuniune.

"Când îmi era foame, El (DUMNEZEU) mi-a dăruit lucruri atât de bune și atât de frumoase, încât pot spune că ele depășesc orice imaginație". (Marthe, 1930)

Această stare divină, misterioasă este de fapt o dimensiune simbolică incontestabilă, căci credinciosul percepe în Euharistie un semn a ceea ce Françoise Dolto descrie astfel:

“Imagina unei altfel de hrane, de data aceasta nepieritoare este iubirea pe care le-o poartă Iisus tuturor oamenilor și cuvintele vieții care ne hrănesc inima și mintea...”

Însă dincolo de metaforă, punerea în practică de zi cu zi a unui post prelungit reprezintă pentru oamenii obișnuiți o imposibilitate fiziologică. Două ipoteze apar atunci, care urmăresc să explice ceea ce pare imposibil din punct de vedere medical: mistificarea și miracolul, ambele fiind însă extreme și la fel de nesatisfăcătoare. Miracolul este un mod de credință în fața inexplicabilului, o credință personală. El nu poate fi acceptat drept cauză explicativă într-o activitate care se dorește înainte de toate medicală și deci științifică. Mistificarea nu poate fi acceptată nici ea decât cu mari ezitări, căci ea nu corespunde faptelor pe care le cunoaștem în legătură cu Marthe: marea sa integritate morală, respectul ei față de ceilalți, iubirea ei imensă față de oameni”.

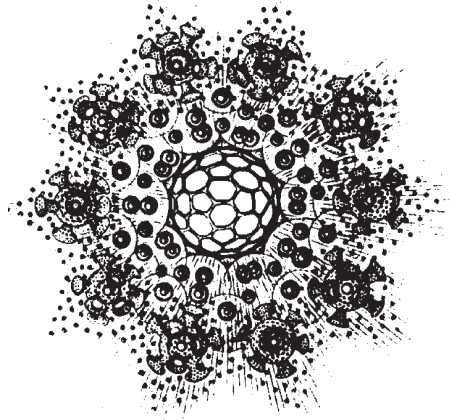
Dincolo de mistificare sau de miracol, dincolo de minunat sau de patologic, broșura aceasta ne reamintește că, de fapt, ființa umană nu este niciodată limitată în acțiune. Înainte de toate, ea este chemată să-și exploreze adânc ființa. Imobilitatea și tăcerea fascinant strălucitoare a lui Balayogi ne invită deopotrivă pe fiecare dintre noi în această direcție.

“Iisus spunea: *“Fericit va fi mereu acela care a descoperit că este înainte de a exista...”*.” (Evanghelia după Toma)

Prin urmare, noi trebuie să realizăm că suntem înainte de a exista... Potrivit etimologiei sale, însuși verbul a exista indică exprimarea unei esențe, manifestarea și obiectivarea acesteia. Dansul exprimă astfel cântecul interior. *“Înainte ca Avraam să fi fost, Eu eram”*, spunea Iisus. Maestrul Eckhart, Ramana Maharishi, toți marii sfinți și înțelepți ai Orientului și ai Occidentului au reluat mereu această temă:

“Înainte de a mă naște, am realizat că în realitate “Eu sunt” în eternitate, iar după așa-zisa moarte, eu știu că voi merge acolo unde voi exista în eternitate”.

Prin imobilitatea și tăcerea lui tainică, Balayogi ne reamintește fiecăruia dintre noi de această eternitate pe care, oricare dintre noi oamenii o avem în noi, și ne revelează cu forță și Lumină misterul libertății noastre... El “recentrează” astfel dansul nebun al lumilor, al inimii umane și al celorlalte stele.

Capitolul 1

Autobiografia lui Sri Balayogi

(Așa cum a fost rostită de el în noaptea de 27 martie 1949)

1. Am ales pentru nașterea mea acești părinți datorită imensei lor bunătăți în viețile lor trecute. Locul în care sunt plasat acum și poziția mea actuală sunt datorate comportamentului meu just din viețile anterioare, și nu - așa cum s-a spus - viziunii unui film despre Sri Krishna, care m-ar fi inspirat.

2. Înainte de a-mi începe *tapas*-ul (de meditație profundă), am dus vacile la păscut timp de cinci ani și m-am jucat împreună cu ceilalți băieți de vârsta mea. Nici un *guru* fizic nu m-a învățat niciodată nimic. Nu am studiat personal niciodată nimic și nici nu am fost la școală.

3. Timp de câteva zile în copilărie, am alternat în rugăciunile mele între Rama, Krishna și alte divinități. Într-o zi, am adus acasă o fotografie ce ilustra personajele Sri Krishna și Narada. La data de 22 iunie 1946, într-o zi de sâmbătă, m-am așezat pentru *tapas* la picioarele unui cocotier. Până în această zi, mâncasem tot felul de alimente. Părinții mei m-au adus cu forța în casă, dar eu mi-am continuat meditația chiar și acolo.

4. O săptămână mai târziu, în apropiere de casa mea a început construcția unei clădiri guvernamentale, iar eu am pătruns acolo pe ascuns, pentru a medita. O vreme, am continuat să beau lapte. Timp de aproape o lună, am continuat să fac baie dimineața devreme. Apoi am încetat să mai fac baie, să mă mai spăl, să urinez, să elimin fecale și să beau lapte. În fiecare zi, am constatat totuși că, de fapt, cantitatea de apă pe care o aveam alături de mine se diminua gradat.

5. În cursul acelei perioade a *tapas*-ului meu, părinții mei au putut strânge de la oamenii din apropiere câteva ofrande sub formă de bani și apoi au construit un *mandir* (templu), în care doreau să mă instaleze în anumite zile de sărbătoare. Însă eu, fără să fiu văzut de nimeni, am intrat singur în această nouă casă a mea.

6. Timp de doi ani și opt luni, începând din ziua în care mi-am început *tapas*-ul, am putut primi oricând oamenii veniți să le ofer *darshan* (binecuvântare). În această perioadă însă nu am vorbit cu nimeni, și nici măcar nu am deschis ochii. Dacă însă zgomotul uriaș pe care îl făceau mulțimile venite ca să primească *darshan* de la mine nu mă deranja, faptul că uneori anumite persoane puneau mâna pe mine îmi deranja meditația. I-am transmis acest lucru lui Sri Vyasam Satia Raju, cu câteva zile înainte de *Mahashivaratri*. Era prima oară când deschideam ochii și vorbeam, de când intrasem în *tapas*-ul meu. Cunoscând dinainte dificultățile ce vor urma pentru mine, am dat unele instrucțiuni pentru buna desfășurare a lucrurilor.

7. "În prezent mărturisesc că mă aflu în ultimul stadiu al *tapas*-ului meu, iar aceasta este ultima naștere din ciclul renașterilor mele. Meditația profundă pe care o realizez acum este extrem de intensă. În curând voi atinge perfecțiunea divină, și pentru ca nimic să nu deranjeze *tapas*-ul meu, va trebui să încuiati cu cheia toate ușile, astfel încât aici să domnească o liniște perfectă". După ce i-am cerut aceasta, el m-a rugat să ofer *darshan* tuturor doritorilor, măcar o dată pe an, lucru cu care eu am fost de acord. În consecință, eu am oferit *darshan* la data de 26 februarie 1949, în ziua următoare de după *Mahashivaratri*. În acea seară, Sri Satia Raju a încuiat porțile cu cheia, iar în fața protestelor, eu am ordonat

personal acest lucru, fără ca cineva să aibă dreptul să spună “nu” în fața instrucțiunilor mele. Nici chiar poliția nu a avut vreo obiecție, iar Sri Satia Raju a încuiat după aceea totul. În acel moment, ca urmare a cererii sale, eu mi-am dat acordul și am stabilit instrucțiunile care urmează...

**Instrucțiunile care au fost date de Balayogi
în noaptea de 27 martie 1949.
Acestea au fost ultimele sale cuvinte**

1. Cei care doresc să mă vadă vor trebui să fie aici la ora patru dimineța; dacă vor întârzia, nu vor mai primi *darshan*. Ceremonia *darshan*-ului va avea loc de la ora 4.00 la ora 6.00.

2. Nimeni nu trebuie să facă zgomot în apropiere de *mandir*. Nimeni nu trebuie să mă atingă, oricât de mare ar fi devoțiunea sa. Oamenii trebuie să rămână la ușă și să nu se apropie prea mult de mine.

3. Nimeni nu trebuie să încerce să-mi vorbească. Nu trebuie nici măcar să aveți această dorință. Meditația profundă în care sunt angajat nu îmi permite să conversez cu nimeni. Acționând astfel, aspiranții care vor veni aici vor primi binecuvântarea mea, după care vor trebui să se retragă. Nu voi vorbi cu nimeni. Dacă lumina nu este destul de clară și nu puteți avea o viziune suficient de bună, puteți cere membrilor *ashram*-ului să apropie o lampă de mine. De altfel, este bine ca la ora patru dimineța să fie aprinsă o lampă pentru a le permite aspiranților să mă vadă cât mai clar. Nimeni nu va trebui să stingă lumina, nici chiar după închiderea porților, la ora șase dimineța. Poarta va fi închisă cu cea mai mare atenție.

4. Aspiranții care doresc să ofere lapte și apă pentru adorarea mea vor trebui să o facă cu cea mai mare dragoste și credință în suflet. Cu cât devoțiunea lor va fi mai mare, cu atât mai mari vor fi bucuriile pe care le va oferi ea (adorarea). Este însă necesară o pace sufletească deplină. Chiar dacă unii aspiranți care vin să mă vadă sunt împinși sau loviți în inghesuială, ei nu trebuie să fie deloc perturbati în liniștea lor sau să se enfurie.

5. Cei care cred cu tărie în Dumnezeu și în apostolii Lui, cei care au o mare credință și devoțiune, vor fi astfel iertați de toate greșelile (păcatele) lor. Dacă oamenii se apropie însă de mine cu ipocrizie, ei vor avea neplăceri.

6. După câțva timp, nici chiar acest lapte și această apă care îmi sunt oferite nu vor mai fi necesare; începând din acel moment, portile locului unde sunt se vor închide pentru totdeauna. Nimeni nu va trebui să încerce să le forțeze pentru a intra să mă vadă.

Începând din această zi, Balayogi nu a mai vorbit cu nimeni, limitându-se - în cazurile strict necesare - să comunice prin semne cu cei 14 membri ai comitetului care a fost selecționat cu o zi înainte de sărbătoarea *Mahashivaratri*. Astfel el își dădea acceptul pentru *darshan*-ul următor.

**Cele 18 stanțe care au fost enunțate de Balayogi
în noaptea de 27 martie 1949, în vechea clădire
ce îi servea drept templu**

Balayogi avea atunci 18 ani și cinci luni și era deja de 2 ani și 9 luni în *Nirvikalpa Samadhi*. Cuvintele sale au fost înregistrate de Sri Gadham Appa Rao Garu, care era prezent la *darshan*. Sri Vyasam Satya Raju Garu și Sri Garimulla Krishnamurti Garu, veniți și ei la *darshan*, se aflau alături de Sri

Gadham Appa Rao atunci când Balayogi a enunțat stanțele sale:

1. Pentru contemplarea profundă a lui Dumnezeu nu este neapărat necesară retragerea într-o pădure. Dumnezeu este permanent prezent aici, acolo și pretutindeni, El este immanent în orice obiect sau ființă. Singura motivație valabilă pentru o eventuală retragere în pădure este asigurarea păcii interioare.

2. Contactul cu ființele umane care sunt foarte evaluate spiritual ne purifică de acțiunile noastre nefaste. Numai dacă am făcut cu adevărat efortul de a-L cunoaște pe Dumnezeu în această viață devine posibil să mergem mai departe pe o cale spirituală în următoarea.

3. Dacă un aspirant la starea de îndumnezeire care este ardent atinge eliberarea, 14 generații (compuse din *bhakta*-și care provin din linia lui) vor fi eliberate.

4. Dacă o ființă umană transcende cu adevărat ciclul nașterilor și al morților și atinge fuziunea deplină cu DUMNEZEU Tatăl, totul devine eternitate pentru ea.

5. Corpurile noastre groșiere (fizice) nu sunt permanente. Bogățiile și averile noastre nu sunt permanente. În afara mântuirii noastre depline, nimic nu este permanent.

6. Zilele existenței, atât ale voastre cât și ale mele, sunt toate asigurate de DUMNEZEU, însă nimeni nu poate evita Mântuirea. Totul, întotdeauna, îi aparține numai lui Dumnezeu.

7. Dacă un singur soare din această lume este pentru noi atât de luminos, cu atât mai luminos trebuie să fie Dumnezeu, care este mai mult decât miliarde de soări! Dacă în această lume există oameni atât de inteligenți și de înțelepți, merită să ne imaginăm ce intensitate trebuie să aibă inteligența și înțelepciunea lui DUMNEZEU! Nu este oare El pentru noi toți Tatăl nostru? De ce nu Îl venerăm în consecință?

8. Fraternitatea, paternitatea și maternitatea sunt iluzorii, la fel ca toate celelalte lucruri. Singur Dumnezeu este Tatăl nostru veritabil. El nu poate fi văzut cu ajutorul ochilor noștri fizici. Dacă dorim cu adevărat să Îl vedem, trebuie să ne eliberăm de orice tulburare sau perturbare exterioară. Trebuie pentru aceasta să realizăm fuziunea spiritului nostru individual - *Jivatman* (ATMAN) cu Spiritul Divin macrocosmic - *Paramatman*.

9. Dumnezeu, Cel Etern, nu are nici un pic de mânie. Atunci de ce se mânie

BALAYOGI la 27 martie 1949

BALAYOGI

atât de des ființele umane, care au o percepție limitată asupra vieții? Dacă puteți petrece periodic o zi întreagă fără nici un fel de tulburare sau suferință, aceasta este deja pentru voi o mare binecuvântare și fericire.

10. Spiritul etern individual (ATMAN) este manifestarea spiritului etern Macrocosmic (PARAMATMAN). Cele cinci elemente atrag spiritul individual (ATMAN) în iluzie. Pentru a ne cunoaște pe noi înșine, pentru a ști dacă suntem capabili să ne stabilizăm mentalul oscilant, nu avem neapărat nevoie de un maestru. În cazul în care conștiința noastră este purificată, spiritul nostru individual (ATMAN) intră gradat în contact cu spiritul etern universal (PARAMATMAN) care îi va revela totul.

11. Hrana întărește organele senzoriale. Pentru a păstra cu ușurință controlul interior asupra organelor senzoriale, hrana trebuie să fie

diminuată, iar apoi va fi eliminată complet. Procedând în acest fel, controlul asupra simțurilor va fi intensificat și menținut cu ușurință din interior. Atunci, cele cinci elemente care limitează conștiința își pierd puterea, iar hrana nu mai este deloc necesară. Procedând astfel, poarta care îi permite lui *Jivatman* să treacă prin ea, pentru a se topi, prin intrarea în SAMADHI în *Paramatman* se deschide singură.

12. Este posibil să consumi hrană în timp ce practici meditația profundă, dar acest lucru va cauza anumite fluctuații mentale. Se poate medita asupra Atotputernicului Dumnezeu și în timp ce îți îndeplinești îndatoririle zilnice, inclusiv cele ale unui împărat, dar atunci cum mai poți atinge stabilitatea mentală? Agitația nu va dispărea niciodată complet. Din când în când, ființa va trebui să facă față unor suferințe, care vor părea fără sfârșit. Ea nu va fi inundată de grația infinită a lui Dumnezeu decât prin transcenderea completă a acestor griji.

13. Dacă Dumnezeu ar dori prin puterea Sa acest lucru, toate ființele ar fi bune. Dar atunci, cum ar mai putea evolua în deplină libertate această lume? Dacă Dumnezeu ar dori, prin puterea Sa, El ar putea acorda eliberarea, dar Legea ce a fost creată de El nu funcționează astfel. Fiecare ființă are asigurată libertatea de a-și alege propriul său mod de acțiune și ea trebuie să își manifeste discernământul în funcție de acest mod (aceasta este în realitate manifestarea liberului arbitru). Nimeni nu trebuie să facă vreodată vreun rău altor ființe.

14. Dumnezeu este totdeauna generos cu binefacerile și darurile Sale pentru ca noi să atingem înțelepciunea. Dacă noi realizăm însă acțiuni nefaste, compasiunea Sa nu ne va atinge (n.n. Balayogi vrea să spună aici că și grația

divină este tot o manifestare a legii rezonanței; cel care aspiră către Dumnezeu și face un pas în direcția Lui - prin acțiunile sale "faste", sau "acțiuni de iubire", cum le numea Iisus - este astfel binecuvântat de Grația lui Dumnezeu, care atunci face zece pași în întâmpinarea lui). Dumnezeu își revărsă din plin binecuvântarea Sa asupra tuturor acelor care cred cu putere în El.

15. Indiferent dacă te naști într-o familie nobilă sau într-una umilă, corpul tău fizic rămâne supus legii impermanenței. Indiferent care este statutul lor, numai cei care se vor dăruie în întregime lui Dumnezeu vor cunoaște sensul profund al Eliberării spirituale.

16. *Sadhana* (disciplina spirituală) trebuie să fie continuată cu perseverență până la apariția Luminii Divine (Realizarea spirituală). Beneficiile unei asemenea Realizări vor fi astfel și mai mari în viața următoare.

17. În acord cu realizarea *sadhana*-ei și până la desăvârșirea ei totală, tot ceea ce ne este cu adevărat necesar va veni de la sine, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să devenim împărați. Dar tot din această cauză va apărea orgoliul, iar cel care va ceda acestei ispite va fi după aceea nevoit să renască apoi la o nouă viață, care va fi pentru el inferioară din punct de vedere genetic.

18. Viziunea Beatifică a Totalității lui DUMNEZEU nu este posibilă decât printr-o practică constantă și intensă, și în nici un caz prin rostirea unor cuvinte deșarte. Familia, soția și copiii voștri vor împărtăși de cele mai multe ori, prin inducție, înclinațiile voastre, bune sau rele. În acest caz, mai ales pentru protecția lor, de ce să mai comiteți acțiuni rele, când ați putea acționa profund benefic în sensul salvării lor?

Capitolul II

Povestea lui Balayogi

Balayogi semnifică textual “copilul-yoghin”. El s-a născut la data de 23 octombrie 1930, în satul Mummidivaram, pe coasta de est a Indiei, în Andra Pradesh, o mare provincie din sud, care este o regiune rurală extrem de săracă. Toate divinitățile, inclusiv Swami Veerabrahmendra, au fost prezente la nașterea lui Swamiji, care după unii yoghini se pare că era prelungirea lui încarnată.

În India există patru caste, iar mai prejos chiar decât acestea (în afara sistemului de caste) se află cei intangibili (care nu trebuie să fie atinși cu nici un chip de către cei aflați în castele “superioare”). Dar adeseori zeii s-au pronunțat împotriva castelor. Nu întâmplător, Balayogi s-a născut printre cei intangibili, tocmai pentru a spulbera însăși ideea de castă. Unul dintre discipolii săi, Serveshwararao, spunea: “Așa cum o mamă își iubește deopotrivă toți copiii, și Dumnezeu, la rândul Său, își iubește deopotrivă toate creaturile”.

Cei din afara castelor erau disprețuiți de ceilalți și trăiau în cele mai grele condiții. În acea vreme, ei nu aveau nici măcar acces la școli.

*

Încă din cea mai fragedă copilărie, Balayogi avea un fel de strălucire aparte, care îi uimea la culme pe locuitorii din sat. Se spune că avea chiar un ten foarte particular. Iubea foarte mult copiii și animalele, iar conversațiile sale cu adulții depășeau cu mult nivelul unui copil de vârsta sa. Se juca cu copiii din casta brahmanilor, căci le ducea lapte în casele lor. Brahmanii îl numeau *Pandu*, un termen ce exprimă afecțiunea și respectul pentru unii copii. Unii credeau că el însuși este Brahman. Încă de foarte tânăr, el avea toate atributele unor calități sufletești cu totul extraordinare: îi proteja pe cei care se apropiau de el și vorbea adeseori despre Dumnezeu și despre Suprema Cunoaștere. Swamiji a venit pe lume în această epocă din *Kali Yuga* (n.n. vârsta întunecată a umanității) pentru a-i ajuta pe oameni să progreseze spiritual. Vorbea întotdeauna despre bunătate și despre iubire și înțelepciune, dorind să îi vindece și să îi mântuiască pe oameni.

De la vârsta de 12 ani a început să ducă vacile la păscut, dorind să fie cât mai aproape de lumea divină, în mijlocul naturii. Existau unii care îl rugau să invoce protecția yoghinilor, lucru pe care el a promis să îl facă. Mama lui se ruga în permanență lui Rama, motiv pentru care era numită “Ramamma”. Era o femeie de o mare puritate și simplitate, motiv pentru care a și fost aleasă pentru a-i fi mamă, căci avea toate calitățile necesare pentru a primi în pântecul ei o încarnare divină. Ea a născut mai întâi doi băieți, Venkana și Nagana, apoi i-a dat naștere celui care avea să fie cunoscut sub numele de Balayogi, Subha Rao. Mama lui a părăsit această lume atunci când Balayogi avea trei ani.

Părinții săi nu și-au dat seama de la bun început că aduseseră pe lume o ființă de excepție. După mărturia lui Serveshwararao, mama sa a murit chiar fără să știe acest lucru.

Balayogi a cunoscut așadar de mic durerea de a-și fi pierdut mama. Dacă ținem seama și de sărăcia lucie în care trăiau oamenii din satul lui, înțelegem mai bine compasiunea care i-a crescut în suflet încă din cea mai fragedă pruncie pentru cei din jurul său. Nu este deloc întâmplătoare paralela pe care o fac unii între el și Cristos, născut și el într-un staul... Unii l-au numit de altfel pe Balayogi “Yoghinel cristic” al Indiei; vom vedea mai departe că există și alte similitudini

BALAYOGI - Alchimia tainică a tăcerii

între viața lui Balayogi și cea a lui Cristos.

Tatăl său, pe nume Gangavya, s-a recăsătorit și a avut cu cea de-a doua soție, Venkamma, alți patru fii, din care primul, Chinna Balayogi, a fost complet subjugat mai târziu de influența fratelui său vitreg. Avea să intre de altfel el însuși în *samadhi* la vârsta de opt ani. Cel de-al doilea fiu se numea Chandrarao, al treilea Suryarao, al patrulea Chinna Subarao, iar cel de-al cincilea copil, o fiică, Balayogi Swarala. Cu toții au fost opt copii: trei din prima căsătorie și cinci din cea de-a doua.

*

Regiunea în care s-a născut Balayogi este traversată de lagune și de lacuri, pline de lotuși și de nuferi; câmpurile de orez se întind între stufărișuri și drumuri de țară ce par să nu se termine niciodată, terenul este întins, fără vreun relief, fiind lucrat în permanență de către femei, cu *sari*-urile lor roșii, verzi, galbene sau albastre, pe care le poți confunda cu florile de pe câmp. Mii de cocotieri formează păduri și pădurici, oferindu-și lemnul pentru construcția caselor, iar frunzele și nucile lor sunt folosite pentru gătit. Acesta este decorul în care s-a înălțat către cer conștiința lui Balayogi, precum un vultur, cu o viteză vertiginoasă, pentru a se topi în unitatea divină.

Balayogi a urmat “calea seacă”, care este cea mai rapidă și mai severă (“calea muată” este o cale mai lentă și mai confortabilă).

Venkatareddi, unul din verii lui Balayogi, văcar, povestește și astăzi cum la vârsta de șase sau șapte ani, Balayogi a dispărut complet timp de o săptămână, după care a revenit fără ca cineva să afle unde a dispărut atâta timp. Au mai existat apoi și alte dispariții misterioase, care aveau ca scop realizarea unor posturi pregătitoare în vederea stării în care el urma să intre în viitorul apropiat, care era cunoscut de el în mod evident cu mult timp înainte. Pe de altă parte, Serveshwararao susține că Balayogi a trecut abrupt la postul complet din momentul în care a intrat în *samadhi* (extazul divin).

Tot el povestește că în noaptea ce a precedat marele eveniment, familia lui Balayogi s-a reunit și i-au cerut să facă ceva pentru a-i ajuta. În zorii dimineții următoare, pe 22 iunie 1944, conștiința sa a intrat în starea de meditație cea mai profundă pe care o poate atinge o ființă umană (*samadhi*). Părinții săi l-au găsit atunci sub un copac foarte bătrân: semnele care prefigurau o ființă cu totul excepțională începeau astfel să se concretizeze.

Animalele sălbatice și insectele de toate felurile (care abundau în regiunea respectivă) nu se apropiau niciodată de el, datorită stării sale înalte de conștiință, care emana o mare forță. Un anumit număr de aspiranți se prezentau la el în fiecare dimineată cu ofrande de lapte, flori și tămâie; alții, mai puțin conștienți, îi deranjau meditația, atingându-l și făcând zgomot. Au existat chiar unii care au dorit să-l deplaseze din locul în care era așezat, dar poliția nu a acceptat să fie închis. Cu alte cuvinte, pentru el apăreau tot felul de probleme datorită situației excepționale care apăruse în acest mediu atât de simplu. Mai târziu, au fost nevoiți cu toții să accepte condițiile sale, ceea ce avea să aranjeze încetul cu încetul lucrurile. Cei care aveau șansa să se afle în apropierea lui simteau - fiecare în funcție de nivelul pe care îl avea - că sub ochii lor se petrece ceva excepțional. Micuța colibă făcută din frunze de palmier găzduia cadoul ce le fusese oferit de divinitate, lor, care nu aveau nimic.

Aspiranții au dorit să îi construiască un templu, dar Balayogi le-a răspuns: “Templul este pentru voi, eu unul nu am nevoie de nimic; dacă doriți însă foarte mult acest lucru, am să vă indic maniera în care trebuie construit acest templu. Nu va trebui să cereți nimănui bani pentru construcția lui, ci veți folosi numai ofrandele ce vor fi primite”.

Vom consacra un capitol întreg organizării și manierei în care a fost construit templul.

Prima parte care a fost construită a fost clădirea în care Balayogi avea să petreacă 40 de ani în *Nirvikalpa Samadhi*. Într-o dimineață frumoasă, ei l-au găsit așezat în această cameră, în poziția lui imperturbabilă, fără ca cineva să știe cum a ajuns aici. Era extrem de slăbit atunci când a intrat în această stare, dar pe parcursul anilor, fără să mănânce, fără să bea, fără să vadă lumina zilei, fără să doarmă, corpul său a început să prindă totuși în greutate. După atâția ani, părul său a ajuns la o lungime de 5 metri, atârând ca o trenă în partea sa dreaptă; era îmbrăcat doar cu o bucată de pânză care era înfășurată în jurul șalelor. O piele de tigru cu o lungime de 4-5 metri, cu gheare și cap, era întinsă sub el pentru a amplifica puterea meditației lui. În timp, culoarea pielii sale s-a transformat gradat, devenind aurie.

Începând din anul 1949, el a apărut de fiecare *Mahashivaratri*, o zi pe an, timp de 24 de ore, până în anul 1985 - anul în care și-a părăsit învelișul fizic, la data de 13 iulie, la cinci luni după ultima sa ieșire în public.

BALAYOGI

Capitolul III

Drumul către marea alchimie

La data de 7 iulie 1977, am călcat pentru prima oară pe pământul Indiei. Emoția care m-a cuprins la ieșirea din avion era atât de mare încât am ingenuncheat și am sărutat pământul. O coadă imensă defila lent către vama aeroportului. Ieșirea a durat ore întregi, așa cum se procedează în India. Dar în fond ce-mi păsa mie? Îmi regăsisem rădăcinile, "pământul meu natal", pe care îl căutasem atâta vreme...

Călătoria către inima Sinelui este o călătorie către inima Lumii, o călătorie către infinit, care adună iluziile umane pentru a le distruge. Viața și moartea se derulează sub un cer întotdeauna neutru. Iubirea orizontală se poate uneori schimba în ură, iubirea verticală este însă imuabilă. Ea este cea care ne permite să acceptăm derularea filmului vieții, axul care ne centrează în natura noastră esențială și în Memoria noastră fundamentală. Iar instrumentul de lucru în această dimensiune a încarnării devine crucea - axa orizontală și axa verticală care sunt astfel în mod armonios reunite.

Occidentalii călătoresc către Orient, orientalii către Occident. Fiecare caută la celălalt ceea ce îi lipsește lui. Occidentul este bolnav, căci și-a pierdut adevărata spiritualitate, lăsându-se prins în capcana unui materialism incontrollabil, el se află într-o cursă către un "progres" delirant, care a devenit la fel de incontrollabil. Dimensiunile feminine ale intuiției, receptivității, disponibilității s-au pierdut; la fel și valorile care reprezintă legătura directă cu rădăcinile profunde ale ființei umane: simplitatea, stabilitatea, ancorarea într-o tradiție, în sensul primordial al cuvântului.

Minunatele învățături ale lui Cristos, care au fost denaturate de-a lungul secolelor, datorită unei înțelegeri greșite, încă așteaptă să fie redescoperite. În Occident, religia oferă adeseori o viziune culpabilizantă, tristă, care contestă cu înverșunare plăcerea și celebrarea vieții. Această religie despiritualizată, devitalizată, i-a întors pe mulți cu fața către ateism, iar pe alții către Orient, în căutarea a ceva mai adevărat, mai viu, mai apropiat de noi (căci divinitățile Indiei au și defecte umane).

După o lungă rătăcire prin lume, va fi necesar ca omul să regăsească chintesența forței vieții, a Iubirii, care se află în templul din inima sa. Va fi necesar ca el să găsească revelatorul cu ajutorul căruia să dizolve neînmăratele voaluri care îl împiedică să "vadă", și care este format din propriile sale experiențe de viață și din învățăturile pe care le oferă ele, precum și din toți aceia, prieteni sau dușmani, care ne arată fețele ignorate din noi înșine, prin efectul lor de oglinzi (inversate sau nu), dar și adevărul ghid spiritual, cel care îi poate conduce pe cei pregătiți către libertate spirituală și autonomie.

Oamenii de știință care studiază cosmosul, astrofizica, fizica cuantică, se apropie din ce în ce mai mult de noțiunea de divinitate. Ei sunt adeseori inundați de experiențe mistice, fascinați de organizarea uluitoare a universului. De multe ori, chiar acești oameni de știință sunt cei care merg să îi viziteze pe marii maestri spirituali. Majoritatea acestora din urmă nu au făcut niciodată studii și dețin Cunoașterea numai ca urmare a experienței lor spirituale absolute.

"Eu sunt osul oaselor voastre, carnea cărnii voastre, de ce doriți să mă limitați la inimă?", spunea cândva Ma Ananda Moy.

*

Întreaga poveste a început în anul 1978; văzusem pe străzile orașului Pondichery un afiș prost imprimat despre un yoghin excepțional. Aveam un prieten *sadhu*, profesor de astrofizică și de filosofie hindusă, care ne-a relatat istoria lui Balayogi și a fratelui său, cum aceștia au urcat precum niște vulturi până la cer (aceasta a fost chiar expresia amicalui nostru, Shankar). Astfel a început istoria "regăsirii" mele cu Acela care avea să-mi transforme viața, cu cel care avea să devină coloana mea vertebrală spirituală. Profit de această ocazie pentru a da definiția corectă a termenului de *guru*: GU - inform, sumbru, RU - formă, lumină. *Guru*-ul este așadar cel care controlează întunericul și lumina, și care ne conduce de la ceea ce este inform la formă.

Balayogi nu a fost un *guru* în sensul obișnuit al cuvântului, căci el nu avea altă învățătură decât tăcerea absolută, cu excepția celor 18 stante și a indicațiilor pe care le-a dat celor 14 discipoli ce au fost aleși de el. El ne-a invitat de asemenea să citim cu atenție și să integrăm *Bhagavad Gita*, inima *Mahabharata*-ei, ca pe propria lui învățătură. Această lectie de filosofie are ca ax central tema detașării. Ni l-a mai indicat totodată, drept model de referință, pe Swami Veerabrahmindra (vezi cap. IX).

Într-o seară, în timp ce mă pregăteam pentru primul meu pelerinaj către Mummidivaram, un prieten a venit să mă viziteze în coliba mea, sorbind literalmente, cu ochii larg deschiși, povestea despre Balayogi pe care i-am relatat-o. Eram amândoi foarte concentrați. La un moment dat, prezența maestrului în spațiul colibei a devenit atât de densă încât, timp de o clipă, părea că timpul s-a oprit în loc. Nu puteam nici măcar să ne mișcăm degetele; o forță extraordinară pusesse stăpânire pe spațiul în care ne aflam, de o manieră aproape tangibilă. Primisem astfel *darshan*-ul său. El se afla în mod tainic printre noi. Eram amândoi ca împietriți, imobilizați de prezența lui: o imobilitate și o tăcere de o densitate inimaginabilă.

În ziua următoare, plecam la drum. Drumul care îmi fusese indicat era cel "al școlarilor", adică nu cel mai scurt, dar cu siguranță cel mai poetic. La un moment dat, am zărit case; câteva persoane au ieșit și mi-au spus în engleză: "Mergi probabil la Balayogi". Am încuviințat. Atunci, o mare bucurie le-a luminat fețele; au scos, nu știu de unde, un fotoliu pliant, ultim vestigiu englez, și l-au plasat în plin drum. M-au invitat să iau loc. Câteva femei au venit cu bebelușii lor și am fost nevoit să îi țin pe fiecare în brațe timp de câteva clipe în semn de binecuvântare. Au aprins tămâie, mi-au oferit ceai, după care mi-au spus cu simplitate: "Acum trebuie să îți continui drumul; un pelerin nu poate fi reținut prea multă vreme". I-am părăsit și am plecat mai departe. După circa 500 de metri m-am întors și am văzut aceste minunate familii ținându-se de mână și petrecându-mă în tăcere cu privirea. Câtă poezie și câtă forță în acest schimb de iubire atemporală între un grup de țărani din inima Indiei și un occidental aflat în pelerinaj!

În sfârșit, am ajuns! M-am dat jos din camioneta care m-a transportat pe ultima porțiune de drum. Câtă emoție m-a cuprins la vederea templului situat la circa 500 de metri de mine! Atâtea drumuri parcurse, atâtea timp de așteptări, atâtea vise care prindeau în sfârșit contur! Senzația era atât de puternică, încât de-abia mai îndrăzneam să respir, iar pașii mei refuzau parcă să avanseze. În fața templului, un *sadhu* părea să mă aștepte și a început să scoată apă din put. Într-o tăcere sacră, el a început să mă spele de praful greu care se așternuse peste mine, recitând cu voce blândă litanii... După abluțiuni, m-a introdus în templu... Aici, mintea mea a intrat ca într-un fel de transă, și am avut senzația că mă topeș în dalele templului. Balayogi se afla chiar în spatele acestei uși închise! Darul primit era atât de mare încât nici măcar nu mai regretam că nu pot să-l văd. Niciodată nu simțisem prezența divină cu atâtea claritate; fără

să-mi mai simt corpul, egoul sau mentalul, devenisem una cu Ființa. Aceasta este Grația: sentimentul de a fi simultan totul și nimic.

Am petrecut o săptămână în acel loc, care a rămas de atunci în inima mea ca o experiență imprimată pentru totdeauna în memoria mea verticală. Acel loc face și astăzi parte din mine, la fel cum eu fac parte din el. Am trăit acolo împreună cu câțiva *sadhu*, hrănindu-ne din ofrande, abluțiuni și meditații. Atmosfera din acest loc mi s-a părut cea mai dulce din lume; mă aflam în paradis. Într-o seară, m-am dus până în sat pentru a bea un ceai. În loc să mă întrebe ce doresc, omul care servea în micuțul local m-a privit, după care privirea i s-a luminat și el mi-a spus: "Balayogi acționează prin tine!"

Într-o altă zi, eram singură la put, nimeni nefiind prin preajmă. Am scos apă proaspătă din put, când dintr-o dată, ca la semnalul unei baghete magice, un grup de copilași a apărut lângă mine, nu se știe de unde. A urmat apoi

un adevărat ritual. Cel care era cel mai aproape de mine și-a întins mâinile sale micuțe în formă de cupă, privindu-mă profund și cumva familiar. La cererea lui mută, i-am turnat apă; el s-a freat pe mâini, apoi a băut și și-a atins picioarele în semn de abluțiune. Apoi, unul după altul, ceilalți au avansat pe rând și au urmat același ritual. Păreau să aibă 7-8 ani, iar privirea lor arăta de parcă ar fi venit dintr-o altă lume. Apoi, în aceeași ordine, au intrat în curtea templului, avansând către micuțul altar în aer liber, unde se află o fotografie a lui Balayogi, o statueta a lui Krishna, o cupă cu pulbere sacră și câteva bețișoare parfumate. Ajunși cu toții, m-au așteptat. M-am îndreptat către ei, gata să fac orice mi-ar fi cerut. Unul dintre ei și-a aplecat fruntea către mine pentru a-i face pe cap cele trei semne cu pulbere sacră (conform ritului din templele shivaiste). Apoi din nou, unul după altul, copilașii mi-au oferit fețele lor pure pentru a le binecuvânta, după care au dispărut fără urme, ca într-un vis. Întreaga scenă s-a derulat într-o tăcere absolută. Nu i-am mai revăzut niciodată, așa cum de altfel nu au fost văzuți niciodată de nimeni...

**BALAYOGI la Mahashivaratri
din 1955**

Capitolul IV

Mahashivaratri: unica zi a apariției sale

MAHA semnifică “foarte mare”. SHIVA reprezintă forma divinității în dimensiunea sa de creație-distruge. RATTRI - noapte.

Aceasta este marea noapte a lui Shiva: în cea de-a doua lună neagră a anului, chiar înainte de prima fază de creștere a lunii.

Primul darshan

După pelerinajul din vară, am simțit rapid și imperios nevoia de a reveni la templu, de sărbătoarea *Mahashivaratri*, pentru a-l *vedea* pe Swamiji. M-am dus așadar în luna februarie a anului 1981. Familia de *sadhu* era acolo, fidelă reîntâlnirii cu cel pe care-l numeau “cel mai mare dintre *sadhu*-și”.

De câteva zile, în zonă domnea o adevărată febră; pelerini din toate straturile sociale, săraci și bogați, soseau din întreaga Indie. Am întâlnit chiar și un prieten din Paris, pe care îl știam foarte disperat. Venise să caute un răspuns... Familii întregi așteptau evenimentul în aceleași condiții precare, ca și cum precaritatea condițiilor de viață ar fi fost o experiență necesară, ca un fel de stimulent pentru detașarea sufletului de cele lumeste.

Sadhu-șii, câțiva străini și cu mine, dormeam în incinta templului, pe pământul gol sau pe puțin fân. Fiecare dintre noi aveam dreptul la un metru pătrat, pe care era instalat un *longui* - o fâșie de pânză, pe care zăceau un sac micuț cu minimumul necesar pentru a trăi, un schimb sau două, o periută de dinți, o *Gita*, un tub cu cremă împotriva tăntarilor și câteva rupii. Nu era nevoie de altceva. Beția divină ne învăluia pe toți. La vremea respectivă, trăiam printre *sadhu*-și, și deși frații lui Swamiji mă cunoșteau, de data aceasta nici un mesager particular nu a venit să mă întâmpine.

În casele din spatele templului trăiește o parte a familiei: frații și surorile celor doi yoghini. Dată fiind această sărbătoare cosmică, marmite imense fumegau pe focurile aprinse între pietre. Pelerinii erau serviți gratuit în incinta templului și sub verandele caselor. Această mulțime disciplinată și colorată oferea o priveliște magnifică: așezați în linii perfecte, la sol, având fiecare în fața sa o frunză verde de bananier, ce ținea loc de farfurie, hrănindu-se cu degetele, și alături un pahar cu apă pentru a-și spăla degetele și gura. O mulțime imensă, senină, fascinată și fascinantă deopotrivă, ce părea atinsă de bagheta magică a Marelui Încântător. Niciodată în restul anului nu se scotea atâta apă din puturile aflate la intrarea în templu, niciodată nu se vărsau atâtea lacrimi de emoție.

Râul de la marginea drumului și pajistea din fața templului se transformaseră într-o imensă spălătorie pentru lenjerie, pentru corpurile animalelor și ale oamenilor. Un sistem de bariere întins pe mai mulți kilometri permitea mulțimii să formeze o coadă de așteptare lungă, care s-a întins pe întreaga durată a celor trei zile ce au precedat marele moment. Oamenii dormeau și mâncau păstrând rândul, în așteptare.

Pe măsură ce timpul trecea, agitația oamenilor creștea. În fața templului licăreau ghirlande de lămpi colorate în toate culorile și o efigie luminoasă a lui Shiva. Grupuri de muzicieni cântau cântece sacre, energia era din ce în ce mai frenetică, *mantra*-e se auzeau ici și colo, rostite de grupuri ce se formau și se

BALAYOGI - Alchimia tainică a tăcerii

desfășeau, pentru a se reforma mai încolo, totul pe fundalul unor izbucniri vitale extraordinare. Suferința se sublima în surâsuri, fiecare își uita durerea personală, intrând în câmpul formidabilei energii a lui Balayogi. Am cunoscut un *sadhu* care mersese șase luni de zile, venind din nordul Indiei numai pentru a petrece câteva secunde în fața lui Balayogi. Dar cei mai uimitori erau adoratorii lui Shiva, cu părul lor lung, care cobora până la sol sau era înfășurat într-un fel de turban în jurul capului, slabi și aproape goi, cu privirea pierdută și corpul acoperit de pulbere sacră sau de cenușă, în semn de purificare.

Așadar, *Mahashivaratri* la Mummidivaram nu era o adunare în jurul unui *guru* în sensul clasic al cuvântului - cu o anumită învățătură etc - ci o întâlnire cu propriul sine, în care Balayogi infuza o formidabilă putere alchimică masei de oameni, pe o arie amplă în jurul templului.

Darshan-ul

Darshan este un cuvânt sanscrit care înseamnă întâlnirea cu Divinul sau binecuvântare ce este realizată prin intermediul maestrului. A acorda *darshan*-ul semnifică: a se face vizibil, a acorda întâlnirea. Prin fuziunea cu câmpul magnetic al maestrului, *darshan*-ul sau BINECUVÂNTAREA purifică de toate păcatele, bolile și vibrațiile negative (energiile malefice) de orice fel care sunt stocate în aură în timpul vieții prezente sau chiar a vieților anterioare.

Balayogi stătea închis între cei patru pereți ai templului său timp de 364 de zile pe an. Nimeni nu avea vreodată acces la el; zăvoare uriașe mențineau în permanență ușile exterioare închise. De aceea, *darshan*-ul lui Balayogi nu devenea posibil decât o singură dată pe an, timp de 20 de ore consecutive, de la ora 4.00 dimineața la miezul nopții. La fiecare sfert de oră, capul său se apleca puțin într-o parte, ceea ce constituia un semn pentru frații săi să tragă perdeaua timp de câteva minute. Balayogi absorbea atunci atâtea energie malefice din partea mulțimii - circa o persoană la fiecare zece secunde -, iar solicitarea interioară pe care o declanșa în el fiecare om era atât de intensă, încât uneori îi erau necesare câteva minute pentru a sublima printr-o alchimie numai de el știută toată această suferință umană, iar aceasta se realiza pentru circa un milion și jumătate de pelerini, într-un timp atât de scurt... Fiecare venea aici cu o sete imensă care se cerea potolită, cu dorința de a primi o iubire necondiționată, iertarea păcatelor, speranță și purificare.

Ceea ce m-a frapat cel mai mult atunci la el era starea sa de totală dăruire. Balayogi renunțase la tot ceea ce privește corpul și simțurile, pentru a se consacra în întregime meditației, Vidului Beatific luminos plin de iubire ce umple întregul univers; în el nu mai exista nici o urmă de individualitate.

Există expresia “a oferi *darshan*-ul”, dar în cazul lui Balayogi el însuși era o personificare a esenței divine, deci el nu oferea *darshan*-ul, ERA el însuși *darshan*-ul.

În timpul celor 20 de ore, întregul spațiu interior al templului era golit în întregime și spălat cu apă. Noi, pelerinii, treceam prin fața unei scărițe ce ducea la Balayogi, care era așezat pe o mică construcție pătrată. Aici, fiecare avea la dispoziție circa 10 secunde pentru a-și depune ofranda, alături de sufletul său, la picioarele maestrului, și pentru a trece prin strălucirea sa purificatoare; lumina nu era folosită în acest caz pentru a vindeca o boală a corpului, ci ființa în ansamblul său. Maestrul ne vindeca astfel de rănilor sufletului care erau datorate ignoranței, uitării, rătăcirii, el ne spăla astfel de obscuritățile noastre căzute în nisele conștiinței noastre limitate. Oricum, faptul de a te afla doar la câțiva centimetri de el părea atât de incredibil, încât orice gând ți se evaporă spontan

din minte. Puterea sa alchimică era atât de mare încât - preț de o clipă - "dispăreai" cu totul... toate noțiunile duale, precum viața și moartea, fiind momentan abolite.

După *darshan*, drumul nostru mergea mai departe, către templul lui Chinna Balayogi, care, deși nu se deplasa, era totuși vizibil în locul în care medita în permanentă. Eram apoi ghidați către ieșirea din templu, profund emoționați și îmbătați de extaz.

Când am ieșit, soarele strălucea pe un cer de foc. Totul era de o frumusețe vrăjită; simțeam cu întreaga mea ființă că Balayogi și soarele erau parcă același lucru. Aveam impresia că am băut din cupa Graalului. În această stare de betie, privirea mea s-a dilatat. Ceva din fundalul ființei mele a tăcut. Nu a mai rămas decât un spațiu alb, o senzație de absolută puritate pe care nimic nu ar fi putut-o tulbura în acea clipă. Răvășită, am savurat această stare de beatitudine. Trăiam viziunea Sinelui Etern, în timp ce stăteam cu picioarele goale, îmbrăcată într-un mic *sari* alb, cu mâinile și cu capul golite de orice conținut, cu inima plină, singură în mijlocul unei mulțimi necunoscute, și totuși atât de familiară. Savuram în sfârșit senzația sublimă de a te topi de iubire în Macrocosmos.

Sadhu-șii erau prietenii mei. Ei mă primiseră în familia lor, familia călugărilor rătăcitori lipsiți de familie. Îmi pierdusem astfel identitatea, nimeni nu îmi cunoștea numele, așa că mă numeau Parvati (n.n. unul din numele consoartei lui Shiva). Fiecare dăruia câte ceva din puținul pe care îl avea, convingându-l pe celălalt (el sau ea) să accepte ofranda. Balayogi era cel care trezise în noi această iubire, această generozitate, el ne deschisese inimile. El oferea cheia care deschide toate porțile celui care dorea cu adevărat acest lucru.

BALAYOGI

Capitolul V

Mesajul lui Balayogi

Mesajul său este universal, căci esența sa ultimă este tăcerea tainică, o tăcere care vehiculează și proiectează o iubire necondiționată și nelimitată pentru toate ființele vii. Această iubire tăcută și atotputernică este substanța alchimică ce ne transformă din interior. Alți mari maestri, care sunt emanații ale aceleiași energii, acționează și ca revelatori ai acesteia, în diferite grade. Intensitatea stării lui Balayogi pulveriza însă orice diferențe legate de forme și de religii, căci el le absorbise pe toate în Fuziunea Absolută și fără întoarcere pe care tibetanii o numesc *Mahamudra* - Marea Fuziune sau Marea Perfecțiune.

Un discipol l-a întrebat odată pe Balayogi: "De ce nu există nici un templu în apropierea dumneavoastră care să fie dedicat lui Ganesha, așa cum se obișnuiește?" La care, Balayogi a răspuns: "În corpul și în sufletul meu sunt mereu prezente toate divinitățile, așa că tocmai de aceea nu a fost necesar".

În tăcerea lui tainică există o detașare absolută, controlul total al celor cinci simțuri și al celor cinci elemente. Pe această ultimă cale, vălurile iluziei se ridică deasupra cosmosului în toată splendoarea Realității sale Ultime. Oare nu îmbrățișează viziunea corectă cerul, pământul și universul întreg? Invizibilul recrează în permanentă fețele multiple ale manifestării. Astfel se explică de ce în preajma lui Balayogi îți schimbi "realitatea"; percepția subtilă și realitatea materială ajungeau să se confunde. Invizibilul nu mai putea fi separat de vizibil. Cotidianul se transforma într-o tulburătoare magie poetică.

Așa se face că am putut fi martori - în imediata lui apropiere - ai unor experiențe în care am putut percepe concret existența unor alte lumi (câteva dintre acestea vor fi relatate într-un capitol ulterior). Sri Ramu ne-a indicat și mesajul social, așa putea spune chiar politic, al lui Balayogi. Ministrii, și chiar Indira Gandhi însăși, nu au primit un *darshan* particular. Balayogi a refuzat întotdeauna în mod categoric să îi onoreze mai mult decât pe alții și i-a rugat să stea la coadă în mijlocul mulțimii. El spunea: "Pentru mine, toate ființele umane sunt egale". Favorurile particulare proveneau în viziunea sa numai din legăturile profunde de inimă, care sunt țesute în drama derulării vieților.

În cazul său, marile notabilități politice ale Indiei au primit așadar *darshan*-ul între un mecanic auto și un țăran. Fiecare suflet, unul după celălalt, era astfel scădat într-o baie de lumină divină, fără să se facă vreo distincție de rang sau alte deosebiri care sunt legate de aparențe. Toată lumea defila, așteptându-și cu răbdare rândul în această coadă lungă de mai mulți kilometri. Sri Ramu ne-a mai spus că principiile lui îi atrăgeau cu deosebire pe intelectuali și pe revoluționarii din țară, știind că o treime din populația de la țară în timpul tinereții sale forma categoria intangibililor (categoria socială cea mai de jos din India). Aceștia trăiau în afara satelor și nu aveau acces la puțurile de apă sau la școli. Cu toată retragerea sa completă din lume, Swamiji a atras însă către el toate straturile sociale.

Discipolii ne-au spus că în viziunea lor, Swamiji era unic, fiind cel mai mare yoghin, căci refuza absolut totul și nu dorea altceva decât să mediteze pentru a fi mereu în fuziune cu Divinul, pentru binele umanității. În fața lui, însăși ideea de intangibilitate dispărea precum un miraj, căci indiferent că era bogat sau sărac, singurele calități cu adevărat esențiale erau cele ale sufletului.

Sri Ramu ne-a mai spus că Swamiji rostea întotdeauna cuvântul Dumnezeu fără să facă vreo specificitate, fără nici un fel de dogmatism, recomandând principiile universale ale iubirii, purității, spiritualității, fraternității, prieteniei, dreptății. Balayogi insista mult asupra necesității de a nu face prozeliti, de a-l lăsa fiecăruia libertatea de a-și alege propria lui experiență, de a nu încerca să-i convingem pe alții de propriile noastre convingeri.

Serveshwararao susținea că, prin concentrare mentală asupra lui Balayogi, o ființă umană își sporește puterea de vindecare. De fapt, energia tainică a lui Balayogi este cea care acționează prin intermediul celei sau celui care se pune la unison cu el, respectiva persoană devenind astfel un canal de manifestare a energiei divine; ea, la rândul ei, va revărsa asupra celor din jurul ei această energie divină, în mod spontan. Tăcerea tainică a meditației, puritatea intenției, o credință ardentă și sinceră - sunt pentru orice om atributele esențiale pentru a intra în contact spiritual cu Balayogi. Să nu rănești niciodată pe altcineva, să dăruiești iubire tuturor, să atragi și să manifesti binecuvântări pentru toți.

Balayogi a insistat mult asupra importanței necesității ca aspiranții să doarmă în incinta templului, căci acolo există cea mai mare concentrație de energie divină. El a insistat de asemenea asupra importanței dezvoltării intuiției și ascultării glasului interior pentru a primi informațiile corecte, asupra necesității de a ne urma intuiția în orice circumstanțe. Putem avea astfel mai multe șanse de a acționa corect și să devenim pe deplin responsabili fără a-l acuza pe altul pentru propriile noastre erori.

Balayogi a descris MACROCOSMOSUL ca fiind alcătuit din 14 lumi principale, cea de-a 14-a fiind o lume de Lumină Divină și Iubire pură. El spune că destinul nostru (*karma*) este inevitabil, dar el poate fi mult purificat și scurtat prin acțiuni benefice, virtuozitate și prin *darshan*; oricum, el considera că acestea permit trecerea încercărilor existenței noastre cu mai multă seninătate. Când sufletul nostru este complet purificat, centrat și detașat, el capătă acces la Realizarea Divină, în timp ce maestrul exterior, maestrul interior și maestrul secret se topesc unul în celălalt, devenind Una (AUM); trecutul, prezentul și viitorul devin atunci transparenți, iar Cunoașterea Supremă se revelează (cf. *Bhagavad Gita*, cap. IX).

**BALAYOGI la Mahashivaratri
din 1953**

Capitolul VI

Pelerinaj la ultimul darshan

Suntem în anul 1985. Anul acesta, *Mahashivaratri* are loc la data de 18 februarie... În luna ianuarie ezitam încă dacă să plec sau nu. Drumul era lung și complicat, mama nu se simțea bine și se temea pentru plecarea mea. Și totuși, o voce interioară mă chema, imperioasă. Nu aveam în față decât două săptămâni pentru a face această lungă călătorie... Dar dorința de a merge la *Mahashivaratri* era extrem de puternică, iar odată decizia luată, nimic nu m-a mai putut opri. Aveam să intru astfel, fără să o știu încă, într-o altă etapă a vieții mele. Ceea ce avea să se petreacă a depășit orice mi-aș fi putut imagina vreodată.

*

După o incredibilă aventură, legată de neacordarea intrării în India, căci nu aveam viză (se schimbaseră legislația), după o așteptare de două zile în aeroport, un avion care a luat foc sub ochii mei, un ocol prin Nepal pentru a face rost de viză, fotografii care nu ieșeau, deși filmul nu avea nimic etc, după toate aceste încercări, pe care nu le-aș fi învins niciodată dacă nu aveam de partea mea imensa putere a lui *Bhakti*, iubirea divină, ce atrage grația maestrului, am ajuns în sfârșit la templu. După ce am îndrăznit să intru în incinta din preajma sfântului loc, am simțit un imens turbion care m-a luat pe sus, timpul s-a oprit, conștiința spațio-temporală a dispărut... AUM.

Când am "recoborât pe pământ" - câteva ore mai târziu - o viziune mi-a apărut într-un nor de lumină: mi-am văzut mama care se ridica deasupra domului în care se afla Balayogi. Mi-am spus în sinea mea: "Ia te uită, mama pleacă...". El a aspirat-o în Lumea Luminii, cea pe care tibetani o numesc *Deuacen* (pentru noi, Paradisul). Era data de 16 februarie 1985, aniversarea datei de naștere a mamei mele, iar la întoarcere am primit confirmarea că ea și-a părăsit corpul fizic chiar la această dată... Niciodată în viață nu am plâns atât de mult ca în cele patru zile petrecute în acest loc sfânt, ca și cum un întreg fundament al ființei mele ar fi dispărut în neant. La fel ca și Cristos, Balayogi este un revelator, care aduce la lumina zilei tot ce este mai profund în ființa noastră.

Am înconjurat apoi templul, pentru a mă așeza în final pe latura de sud-vest, în timp ce un tânăr de circa 15 ani pe care nu l-am văzut niciodată, cu fața foarte frumoasă și îmbrăcat în întregime în alb, s-a prezentat lângă mine și mi-a spus: "Mătușico, urmează-mă te rog, te așteptam". Nefiind într-o lume obișnuită, nu am spus nimic, mi-am strâns sacul și l-am urmat. M-a condus în spatele templului, acolo unde se aflau casele fraților lui Balayogi și unde erau cazați cei câțiva apropiați în perioada sărbătorii *Mahashivaratri*. Lângă prima verandă, am văzut o întreagă familie pe punctul de a lua masa: orez, legume și sos, totul pe o frunză de bananier. În jurul frunzei se afla totuși un loc gol. Capul familiei mi-a spus: "Ia loc, te așteptam; masa este gata...". La fața locului se mai afla un francez, Daniel, fascinat și el de poezia magică a scenei. Capul de familie fusese ales de Balayogi pentru a-mi fi mesager și interpret, pentru a-mi deschide ușile anumitor secrete. Numele său era Bhimayya. După masă, el mi-a explicat: "Noaptea trecută, Balayogi mi-a spus în vis că vei veni de departe și că va trebui să am grijă de tine la fel ca de el însuși. Eu l-am întrebat: 'Swamiji, dar cum o voi recunoaște în această mulțime?' Swamiji mi-a răspuns: 'Nu te îngrijora, ea îți va fi adusă!'..."

Nu l-am mai văzut niciodată pe tânărul respectiv, așa cum nici anterior nu-l văzuse nimeni vreodată.

Mesagerul lui Balayogi, Bhimayya, a fost extrem de atent cu mine, veghind să nu-mi lipsească niciodată nimic. În noaptea de *Mahashivaratri*, chiar înainte de marea ieșire a maestrului, pentru a acorda binecuvântarea sa multimilor adunate, Bhimayya m-a luat cu el în incinta templului, pe la ora 1.00 noaptea, până am ajuns într-un mic spațiu în aer liber, chiar în fața clădirii unde medita Balayogi. Am așteptat multă vreme în fața porților, închise cu niște zăvoare foarte mari. Întregul spațiu părea să palpitate în această așteptare, și toată lumea simțea că urma să se producă ceva excepțional. Există atunci parcă un fel de fir invizibil care emitea niște semnale secrete, care erau înțelese numai de către anumiți emisari ascunși - aceasta era cel puțin percepția mea. Aceștia cunoșteau codul de funcționare și erau atenți la cel mai mic suflu, care va declanșa tot restul. De data aceasta, am fost un mic grup care aveam acces în acest loc, aspect cu totul neobișnuit. A fost unicul *darshan* la care acest lucru a fost posibil, căci de obicei, accesul în interior era rezervat numai celor 14 discipoli. Emoția profundă creștea, o emoție senină, care ne-a propulsat gradat în plin mister. Nici nu mai știam cine sunt sau în ce stare mă aflu; conversația obișnuită a gândurilor a încetat. Totul părea misterios: nu era nimic de înțeles, nimic de văzut, trebuia doar să fii acolo ca un receptacol, o cupă în care lichidul divin să se poată vărsa.

Către orele 3.00, starea de tulburare a crescut; membrii *ashram*-ului au început să se agite în jurul nostru. Se părea că au primit un semnal secret, pe care îl cunoșteau numai ei. Porțile s-au deschis. Indienii din față s-au precipitat nerăbdători să intre, s-au înghesuit, s-au agitat... I-am urmat la rândul meu și m-am trezit cu fața la pământ...

În clipa aceea, întreaga mea ființă a fost aspirată către înalt. În loc să mă înghesui să intru, m-am împins în direcția contrară, căci mi se părea că nu poți intra aici fără o reverență infinită, în cea mai mare tăcere și devoțiune. Ce viziune! Să-l vezi pe El, în locul în care a stat în *samadhi* timp de 40 de ani, fără întrerupere! O ființă complet divinizată, umană doar în formă. Părea deopotrivă mic și imens, de o puritate absolută, o divinitate în viață, făcută parcă dintr-un aur imaterial. Era așezat pe o imensă piele de tigru, cu cap și cu gheare, pentru a-i amplifica puterea meditației. Părul său se întindea pe o lungime de cinci metri în partea sa dreaptă. Unghiile sale erau lungi de 10 centimetri, iar degetele sale erau încrucișate, la fel ca acum 40 de ani. Era îmbrăcat cu un mic *dhoti* alb în jurul taliei; nu purta nimic altceva.

Ne-am așezat cu toții timp de câteva minute în fața lui, în tăcere, cuprinși de fascinație. Am ieșit apoi, pe poarta de sud-vest, iar ușa s-a închis din nou. Am rămas cu toții în așteptare, cu inimile bătând tare, căci acum el urma să apară în exterior, pentru toată lumea.

Am rămas acolo cu unul dintre cei 14 membri aleși de el, al cărui nume nu îl voi ști niciodată. Am schimbat câteva cuvinte. L-am întrebat cum se deplasează Balayogi din camera sa interioară în locul exterior al *darshan*-ului... Omul m-a privit ca și cum nu ar fi îndrăznit să-mi răspundă, așa că am completat cu voce tare: "Prin dematerializare sau prin bilocație?" Mi-a răspuns: "Oare tu nu ai constatat că el este diferit atât în interior cât și în exterior?"

Ne-am concentrat din nou, pentru a nu pierde nimic din clipa mistică în care El urma să apară multimei imense care îl aștepta, într-o stare de tensiune extraordinară. S-au scurs circa zece minute, după care atmosfera s-a umplut din nou de o agitație misterioasă. Frații lui Balayogi au urcat până la înălțimea obloanelor, acolo unde timp de 20 de ore va fi oferit *darshan*-ul. Obloanele din lemn, care erau înconjurate de un grilaj de fier, au început să vibreze. Întreaga

construcție a început la rândul ei să vibreze, materia însăși părea animată de o misterioasă Prezență. Chiar în acea clipă, frații și-au întins mâinile pentru a trage obloanele și atunci... A APĂRUT...

*

O tensiune, o concentrare, o emoție nouă cuprinde mulțimea care este înghesuită în fața templului. Pământul pare să se topească sub picioarele noastre; râul, multimea, solul - toate par să se amplifice, ai putea crede că în curând vor exploda. Atunci, într-un moment excepțional de fuziune a cerului cu pământul, o ploaie fină începe să cadă purificator asupra noastră - deși nici un nor nu se vede pe cer - făcându-ne să ne minunăm în fața acestui botez colectiv. Iubirea absolută, fără limite, fără sfârșit, fără obiect, fără dorințe, ne este oferită fiecăruia, tuturor, tuturor Lumilor...

Am putea spune că Balayogi este modelul devenirii viitoare a umanității, sau mai degrabă al ceea ce ar putea deveni aceasta, dacă s-ar îndumnezei. Pentru mine, el nu arată drumul, el *este* drumul. El ne ajută să ne revelăm pe noi înșine în fața noastră. Nimeni nu se mai poate îndoi, chiar dacă o făcea mai înainte. Adevărata credință se bazează pe experiență. Balayogi este artera imortalității care hrănește și susține Realitatea: meditația lui atinge punctul cel mai înalt al iluminării, topirea în Absolut.

El a lăsat în spate toate necesitățile inerente condiției umane. A zburat deasupra tuturor abisurilor ce sunt săpate de pasiuni... A depășit suferința pentru a o putea suporta mai ușor pe a noastră. Dumnezeu este esența Iubirii, o Iubire care îmbrățișează totul și pe toți, fără nici o limită, deopotrivă pe sfânt și pe criminal; dar numai primul este conștient de aceasta, celălalt nu.

Fericirea - *Nirvana* - se află dincolo de dorință, acolo unde disoluția egoului este desăvârșită, unde nu mai există tu și eu sau orice altă separație, așadar nici suferință, și unde chiar viața și moartea nu mai reprezintă altceva decât simple concepte umane.

Așadar, Balayogi a rămas în *samadhi* timp de 40 de ani. *Samadhi* este fuziunea lui *Ida* cu *Pingala* în *Sushumna*, adică a celor două canale subtile principale: cel feminin - *Ida* - și cel masculin - *Pingala* - care, fiind separate, creează dualitatea în ființă, reunindu-se în canalul central - *Sushumna* - care este situat în interiorul coloanei vertebrale, în plan subtil. Acest canal face legătura între ființă și Macrocosmos sau respectiv sursa ultimă a forței vieții, iar starea de *samadhi* dizolvă dualitatea; atunci, totalitatea se topește în unitate. Această stare permite accesul la potențialul total pe care îl poate atinge o ființă umană, și implicit, la Suprema Cunoaștere. În acest fel, Divinul se încarnează în planul uman, pentru a putea fi recunoscut și identificat de noi toți.

Fără aceste ființe excepționale, pământul ar fi dispărut probabil până acum; ei neutralizează forțele distructive în planurile cele mai subtile ale universului, acolo unde se țese destinul planetelor, în afara puterii noastre de înțelegere.

*

Zăvoarele sunt acum deschise, iar Balayogi urmează să ofere *darshan*-ul timp de 20 de ore consecutiv unei populații venite de pretutindeni, grație "telefonului indian (fără fir)", telepatiei, informațiilor din zările locale etc, căci publicitate nu există aici. Cu cât există mai multe obstacole de depășit, cu atât "cadoul" spiritual este mai important. Pentru a veni aici, este necesar ca motivația să fie pură și profundă, și nu trebuie să dai înapoi în fața nici unui sacrificiu. Acest sat este pierdut într-o provincie aproape fără transport; nu există hotel, nu există facilități de nici un fel. Este un sat sărac, cu colibe făcute din pământ și acoperișuri din frunze de palmier, format din țărani și văcari. Întregul sat este - desigur - prezent la *darshan*. În timpul lui *Mahashivaratri* și în prezența

lui Balayogi, toate diferențele sociale dispar. În fața Lui, toată lumea este egală, și adeseori, cei mai săraci sunt cei mai pretuiți...

Un sărman mecanic auto stă și el la coadă; locuiește la Rajahmundri, fiind vecinul lui Bhimayya și al soției acestuia, Kantamma. Și-a adunat puținele economii pentru a merge la *darshan*, dar coada este foarte lungă. Orele se scurg una după alta, iar omul, nerăbdător, se lasă cuprins de disperare, văzând că nu se poate apropia de Marele Yoghin. Subit, în fața lui apare ca din pământ un bătrân care îi spune:

- Vrei să-l vezi pe Balayogi?

- Este dorința mea cea mai profundă, răspunde omul.

- Bine, urmează-mă...

O clipă mai târziu, nimeni nu știe cum, omul se regăsește în fața Lui, uluit...

*

Poporul indian este plin de viață; toți oamenii sunt ancorați în rădăcinile lor mitologice, identificându-se cu diferite divinități, care nu reprezintă altceva decât aspecte diferite ale Principiului Unic. Cele trei aspecte principale ale Principiului Unic sunt: Shiva, în dublul său aspect, mănios și senin, creator-distrugetor; Vishnu: cel blând, în legătură cu energia conservării, învățătorul din *Gita*, și Brahma: spiritul pur, principiul creator. Shiva și Vishnu au nenumărate nume, toate fiind considerate încarnări divine care se manifestă sub diferite forme, fiind cunoscuți sub numele de *Avatari*, în timp ce Brahma este principiul unic și imuabil. Panteonul hindus este interminabil, ai putea crede că există câte o divinitate pentru fiecare persoană. Zeițățile cele mai celebre și mai populare sunt Ganesha - zeul cu cap de elefant, fiu al lui Shiva și al lui Shakti - energia creatoare feminină a lui Shiva -, și Hanuman, zeul cu cap de maimuță, servitorul în întregime devotat al lui Rama și Sita, din Ramayana.

*

Fratele lui Balayogi, Chinna Balayogi, se afla în clădirea din spatele celei în care stătea Balayogi. Nici el nu s-a deplasat vreodată, dar nici nu a sporit în greutate, așa cum s-a întâmplat cu Balayogi. Era discipolul fratelui său. Fascinat de acesta, el a intrat în *samadhi* la vârsta de 8 ani, și nu a mai revenit niciodată. Și-a părăsit corpul fizic în noiembrie 1991, slăbit și vizibil tulburat de moartea fratelui și maestrului său.

L-am întrebat pe un înțelept care era acolo cum își explică diferența dintre cei doi yoghini. Răspunsul său a fost că marele Balayogi se află în toate sistemele solare, în timp ce micul Balayogi se află "numai" în sistemul nostru solar.

După ce am primit *darshan*-ul de la Swamiji, ne-am îndreptat către partea din spate a templului, acolo unde trona fratele său, atât de magnific el însuși, dar într-o manieră diferită. Nici el nu dădea vreo învățătură, vreo instrucțiune, vreun mesaj. Era pur și simplu acolo, ca o prelungire a lui Balayogi.

În spațiul în care se afla el, deschis publicului în asemenea momente, puteai să rămâi ceva mai mult în meditație, într-o atmosferă blândă de reculegere. Abia acum îți puteai "reveni" din șocul trăit înainte, prin primirea binecuvântării Maestrului. Am fost apoi invitați să ieșim, pentru a lăsa loc noilor veniți...

Capitolul VII

Moartea, ultima etapă a Misterului

Iată cum povestesc discipolii această zi cutremurătoare pentru ei. Într-o zi de iulie 1985, Kantamma (soția lui Bhimayya) s-a trezit ca urmare a unui zgomot puternic: portretul lui Swamiji căzuse la pământ, iar sticla se spărsese. Acest semn funest a bulversat-o, astfel încât în ziua următoare, ea a plecat la Mummidivaram. În timp ce mătura templul, ea a auzit sunete de tip "clac, clac, clac", precum al sandalelor din lemn pe care le purtau *rishi*-ii pe vremuri, și sunetul AUM, care emana din camera lui Balayogi. Ea a înțeles că acolo se petrece ceva grav și a început să plângă din tot sufletul.

La rândul lui, Serveshwararao vorbește de un fum sufocant, ca de lemn ars. Acest fum se târa ca un șarpe, ieșind pe sub ușa camerei în care medita Balayogi, pentru a se transforma într-un nor ce a învăluit întregul spațiu din jur. Elementele s-au dezlănțuit, atunci Natura consternată s-a ridicat precum o zeiță disperată, chemând în ajutor spiritul vântului, al ploii, al furtunii. Elementele s-au dezlănțuit ca pentru a înscrie în timp și spațiu plecarea din lumea fizică a acestui Cristos al secolului XX, "care a părăsit în mod misterios cei patru pereți ai camerei sale". 40 de ani de drum trasat în Lumină, al cărui capăt se pierde în infinit, la fel cum ceața dizolvă limita dintre cer și apă, astfel încât nu se mai știe unde este apa și unde este cerul.

Zguduiți, cei care îl iubeau atât de mult pe Balayogi au plecat să-l caute pe acel membru al Comitetului care deținea cheia de la camera Maestrului, căci de data aceasta, porțile nu s-au mai deschis singure. Cu emoție și teamă, ei au ridicat zăvorul faimoasei porți care se deschidea către Regatul Tăcerii. Bhimayya povestește că atunci l-au găsit pe Balayogi culcat pe partea dreaptă, cu picioarele încă încrucișate în lotus, cu capul peste *Bhagavad Gita* și peste lucrarea lui Swami Veerabrahmindra. Astfel a "adormit" el pentru eternitate, pe cele două cărți ce conțineau practic testamentul său. Pe corpul său se afla un bilețel scris în dialectul local: "Nu îl atingeți". Această instrucțiune a fost scrupulos aplicată, potrivit cutumei legate de marii sfinți: au fost aduse plăci mari de marmură albă, care au fost zidite în jurul corpului, fără să îl atingă pe acesta. Acestea au sigilat pentru totdeauna tăcerea și misterul Marelui Yoghin.

Serveshwararao povestește: "Swamiji a prezis că într-o bună zi, peste două mii de ani, când regiunea va fi acoperită de ape și de nisip, iar templul va cădea într-o uitare de moment, oamenii vor face săpături și vor regăsi urmele existenței locului sfânt. Ei vor redescoperi istoria lui Balayogi gravată în piatră și statuia lui, rămășiță fizică a trecerii sale pe Pământ. Astfel, această poveste miraculoasă va prinde din nou viață. În secolele care vor veni, în delta fluviului sacru Godavari se vor mai naște încă șapte Balayogi. Începând de la vârste cuprinse între 6-7 ani, ei vor realiza *tapas*-ul său timp de numeroși ani, iar în viața următoare acestei asceze, ei vor deveni regi..."

Capitolul VIII

Testamentul lui Balayogi

Bhagavad Gita

Balayogi și-a părăsit corpul fizic cu capul pe două cărți: *Bhagavad Gita* și cartea lui Swami Veerabrahmindra, indicând astfel ce învățătură era esențială pentru el. El urmărea astfel să arate oamenilor calea care conduce către eliberarea de suferință, către *ananda* - bucuria supremă, sau beatitudinea.

Iată un scurt rezumat al esenței acestor cărți, care descriu cu exactitate calea lui Balayogi, cel care era considerat ca fiind o emanație a lui Sri Krishna. *Bhagavad Gita* este un poem epic care este alcătuit din 18 cânturi ce sunt formate din 700 de versuri, care a fost scris în Antichitatea indiană. Cele trei aspecte fundamentale ale acestei învățături sunt:

* Detașarea completă de acțiuni și de fructele lor, care sunt oferite lui Dumnezeu;

* Controlul perfect al simțurilor pentru liniștirea mentalului, drum care conduce către Suprema Cunoaștere;

* Dăruirea printr-o iubire și o credință totală și absolută lui Dumnezeu sau Supremul Absolut.

Aceste trei aspecte sunt indisociabile unul de celălalt, fiind de fapt niște aspecte ale aceleiași Adevăr. Aceleași elemente sunt regăsite identic și în budismul tibetan și în alte tradiții, chiar dacă ele sunt transmise într-o formă aparent diferită.

Bhagavad Gita este una din operele filosofice de referință, rămasă vie de-a lungul secolelor nu doar pentru înțelepți și erudiți, ci și pentru întregul popor indian. În ultimele două secole, ea a început chiar să se răspândească în întreaga lume - cel puțin în anumite cercuri - ca fiind o cale către înțelepciunea unei dimensiuni divine universale.

Merită să mai remarcăm că Balayogi îi cunoștea conținutul fără să fi învățat vreodată să citească...

Sri Krishna apare la începutul povestirii ca un om, dar foarte curând, el îmbracă aspectul Absolutului personificat - la fel ca Balayogi. El a fost învățătorul lui Arjuna, discipolul său uman pe calea înțelepciunii.

Acest poem epic conține două aspecte, unul exoteric și altul esoteric: strategia de război între două familii dușmane și strategia interioară pentru a ajunge la capătul tuturor suferințelor, prima fiind doar o manifestare exterioară a celei de-a doua... Este vorba așadar acolo de două familii umane: Kaurava-șii și Pandava-șii, aflate în relații de rudenie sau de amicitie, relații care sunt trădate însă de dorința de posesiune, de aviditate și lăcomie. Datorită puterii sale divine, Sri Krishna este invincibil și deține forța de a-și extermina toți dușmanii, deopotrivă interiori și exteriori. El îl învață pe Arjuna cum să facă la fel. Aflat pe câmpul de bătaie, acesta din urmă este disperat că trebuie să se lupte cu propria sa familie și cu prietenii săi, în pofida trădării și violenței lor. Pentru a-și împlini adevărata sa misiune, destinul său, el trebuie să se detașeze complet de acțiunile sale și de consecințele acestora. Astfel, dacă nu se va lăsa cuprins de slăbiciune și de otrava îndoielilor, cu o devoțiune absolută, el își va putea servi Stăpânul Suprem fără ezitări și cu demnitatea unui erou adevărat. Krishna îi cere să aibă curajul de a discerne și de a-și transcende complet considerațiile personale, folosindu-se mai ales de inteligența superioară (aflată la unison cu

BALAYOGI - Alchimia tainică a tăcerii

Inteligența Divină). Detașarea completă nu este însă sinonimă cu indiferența sau cu inerta (cu *Tamas guna*), căci înțelepciunea constă în a vedea acțiunea în non-acțiune și non-acțiunea în acțiune, în a examina cu o atenție egală toate lucrurile și toate ființele, în a avea o atitudine perfect echilibrată față de fericire și nefericire, față de durere și plăcere. O astfel de centrare interioară ridică gradat voalul care este tesut de tumulturile emoționale și care acoperă imensitatea tăcută a Cunoașterii-Beatitudinii. Aceasta este calea eliberării supreme de ciclul existențelor, pentru a pătrunde în Eternitate (vezi și stanța 4 a lui Balayogi).

Sri Krishna îi cere lui Arjuna să nu își plângă de milă datorită unor aspecte ineluctabile precum viața și moartea, căci ceea ce există în interiorul ființei și al corpului este ATMAN, cel etern, indestructibil și nelimitat.

*

Un alt aspect fundamental constă în controlul perfect al simțurilor, și implicit al minții, care devine posibil prin practica perseverență a unei concentrări intense. Acest control perfect conduce gradat la potolirea focului insatiabil al dorinței, mâniei și dezordinii interioare, care ne aruncă în vâlvătaia pasiunilor și în prăpastia suferinței. Prin puterea concentrării, mentalul se degajă și se ridică într-un spațiu mai senin; în acest fel, perspectiva sa asupra lumii exterioare se modifică extraordinar de mult la rândul ei...

*

Cel de-al treilea aspect și cel mai important este calea lui *Bhakti yoga*, din *Bhagavad Gita*, care nu este considerată o tehnică, ci o atitudine lăuntrică ce este constantă.

Calea Iubirii necondiționate față de Dumnezeu reprezintă finalitatea în yoga. Este vorba de o iubire divină atât de arzătoare încât ea conduce în cele din urmă la starea de absorbție contemplativă, de fuziune totală a adoratorului cu Cel adorat. Aceasta este starea de *samadhi*, în care Balayogi a rămas timp de 40 de ani, numită și "Marea Perfecțiune" în budismul tibetan.

Așa cum indică îndeosebi *Bhagavad-Gita*, bunăvoința și dragostea Divinului este atât de mare, încât orice efort care este făcut de discipol este răsplătit mai devreme sau mai târziu. Echilibrul dăruire-primire între adorator și Cel adorat se stabilește printr-o ploaie de beneficii și de protecție din partea Celui adorat, ca răspuns la sacrificiile adoratorului Său (vezi stanța 14 a lui Balayogi).

Iubirea necondiționată față de Dumnezeu este cheia care deschide poarta iluminării spirituale, ce nu poate fi atinsă prin simpla înțelepciune speculativă, prin acțiuni eroice sau prin austeritățile sterile cele mai dure (care conduc mai degrabă către frustrare decât către eliberare).

*

Așadar, războinicul din *Bhagavad-Gita* trebuie să se lase cuprins de o dragoste plină de o dăruire de nezdruccinat, să realizeze acțiuni virtuozose într-o manieră detașată și să își controleze perfect simțurile și mintea. Desigur însă, toate acestea sunt idealul final, așa că până atunci, *Bhagavad-Gita* ne propune să medităm constant asupra... noastră înșine.

"Fiecare ființă umană este intim și profund legată de propria sa natură, și mai ales în ea însăși (în universul său interior) trebuie ea să își caute propria perfecțiune divină".

Swami Veerabrahmindra

Cealaltă lucrare testament este cartea lui Swami Veerabrahmindra. Balayogi le-a explicat discipolilor săi importanța de a se duce la locul templului lui Swami Veerabrahmindra. Acesta a fost un foarte mare yoghin care a trăit cu

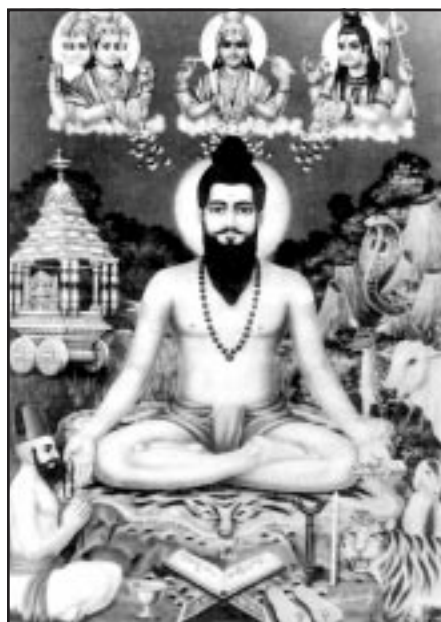
patru secole în urmă într-o regiune care astăzi a devenit un deșert inospitalier. Se pare că Sfântul a venit deseori pentru a-i face vizite lui Balayogi în plan subtil.

Serveshwararao ne-a explicat că într-o dimineață, pe la orele 4.00, el l-a văzut apărând, în timp ce dormea în *ashram*. Swami Veerabrahmendra și-a încheiat și el viața în starea de *samadhi*, și există diferite surse care afirmă că a pus să fie zidit de viu în această stare. La fel ca și Balayogi, a atins și el nivelul de omniprezență și omnisciență, și ca o particularitate, se spune că deținea secretul umanității. În faimoasa carte care se găsea sub capul lui Balayogi atunci când acesta și-a părăsit corpul fizic, sfântul povestește întreaga istorie a umanității de la origini și până la sfârșit, cu alte cuvinte întregul ciclu uman (învățătura shivaistă ancestrală afirmă că ne aflăm în cel de-al șaptelea ciclu uman). Swami Veerabrahmendra și Balayogi au o legătură de spirit cu totul particulară, la un nivel pe care noi nu-l putem înțelege. Natura acestei legături este cea care explică prezența a numeroase statuete ale lui Swami Veerabrahmendra în templul lui Balayogi, și îndeosebi deasupra clădirii în care medita Chinna Swamiji.

Ne-am dus așadar în pelerinaj în aceste locuri în care a trăit sfântul, într-o zonă izolată, aflată "la capătul lumii". Astăzi acolo domnește o atmosferă ciudată de decadentă, dar se mai simte încă urma ce a fost lăsată de acest sfânt. Acesta avea o știință și un nivel de realizare invers proporționale dezastrului care acoperă regiunea astăzi, și pe care îl anunțase de altfel, ca o consecință a ignoranței și actelor incorecte ale contemporanilor săi. Drumul care ajunge aici este parcă interminabil, câmpurile pe care le traversează sunt acoperite de pietre și de praf, fiind complet neroditoare, și totul dă iluzia unui crater lunar care este vizitat dintr-un vehicul selenar.

Templul este extrem de vechi, iar atunci când intri în el la ora *puja*-ei, sute de clopote de toate mărimile sunt agitate simultan de către credincioși. Sunetul este asurzitor, iar atmosfera incendiară. Este singurul templu din întreaga Indie în care am văzut un asemenea ritual. Preoții-brahmani își celebrează aici ceremonia de trei ori pe zi, cu torsul gol, îmbrăcați în *dhoti*-uri albe, conform obiceiului. Punctul central din interiorul templului este altarul, aflat în fața unei cămăruțe în care se află zidit yoghinul, în spatele unor plăci de marmură înnegrite de vreme... și de fumul ofrandelor de foc aduse aici începând din anul 1500, sau chiar mai devreme...

Atunci când pătrunzi în acest loc, ai impresia că te afli într-o mașină a timpului, care te-a dus în trecut, iar atmosfera aceea îți lasă un gust ciudat. Ai zice că timpul s-a oprit în loc în interiorul templului și că satul din împrejurimi

Swami Veerabrahmendra

a uitat să mai evolueze, trăind în permanență "în prezent".

Am întâlnit un descendent îndepărtat al lui Swami, care își are locuința într-una din clădirile acestui templu. Părea un rege dezamăgit și indolent. Am insistat să obținem cartea Maestrului, care conține un mesaj atât de important; i-am spus că am venit de departe pentru ea, dar a rămas indiferent la cererea noastră, ca de altfel la orice altceva ce i-am fi spus. Ne-a spus că faimoasa carte era închisă în camera de alături, a cărei cheie nu o avea, iar intendentul la care era cheia lipsea, Dumnezeu știe unde!

Nu putem așadar să rezumăm aici conținutul acestei lucrări, dar continuăm să sperăm că vom reuși să punem mâna pe această misterioasă lucrare. Iată totuși un rezumat al istoriei lui Swami Veerabrahmendra, după o lucrare micuță pe care am găsit-o totuși la fața locului:

Swami Veerabrahmendra a trăit circa 175 de ani în satul Banagapalli, la sud de Andra Pradesh. El a călătorit fără încetare de-a lungul și de-a latul Indiei, pentru a transmite înțelepciunea și pentru a dăruii Trezirea spirituală celor care doreau acest lucru și care se apropiau de el. Atitudinea sa era adeseori intenționat provocatoare; nu de puține ori, i s-a întâmplat să fie luat drept nebun, pentru a face apoi un miracol... Folosindu-se astfel de șocul spontaneității și al surprizei, el reușea să-i trezească pe oameni, îndeosebi pe cei aroganți, care rămăneau apoi zguduiți și îi cereau cu umilintă iertare, aruncându-se la picioarele sale, recunoscând implicit puterea și bunătatea lui.

La fel ca și toți marii sfinți ai Indiei, a contestat și el existența castelor, considerând că toate ființele umane se află pe același plan: "Toti sunt născuți din carnea și sângele părinților lor", și nu puțini au fost brahmanii pretențioși pe care i-a pus la punct. "Dincolo de caste se află Cunoașterea Supremă; de aceea, considerați-l pe fiecare ca fiind unul de-ai voștri". Era extrem de venerat pentru că a reușit să reveleze Divinul în cele mai diverse situații. Astfel, el s-a luptat o viață întreagă împotriva ignoranței și pentru realizarea de sine a sufletelor, și a vindecat multe ființe de boli, adeseori mortale. Uneori, a readus chiar viața în corpurile celor decedați.

A rămas o enigmă pentru toți faptul că el *vedea* prin fiecare om. Era o ființă de origine divină, nu umană, care a venit să-i salveze pe oameni într-o perioadă de tulburări, așa cum s-a întâmplat și în atâtea alte tradiții.

A intrat în *Mahasamadhi* în anul 1594 și a pus să fie zidit în această stare. Nimeni nu știe ce s-a mai întâmplat dincolo de aceste plăci de marmură...

Faimoasa sa carte, pe care a scris-o pe frunze de palmier, se numește *Kalajnana* - "Cartea Cunoașterii". Cartea a fost îngropată, iar peste ea a crescut un copac ale cărui fructe - negre în interior - nu erau comestibile, și ale cărui ramuri săngerau... Mai târziu, cartea a fost dezgropată și editată...

Această lucrare conține învățături inițiatice prețioase, care sunt prezentate alături de revelații ce sunt legate de originea universului și de evenimentele viitoare prin care va trece această lume. El a anunțat declinul umanității "în 808 ani", număr evident simbolic... A enumerat calamitățile pe care le cunoaștem deja, dar mesajul său a rămas întotdeauna pozitiv: ne-a transmis totodată și instrumentele necesare pentru a ne transforma și a ne trezi, precum și cele care ne sunt necesare pentru protecție.

Iată prezicerile sale:

"Marile valori spirituale vor decădea. Ființe ignorante și malefice vor deține puterea de decizie, în timp ce ființele pure vor fi dezonorate, agresate; femeile vor fi adeseori violate, și vor exista câte șapte femei pentru un singur bărbat... Numărul ființelor pervertite va crește. Oamenii se vor exploata reciproc. Brahmanii vor degenera, pacea va fi frecvent încălcată, gelozia și mânia vor fi dominante. Orașul Benares va fi distrus în 40 de zile, și va ploua cu sânge din

cer. Falsi maestri vor abuza de cei naivi și ignoranți. Catastrofe naturale, cum ar fi cutremurele și uraganele, vor distruge regiuni întregi. Foamea și epidemiile de boli mortale vor crește. Echilibrul climatic se va modifica în mod violent. Satele vor deveni orașe. Orbitalele planetelor se vor modifica, pe pământ vor cădea meteoriți. Totuși, cei care se vor pune în serviciul umanității într-un mod total dezinteresat, renunțând la egoism, fiind cu adevărat generoși, abandonând aroganța și ignoranța, vor fi protejați deopotrivă în această lume și în cea de dincolo”.

El a atras de asemeni atenția să nu ne risipim viața în excese și în atașamente față de corp, căci procedând astfel vom pierde atunci șansa de a ne elibera de ciclul fără de sfârșit al nașterilor și al morților - *samsara*.

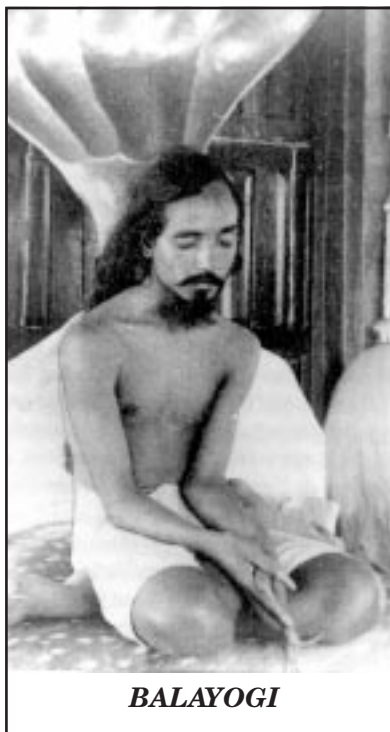
Se spune că a fost trimis de Brahma pentru a aduce pe pământ un suflu de înțelepciune, de dreptate, de iubire, de bunătate, precum și mijloacele prin care orice om poate ajunge acolo. Celor care doreau cu adevărat să fie eliberați de oceanul suferințelor, el le-a indicat o manieră de a fi, de a acționa, de a practica disciplina spirituală, anumite *mantra*-e precum “*Om Namah Narayanaya*”, un imn către Krishna, “*Om Namah Shivaya*”, o invocare a energiei lui Shiva. Puse în mod perseverent în practică, învățăturile din *Kalajana* distrug consecințele tuturor acțiunilor nefaste și pun capăt tuturor tulburărilor.

El i-a cerut spre exemplu unui tânăr căruia i-a redat vederea să ducă o viață pură și să le fie de folos celor aflați în suferință: aceasta a fost moneda sa de schimb.

Discipolul său cel mai apropiat și cel mai realizat spiritual era un musulman. Acesta a părăsit Islamul și comunitatea sa pentru a-l urma pe Swami cu o devoțiune totală și absolută, în schimbul căreia maestrul său i-a transmis puterile sale. Discipolul avea să-i elibereze, la rândul, său pe mulți alții.

Maestrul a descris apoi care ar trebui să fie natura adevărată a discipolului. Acesta trebuie să aibă o dăruire constantă față de maestru, să manifeste nobilele calități ale răbdării, credinței, non-violenței, iubirii, bunătății, să nu comită niciodată acțiuni rele și să fie complet detașat de fructele actelor sale. El trebuie să își controleze egoul și posesivitatea, emoțiile, lăcomia, energia sexuală, să supravegheze hrana și atașamentul față de corpul fizic, și să facă totul ca să merite grația maestrului său.

Apoi, el a explicat care ar trebui să fie adevărata natură a maestrului. Acesta trebuie să fie întotdeauna drept, lipsit de mândrie și de aroganță; bunătatea sa trebuie să fie absolută, independent de legăturile familiale. El trebuie să aibă o atitudine echidistantă în fața omagiilor și denigrărilor, și să fie în permanență în serviciul umanității.

BALAYOGI

Capitolul IX

Templul

Regiunea

Delta fluviului Godavari reprezintă un loc binecuvântat, în care în timpurile vedice au trăit *rishi*-ii, înțelepții mitici ai Antichității. Aceștia erau yoghini realizați care dețineau Cunoașterea Supremă în epoca în care au fost scrise Vedele (cele mai vechi scrieri sacre ale Indiei), cu mai bine de zece mii de ani în urmă. Astfel se explică de ce acest pământ este atât de prețios pentru aceia care doresc să atingă eliberarea sufletului.

Concepția templului

Un întreg ansamblu de elemente a trebuit să fie creat pentru a amplifica puterea *tapas*-ului lui Balayogi și forțele benefice care urmau să se reverse - precum un torent de binecuvântări - asupra zecilor de milioane de pelerini ce urmau să defileze prin fața lui timp de 40 de ani. Balayogi dăduse instrucțiuni să nu se ceară niciodată bani pentru construcția templului, astfel încât fiecare piatră a acestuia a fost fructul unei ofrande. Construcția a fost încredințată lui Madhavaya, Serveshwararaoși Balasundaram Sumadavayan, și ea avea să aibă un efect purificator asupra vieții fiecăruia dintre aceștia. Organizarea *ashram*-ului a fost încredințată celor mai vârstnici patru membri ai Comitetului, care au fost singurii responsabili de toate deciziile luate, într-un deplin acord cu Swamiji.

Iată instrucțiunile care au fost date de acesta:

“Acolo unde sunt așezat eu trebuie să fie construit un templu. Vechea clădire trebuie să fie distrusă. Templul va fi edificat în concordanță cu datele științifice care au apărut potrivit cunoașterii yoghine. Clădirea - în care mă voi instala fără ajutorul nimănui - va trebui să aibă latura de 14 picioare (cca. 4,20 metri) și o înălțime de 12 picioare (cca. 4 metri). Totul va trebui să fie terminat în 14 zile”.

Aceste măsuri erau necesare pentru acumularea anumitor binecuvântări. Numărul 14 simbolizează *ananda*, beatitudinea, bucuria nelimitată și de nezdruccinat.

*

Balasundaram, cel de-al doilea președinte al comitetului *ashram*-ului, este un înalt funcționar al guvernului indian. Balayogi i-a încredințat sarcina de a prinde, într-un loc precis din jungla Bengalului, un tigrul mascul și adult, care va trebui să fie prins cu respect. După descoperirea și prinderea animalului, pielea acestuia a fost adusă la templu, împreună cu capul și ghearele, pentru a păstra întreaga forță a tigrlui, în vederea amplificării puterii meditației.

Interiorul camerei lui Balayogi a fost acoperit cu dale de faianță, pe care a fost așezată pielea faimosului tigrul. Swamiji s-a instalat apoi aici, fără ca cineva să știe cum.

A urmat apoi construirea unei alte părți a templului, pentru discipolul și fratele său mai mic: Chinna Balayogi.

Apoi, Balayogi a cerut să se construiască *Tapo Ashramam*, o clădire unde sunt expuse fotografiile celor doi yoghini începând din anul 1949, luate în timpul

sărbătorilor de *Mahashivaratri* și însoțite de istoriile lor corespunzătoare; pelerinii care dorm și meditează în acest loc pot beneficia astfel la maximum de energia lui spirituală - *Guru Shakti*. Locul conține opt porți, opt ferestre și opt petale de lotus, 8 fiind cifra infinitului; întreg acest ansamblu de elemente face ca acest loc să fie deosebit de propice pentru meditație.

Serveshwararao ne povestește cu pasiune modul în care a fost construit templul:

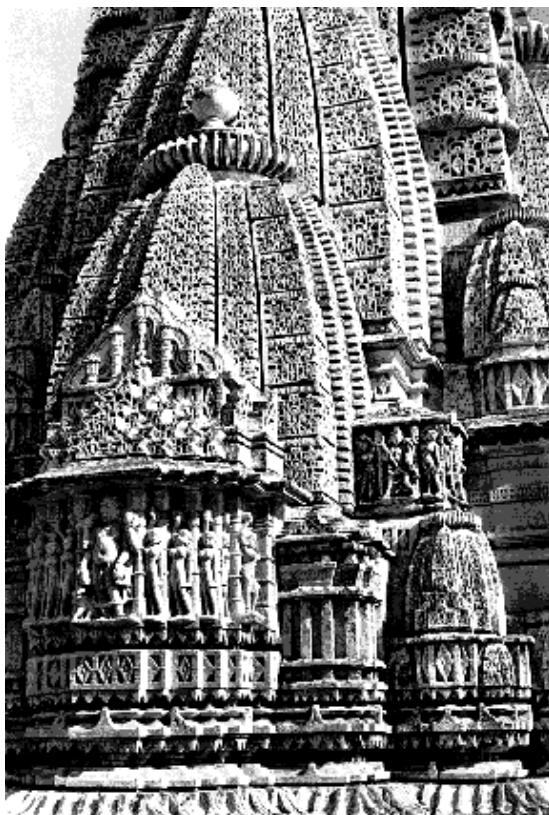
“Ni se părea imposibil să realizăm o asemenea sarcină; cum să construiești un templu în numai 14 zile? Ar fi fost necesară o forță extraordinară pentru aceasta, dar am primit Shakti (puterea) de la Balayogi. De altfel, eu unul pot să spun că nu am mai construit nimic altceva în toată viața mea!

Mai întâi, a fost necesar să săpăm fundația templului; am început dimineața, iar după-masa turnam deja nisipul. Aveam la dispoziție 600 de saci de ciment a câte 50 de kilograme fiecare și era ora 7 seara. Toată lumea ne întreba de ce nu sunt adăpostiți sacii, căci se anunța venirea unui ciclon... Poliția a venit chiar să ne dea o mână de ajutor în acest sens; eu le-am spus atunci că nu pot opri ciclonul! Singur Balayogi ne putea proteja atunci, indicându-ne maniera în care trebuie să procedăm și frânând acțiunea ciclonului...

Brusc, vântul s-a dezlănțuit, apoi furtuna a început, dar nu cădea încă nici o picătură de apă; oamenii au sărit atunci de pretutindeni să ne ajute, astfel încât erau circa 50 de muncitori. Cei 600 de saci trebuiau să fie adăpostiți cât mai repede în Tapo Ashramam, căci dacă îi prindea ploaia, apa i-ar fi făcut să nu mai fie buni de nimic...

Vântul continua să sufle tot mai tare, dar cineva parcă împiedica să cadă ploaia. Cei prezenți au fost atunci cuprinși dintr-o dată de un fel de forță magică și invincibilă. Unii au luat câte 2-3 saci de ciment pe umeri și au zburat literalmente cu ei prin spațiu, precum Hanuman. Cu o viteză vertiginoasă, cei 600 de saci au fost adăpostiți în ashram în mai puțin de o oră!

Abia atunci s-a dezlănțuit cerul, ploaia căzând apoi fără încetare timp de două ore, dar fără să ne mai afecteze în vreun fel”.

Capitolul X

Discipolii

Trebuie aici să facem o anumită distincție între cei 14 discipoli aleși personal de Balayogi, având fiecare un rol distinct de îndeplinit, și ceilalți discipoli care urmează aceeași cale a ascezei. A trăi detașat de hrană și de băutură, de somn și de lumina zilei, este ceva rar și chiar și în India!... Eu nu cunosc decât doi asemenea adepți, aflați amândoi în *samadhi*...

Chinna Balayogi

Fratele lui Balayogi, cu zece ani mai mic ca el, a intrat în *samadhi* la vârsta de opt ani. El a rămas în această stare în același templu cu Balayogi, dar într-o altă clădire a acestuia. Nu avea aceleași puteri ca și Balayogi, iar corpul său a rămas subțire (nu a sporit în greutate), cu părul mai puțin lung. A rămas și el în această stare de absorbție întreaga viață. În timpul ultimilor ani, a avut probleme de sănătate și a început să slăbească, după care și-a părăsit corpul fizic în noiembrie 1991, la șase ani după Balayogi.

Am avut șansa să-l văd chiar înainte de a muri. Era pe timpul unei celebrări de aniversare a intrării în *Mahasamadhi* a lui Balayogi, căruia i se înălțase o statuie în templu, chiar la indicația lui telepatică, statuie despre care se crede că ar conține energia (*Shakti*) lui subtilă și că poate acorda în continuare *darshan*-ul lui. Curtea templului era plină cu muzicieni itineranți, care umpleau cu sunetele ascuțite ale *shehnai*-urilor lor (un fel de flauturi negre scurte, ale căror sunete seamănă cu cele ale cornului care sunt folosite la ceremonii religioase și la nunți) umpleau întregul spațiu. Norii de fum emanați de cărbunele aprins și de tămâie, alături de parfumul ghirlandelor de flori amplificau atmosfera deja foarte încărcată de devoțiune și entuziasm a credincioșilor adunați. În mijlocul unui torent de rugăciuni și de ofrande, mi-am regăsit familia indiană, pe care nu o mai revăzusem de la *Mahashivaratri* din 1985.

Ne-am revăzut în plină desfășurare a ceremoniei, în chiar locul în care ne despărțisem cu șase ani înainte. Dintr-o dată, un om a venit la mine, tremurând de tulburare, și mi-a spus: “Vino repede, usa lui Chinna Balayogi tocmai s-a deschis, poți să intri!” Am alergat imediat, și o clipă mai târziu, l-am văzut acolo, în fața mea. Era extrem de puternic și extrem de impresionant. Slăbise, dar strălucea totuși de focul divin. După un timp destul de scurt, el s-a sprijinit de mâini și și-a deplasat puțin corpul care era așezat. Era semnul că trebuie să ieșim. Câteva clipe mai târziu, porțile Timpului s-au închis din nou asupra lui și a operei sale misterioase. Trei luni mai târziu, el părăsea această lume...

Nagendra Swami

Practic necunoscut de lume, trăind într-un cătun ignorat de toți, într-un templu aflat în ruină, se află o altă nestemată a umanității, instalată pe pielea sa de capră, în obscuritate. În timpul vizitei pe care i-am făcut-o, Bhimayya mi-a încredințat cheia de la camera lui, lăsându-mi onoarea de a o deschide personal. Dar care nu mi-a fost surpriza să nu pot deschide ușa, din cauza vegetației care crescuse printre dale... atâta timp trecuse de când nu mai fusese deschisă! După ce am forțat-o, am pătruns într-un mic culoar de un metru pe doi, în care se afla o micuță statueta a lui Shiva, care era acoperită de praf. Fiica

mea, Delphine, și traducătorul, m-au urmat... Am avansat cu precauție, către o nouă ușă, în spatele căreia se afla această comoară ascunsă în obscuritate.

Am întredeschis atunci ușa și am văzut yoghinul așezat, luminând cu propria lui lumină acest loc întunecat, în care el sălășluiește începând din anul 1949, fără să mănânce și să bea nimic! Cititorul occidental își poate cu greu imagina o asemenea viață, și totuși este suficient să meargă acolo pentru a vedea... Desigur, mai este absolut necesar ca marele yoghin să-și dea acordul și ca vizitatorul să aibă o motivație spirituală extrem de puternică pentru a ajunge în acest loc uitat de lume, în care un singur puț asigură apa pentru toți locuitorii. În afara carului cu boi, nu există nici un mijloc de transport cu care să poți ajunge acolo.

Intrăm așadar, dar câmpul său energetic este atât de puternic, încât fac instinctiv un pas înapoi, cuprinsă de surpriză și de un profund respect... În mod vizibil, se pare că yoghinul o aștepta pe fiica mea, Aurore, pe care o primește cu un surâs larg și o invită să se așeze lângă el, pe pielea sa de capră. Locul este îngust; de-abia încăpem să ne așezăm toți trei.

Traducătorul nostru începe:

- Nagendra Swami spune că vă aștepta... Apoi, maestrul continuă:

- Ea a venit aici prin forța spiritului meu, fiindcă ea a auzit apelul meu, căci are ea însăși suficientă forță spirituală...

- Pentru cei mulți și ignoranți este mai ușor să faci rău decât bine...

- Nu este neapărat necesar să te duci la locurile de cult; meditația este înaintea de toate o stare de spirit care ar trebui să fie mereu constantă, oriunde te-ai afla și orice ai face. Pentru a medita, te poți așeza oriunde dorești (nu neapărat într-un loc de cult)...

- Fiți totdeauna generoși, dăruțiți...

La vremea respectivă, Aurore avea opt ani și jumătate. Ca urmare a întâlnirii cu Maestrul, conștiința ei a trecut "dincolo" (în *samadhi*). Experiența a fost extrem de profundă pentru ea.

Din când în când, acest yoghin ne spunea câteva cuvinte, dar cel mai important era faptul că ne aflam acolo, lângă el. Nu depinde decât de vizitator să-și deschidă inima (esența ființei) pentru a-l primi, cu toată iubirea și simplitatea lui extremă care este emanată din detașarea lui absolută. Ne-a mărturisit o serie de secrete; ne-a spus de pildă că legătura dintre maestru și discipoli este țesută dintr-o fibră nemuritoare, de care noi putem beneficia în permanentă, lăsându-ne protejați de ea. Firul nu se rupe niciodată: Balayogi și-a părăsit corpul fizic, după șase ani l-a urmat și fratele său, dar acum Nagendra păstrează firul. Maestrul aflat în viață este foarte important: el este precum sârutul sacru al Mamei Lumii depus pe fruntea noastră temătoare, care ne consolează, dar ne invită totodată la o autonomie deplină.

Suntem invitați să intrăm în inima meditației, acolo unde fuzionează maestrul exterior, maestrul interior și maestrul secret. Din această unitate se va naște eliberarea spirituală, acea zonă în care timpul și spațiul sunt abolite.

Bhimayya

"Pentru prima oară, l-am întâlnit pe Swamiji în anul 1962. Nu aveam nici un fel de credință particulară, eram polițist. Într-o bună zi, am fost pur și simplu împins în fața lui, și atunci am început să plâng..., și am tot plâns, fără să mă pot opri; mă simteam ca în mijlocul unui curent tainic transformator. Am devenit foarte apropiat de Gangayya, tatăl lui Swamiji, iar atunci când acesta a murit, m-am ocupat de incinerarea lui. Swamiji mi-a spus: 'Tu și cu mine împărtășim o legătură particulară'".

Astfel, Balayogi l-a desemnat printre cei 14 membri ai comitetului,

înlocuindu-l chiar pe tatăl său. Ceilalți membri l-au acceptat însă cu dificultate, căci era un om simplu, care spunea lucrurilor pe nume, fără prea multe amabilități.

Bhimayya a fost primul dintre discipoli pe care Balayogi l-a adus în drumul meu. După cum am mai spus, este un om impulsiv, simplu, generos și drept, de condiție modestă, făcând destul de greu față dificultăților de a-și întreține marea sa familie care era formată din 11 copii. La vremea când l-am cunoscut eu, era încă polițist în poliția marină, astăzi a ieșit la pensie. Dar omul acesta nu a purtat niciodată un revolver sub vestă. Într-o zi, pe când se întorcea de la slujbă, și-a ridicat vesta, și sub torace, am putut vedea un superb *mala* - un colier de mătănii - acoperite cu pulbere sacră... El este cel pe care Swamiji l-a ales drept mesager între el și mine. El a stabilit primul meu contact direct cu Swamiji. Esența informațiilor, indicațiilor și răspunsurilor lui Swamiji mi-a fost întotdeauna transmisă prin intermediul acestui om. Fără să știu nimic despre mine, el știa o serie de date precise referitoare la viața mea, primite fără îndoială de la Swamiji. Acest lucru nu mi-a fost revelat decât în cursul ultimului *darshan*. Personal, nu mi-aș fi imaginat niciodată că eu aș putea stabili vreodată o legătură personală cu maestrul. Bhimayya și cu mine am corespondat multă vreme, aspect care s-a constituit într-un ajutor prețios pentru mine, într-o anumită perioadă din viața mea. Astfel se face că am aflat istoria următoare... Iată ce mi-a scris: "Swamiji mi-a dat instrucțiuni să fac *puja*-e și să postesc pentru tine în această zi de 3 octombrie". Am primit scrisoarea câteva zile mai târziu, cu lacrimi în ochi. Într-adevăr, era ziua mea, împlineam 40 de ani și eram însărcinată cu fiica mea în cinci luni. Viața mea lua o turnură nouă.

În întreaga mea viață, niciodată nu am simțit o legătură atât de intimă și de profundă cu altcineva decât cu Bhimayya, era o legătură a cărei esență se petrecea undeva deasupra noastră. Soția lui se numește Kantamma, adică "Mama strălucitoare"; are și ea o devoțiune profundă pentru Swamiji. Nu știe să citească literele, nici măcar ora unui ceas, dar și-a petrecut întreaga viață servindu-și, fără să se plângă vreodată, familia. Este la fel de pură și de transparentă ca și un cristal. Am avut împreună cu ea o experiență tulburătoare. Ne-am ținut îndelung de mână pentru a face schimb de energie. Am simțit atunci exact ceea ce simțisem împreună cu Drukchen Rinpoche, ghidul meu tibetan, când acesta a făcut un gest asemănător. Cum pot oare două ființe atât de diferite să aibă aceeași transparență a egoului?... Un mare maestru tibetan și o mamă indiană simplă mi-au comunicat aceeași energie sublimă.

Bhimayya a avut în permanentă grijă de mine, așa cum îi ceruse Balayogi. Ușile închise mi se deschideau cu ajutorul său, micile dificultăți materiale de la fața locului se rezolvau, obstacolele cădeau precum niște castele din cărți de joc. Ultima dată când ne-am despărțit, am citit în ochii acestui cuplu iubirea lui

BALAYOGI în 1950

Swamiji în persoană. Lacrimi de emoție mi-au curs atunci pe obraji.

După ce Balayogi și-a părăsit corpul, Bhimayya a luat ghearele de la pielea de tigru pe care a meditat maestrul și le-a păstrat cu sfîntenie pentru a le face cadou anumitor aspiranți bine precizați, între care era și fiica mea, Aurore.

El a adăugat: "Swamiji este și va rămâne întotdeauna alături de tine, de mine, și de toți cei care îl iubesc". Iar apoi el a adăugat cu umorul său obișnuit: "Swamiji ne spunea adeseori: 'Voi sunteți precum o turmă de vaci care se împrăstie în toate direcțiile atunci când sunt lipsite de un păstor, iar eu trebuie tocmai de aceea să vă readuc la centru, fără încetare!'..."

Sri Murthy

În iulie 1994 am vizitat din nou Andra Pradesh, cu ocazia celebrării instalării statuii lui Balayogi (terminată conform indicațiilor acestuia și care a fost introdusă în templu). Doream de asemenea să îi cunosc și pe ceilalți discipoli aleși de Balayogi, care erau încă în viață și accesibili, pentru a obține informații mai complete despre el. La Hyderabad, l-am întâlnit pe Sri Murthy, președintele Comitetului *Ashram*-ului lui Balayogi, fost ambasador al Indiei în diverse țări din Asia, acum la pensie, dar la fel de activ în viața politică. Am descoperit că este un om blând, bun, cultivat, alături de care am simțit imediat o mare simpatie reciproc împărtășită. Sri Murthy este un discipol ardent al lui Balayogi, la fel cum a fost și soția lui, acum defunctă, pe care el a considerat-o *guru*-ul său.

Un dialog semnificativ cu Sri Murthy

Murthy: Eu nu eram foarte atras de chestiunile spirituale, dar soția mea avea o fire profund mistică și simțea o imensă devoțiune pentru Balayogi; am mers asadar la templu pentru a o însoți. Pe vremea când eram student, nu credeam în Dumnezeu; mă întrebam mereu: "Dacă Dumnezeu există într-adevăr, de ce există atâta sărăcie, boli, suferință?"

P: Dar care a fost prima dumneavoastră motivație pentru a merge acolo?

M: Suntem din aceeași provincie. Eu m-am născut în apropierea templului, și auzeam adeseori vorbindu-se de Swamiji. Toată lumea spunea că trebuie să merg să-l văd pentru că este o ființă extraordinară, dar nu am reușit niciodată să merg să-l văd în timpul copilăriei mele.

P: Și doar locuiți atât de aproape!

M: Foarte aproape! La numai patru ore cu autobuzul. La întoarcerea mea de la Londra, sora soției mele s-a căsătorit cu un ministru, președintele Congresului Indiei. Ambele femei mi-au cerut să mă duc cu ele, iar eu am acceptat. Așadar, nu am decis pentru mine însumi, dar Dumnezeu a aranjat într-o manieră subtilă lucrurile, cu modul Său misterios de a opera, ajutându-mă astfel să mă îndrept - fără să-mi dau seama - către cel care avea să-mi transforme întreaga viață.

Soția mea murea lent datorită unui cancer teribil pe care îl avea de patru ani, dar în casă la noi nu exista o atmosferă de agonie; grație marii sale forțe spirituale, ea rămânea mereu senină. Balayogi dorea ca Anasuya (acesta era numele soției mele) să creeze o fundație în locul său de naștere, o casă în spatele templului, ceea ce ea a și făcut.

Atunci când am fost pentru prima oară la Balayogi, de *Mahashivaratri*, împreună cu soția mea și cu sora ei, eram un simplu pelerin printre alții, și am văzut cum oamenii se împing, strigă etc. Sincer să fiu, vederea acestor oameni care trăiesc fără nici un fel de confort, fără să aibă nici măcar apă la dispoziție, m-a impresionat mai mult decât Swamiji însuși; îmi spuneam că trebuie să fac ceva pentru această populație. De aceea, în anul următor, mi-am asumat sarcina să aduc o serie de ameliorări în zonă. Fără să simt încă nici o motivație

spirituală, timp de doi ani am luat o serie de decizii de ordin material, cum ar fi introducerea apei în sat, construirea unui mic drum, săparea unei rampe de evacuare etc.

Într-o bună zi, Balayogi m-a numit printre ceilalți membri ai comitetului. M-a primit la el, cu ochii deschiși, și am rămas uimit în fața splendorii lui. Explica lucrurile prin semne, iar dacă nu-l înțelegeai, o lua de la început. Era ceva fenomenal, incredibil, să te afli acolo, în fața lui. Eram fascinat de privirea lui, în care ardea focul divin. Iubirea lui m-a cucerit, iar în curând m-am topit complet în ea. Mi-am pierdut apoi parcă cunoștința, iar când mi-am revenit, camera era umplută cu un miros sublim de santal. Swamiji mi-a spus: "Este multă vreme de când te aștept, și în sfârșit ai venit, iar de data aceasta îți vei asuma grija templului, care îți revine de drept". Apoi m-a investit cu sarcina de președinte al comitetului *ashram*-ului, urmând să mă ocup de chestiunile organizatorice, îndeosebi de cele materiale.

P: Aceasta înseamnă adevărata devoțiune față de umanitate, un serviciu care este adus fără o motivație egoistă la bază (complet dezinteresat).

M: Tocmai de aceea îmi era atât de recunoscător Swamiji pentru ceea ce făcusem. Chiar înainte de *darshan*, am vorbit împreună de la miezul nopții și până la 4.00 dimineata.

Experiența mea personală a fost marcată de acel parfum ciudat, care producea efecte beatifice. Oamenii obișnuiți nu mă credeau, dar cei cu adevărat spirituali spuneau că a fost un semn de recunoștință, o gratie pe care mi-a acordat-o Swamiji. Nu am trăit această experiență decât o singură dată. I-am întrebat pe aspiranții apropiați lui Swamiji dacă au simțit acest parfum; mi-au răspuns că nu. Se pare că această binecuvântare mi-a fost adresată în particular. Acea primă întâlnire m-a transformat în totalitate, regăsindu-mă plin de strălucire după *darshan*, deși nu dormisem toată noaptea.

P: Ce alte experiențe particulare ați mai avut alături de Swamiji?

M: Eu unul nu am asistat niciodată la miracole, sau poate nu le-am recunoscut ca atare, dar credeți-mă, deși drumul până la Amallapuram (10 kilometri) trebuia parcurs cu autobuzul, iar oamenii stăteau înghesuți de nu se puteau mișca, nu a existat niciodată vreun furt sau vreo epidemie. Și totuși, acești oameni beau apă poluată, toaleta lor era câmpul, făceau baie împreună cu animalele. În timpul sărbătorii lui Balayogi, poliția nu a avut niciodată nimic de făcut, deși veneau oameni cu milioanele. După ce mulțimea pleca, spațiul care trebuia curățat era imens, și nu am înțeles niciodată cum făceau cei de la templu pentru ca a doua zi dimineată totul să fie perfect curat.

P: Cum era organizată toată această mulțime?

M: Am introdus un echipaj de poliție pentru pacea pelerinilor, pentru ordine și liniște publică, pentru a canaliza imensa mulțime. I-am cerut atunci lui Swamiji să-i primească pe poliști și să le acorde *darshan*-ul, dar el a refuzat, spunând că aceștia nu se aflau acolo pentru el, ci pentru că eu le cerusem să facă această muncă.

Într-o zi, primul ministru al regiunii Andra Pradesh a venit la templu și a cerut un *darshan* special în camera lui Balayogi. Maestrul a refuzat, spunându-i că trebuie să stea la coadă la fel ca și ceilalți. Nu aveau drept la un tratament particular decât aspiranții adevărați, *Bhakta*-șii.

Swamiji nu dorea în comitetul său decât aspiranți adevărați. Am vrut să aduc BBC-ul, camerele de televiziune, "căci lumea trebuie să știe că existăți", dar Swamiji a refuzat, spunând că nu dorește nici o publicitate. "Nu doresc așa ceva, doresc doar să mă pot ruga pentru voi, pentru pacea lumii, aceasta este munca mea, trebuie să mă lăsați să fac această muncă în liniște, să nu mă deranjați". Iubirea lui era infinită...

Balayogi era cel care dădea toate instrucțiunile, referitoare la statui, unde trebuie amplasate și cum... Era născut printre intangibili, cei mai săraci dintre săraci, și nu dorea să aibă nici un fel de schimb cu VIP-urile, motiv pentru care niciodată nu a existat vreun ajutor guvernamental pentru întreținerea templului. El aparținea unei comunități cu care nu vorbește nimeni. Refuza așadar la rândul său orice intervenție guvernamentală. Acum că nu mai este printre noi, voi avea grijă să schimb câteva lucruri. La ora actuală, tocmai construiesc o clădire cu 40 de camere. Personal, îl consider pe Swamiji drept o manifestare directă a lui Dumnezeu, iar pentru ca mesajul lui să rămână, doresc să creez anumite comodități pentru pelerini și sper că am binecuvântarea sa pentru această sarcină pe care mi-am asumat-o.

Între cei 14 discipoli aleși de Balayogi, singurii care mai sunt în viață sunt Dl. Janaka Ramaya (unul dintre cei mai iubiți adepți de către Balayogi), Președinte de Onoare, apoi Serveshwararao, Bhimayya, Sri Ramu din Kakinada și discipolul din Madras.

În ceea ce-l privește pe Bhimayya, acesta este un aspirant foarte sincer; Swamiji îl iubea mult și l-a ales să fie intermediarul lui între el și tine. Bhimayya ne-a spus deseori că Balayogi avea o afecțiune deosebită pentru tine, căci i-a dat numeroase informații în ceea ce te privește și a dispus să fii ajutată în mod special.

P: Cum vă explicați că asemenea yoghini extraordinari s-au putut naște într-o familie atât de obișnuită?

M: Potrivit teoriei *karma*-ei din filosofia hindusă, ființele umane se reîncarnează în funcție de consecințele acțiunilor lor din viațele lor anterioare. Prin urmare, în aceeași familie se pot încarna un sfânt și un criminal. Cel de-al doilea are în acest caz posibilitatea de a se îndrepta și de a primi mântuirea (iertarea) prin intermediul fratelui său, care este un sfânt.

În familia lui Swamiji, frații săi sunt ființe obișnuite. Dar chiar dacă nu mergem atât de departe, vedem în fiecare zi în jurul nostru familii în care coexistă ființe excepționale, și printre acestea, câte un alcoolic care nu se gândește decât cum să se distrugă mai rapid.

P: Bine, dar un alcoolic poate fi uneori interesant. Oare nu a fost Girish Gose simultan un regizor genial și un mare alcoolic, înainte de a deveni unul din discipolii cei mai apropiați ai lui Ramakrishna? El s-a transformat complet ca urmare a contactului cu maestrul său!

M: În fiecare dintre noi există un aspect divin, dar depinde de fiecare dintre noi dacă aceasta se va manifesta și cum anume; de pildă, eu știu că tu manifesti divinul mai mult decât mine.

P: Ba nu! (Râsete)

M: Sunt cât se poate de sincer cu tine! După toate conversațiile noastre, îmi dau seama că ai "digerat" filosofia noastră prin experiența ta, și nu printr-o cunoaștere livrescă. Tocmai de aceea, doresc să-ți spun că devoțiunea ta autentică pentru Balayogi te ajută să beneficiezi de binecuvântările lui. Eu unul nu cunosc prea mulți oameni în India care să aibă o asemenea credință, nu glumesc. Nu găsesc o asemenea credință nici chiar în mine.

P: Cum s-a transformat viața dumneavoastră după întâlnirea cu Balayogi?

M: Am devenit conștient de spiritualitatea mea. Înainte, acest aspect nu mă preocupa deloc.

P: Bine, dar soția dumneavoastră era o ființă foarte spirituală!

M: Ea își făcea în fiecare zi rugăciunile; avea o mare credință. Iar eu nici măcar nu credeam în Dumnezeu. Soția mea era cu cinci ani mai tânără decât mine, dar era în realitate mult mai matură; ea este cea care m-a atras pe calea către Swamiji, care mi-a transformat viața în sensul că mi-a revelat natura mea

spirituală. Căile lui Dumnezeu sunt extrem de ciudate pentru noi, iar cel care reușește să se integreze pe una din ele este o ființă fericită.

Îi simt Prezența chiar și acum, în timp ce discutăm, El este cel care ne ghidează, care ne ascultă.

Swamiji a fost un maestru al tăcerii și un simbol al protecției absolute pentru aspiranții săi. În fond, din ce alt motiv s-ar fi deplasat asemenea mulțimi de oameni pentru a vedea un yoghin care nici măcar nu deschidea ochii, care nu se mișca niciodată? De ce ar fi venit milioanele de oameni dacă nu ar fi existat acea emanație misterioasă cu totul extraordinară de energie din partea lui?

Adeseori, Balayogi a fost nevoit să își asume o altă formă pentru a-și ghida aspiranții; mulți au avut această experiență: un tânăr, un bătrân, un grup de copii etc.

Dumnezeu este precum un ocean și toate râurile conduc către același ocean...

Sri Ramu

I-am făcut odată o vizită lui Sri Ramu, singurul discipol budist pe care l-a ales Balayogi, ceilalți fiind cu toții hinduși. Acesta trăiește la Kakinada. Am stat puțin în locuința lui, iar el ne-a povestit istoria lui Balayogi din punct de vedere budist. A insistat asupra dimensiunii democratice a lui Balayogi, asupra poziției sale referitoare la aspectele sociale, insistând îndeosebi asupra iubirii sale pentru cei defavorizați, cei excluși, cei disprețuiți de toate celelalte caste. Sri Ramu este cel care ne-a povestit istoria celor care veneau cu pretenții speciale la Swamiji, dar erau trimiși la coadă, în timp ce acei oameni umili, care veneau cu inima pură și nu cereau nimic erau gratificați cu cele mai minunate daruri spirituale. Aceasta mi-a amintit de cuvintele lui Cristos: "Cei de pe urmă vor fi cei dintâi", sau "Bateți și vi se va deschide" - la poarta inimii.

Balayogi obișnuia să declare: "Dacă un yoghin vă spune: 'Eu sunt un mare yoghin; lăsați-mă să intru', nu-i deschideți căci dacă el este cu adevărat un mare yoghin, atunci el nu are nevoie de voi pentru a intra!" Toți cei care veneau aici cu un mare ego și cu multă aroganță, erau imediat trimiși la locul lor.

Sri Ramu ne-a mai povestit de asemenea cum Swamiji, care era născut printre cei intangibili, a bulversat opinia publică, pe sociologi și pe ceilalți intelectuali, personalitățile politice și cele mai diferite straturi ale societății indiene. Toți se întrebau cum de este posibil ca o ființă complet pură și divină, posedând cunoașterea ultimă, să fi avut parte de o asemenea ascendență. Opțiunea de a te naște într-o asemenea familie este o activitate "politică", la nivel divin. Pentru a beneficia de binecuvântările Marelui Swami, cei din castele superioare au fost nevoiți să se "descalțe" la nivel interior (în inimă). În budism, toată lumea este egală. În creștinismul pur, cei din urmă sunt cei dintâi. La hinduși există un anumit simț al ierarhiei, ceea ce conduce uneori la anumite excese, uneori ridicole. Asemenea atitudini nu au fost posibile în preajma lui Balayogi. Desigur însă, nu toți brahmanii cad pradă unor asemenea excese!

Sri Ramu era de-a dreptul extaziat de această acțiune socială a lui Balayogi, repetând mereu: "A fost un mare democrat". Egalitatea față de orice ființă vie, compasiunea și devoțiunea formează baza filosofiei budiste, dar și esența atmosferei din jurul lui Balayogi.

Serveshwararao

Am părăsit Kovvur pentru a merge în satul unde locuiește Serveshwararao, un om pasional și exaltat în legătură cu tot ceea ce îl privea pe Balayogi.

A fost ales pentru a interpreta semnele prin care se exprima Swamiji și a fost singurul capabil să îndeplinească această misterioasă sarcină. Călătoria până la satul său a fost o adevărată aventură; de altfel, satul nu poate fi găsit pe

nici o hartă, oricât de detaliată ar fi ea. Am ajuns cu un taxi (alte mijloace de transport nu existau) și ne-am oprit drept în fața casei lui Serveshwararao, unde ne aștepta un discipol (deși în sat nu exista nici un telefon, iar discipolul lui Balayogi "ignora" venirea noastră, mai ales la această oră precisă!).

Casa era plină de farmec, iar conversația s-a declanșat imediat, sub privirile fascinate ale tuturor copiilor din sat, ale căror capete înghesuie puteau fi văzute prin poarta rămasă deschisă. Efectul venirii noastre într-un sat în care nu fuseseră niciodată văzuți oameni albi echivala cu cel al unei bombe.

Deși extrem de diferit față de Bhimayya, am întâlnit aceeași flacără la Serveshwararao, aceeași pasiune, istoriile sale fiind pline de viață și de umor... El i-a servit lui Swamiji începând din anul 1954, când s-a dus la *darshan*-ul lui Balayogi, fiind întâmpinat de un membru numit Madhavaya, care i-a transmis următorul mesaj din partea lui Swamiji: "Există aici un om care se numește Serveshwararao; trebuie să-l găsești și să-i spui că a fost ales drept membru al comitetului; el va trebui să se ocupe de construirea templului și este desemnat să interpreteze semnele prin care mă exprim". Madhavaya l-a căutat așadar pe Serveshwararao prin mulțime și l-a găsit. Începând din acel moment, el nu s-a mai despărțit de Swamiji.

Serveshwararao este un vizionar (în înțelesul propriu al cuvântului). Avea obiceiul să doarmă în incinta templului, așa cum îi recomandase de altfel Balayogi, și ne-a povestit că pe la orele 4.00 dimineța unii sfinți din alte epoci veneau în plan (corp) subtil pentru a-l vizita pe Balayogi. Printre aceștia, ni i-a citat pe Swami Veerabrahmindra, marele sfânt care a trăit în secolul al XVI-lea, precum și pe *Guru Nanak*, cel care a fondat sikhismul în sec. XVI. Într-o zi, pe vremea când trăia Swamiji, Serveshwararao și alți câțiva membri s-au așezat în meditație în fața templului, iar Maestrul le-a spus: "Veniți cu mine pentru a verifica... Am văzut atunci un elefant alb magnific decorat, cu fața către est, care se afla în interiorul templului".

Sri Murthy a crezut că are o halucinație, dar și ceilalți membri au avut simultan aceeași viziune. Dincolo de poartă se afla El, care le-a spus: "Toți cei călăuziți de un asemenea sentiment trebuie să meargă în locul unde curge izvorul divin, trebuie să se spele puțin câte puțin de atașamente, și să îndeplinească acțiuni virtuozăse".

BALAYOGI în 1981, tot timpul în aceeași poziție

Capitolul XI

Câteva istorii

Povestea bătrânului și a mecanicului auto, a tânărului care a venit să mă caute pentru a mă duce la Bhimayya și pe care nu-l cunoștea nimeni, a grupului de copii de la put, a manifestărilor instantanee ale unor personaje pe care apoi nu le mai revedea nimeni, care nu apăreau decât o singură dată și unei singure persoane, m-a determinat să îi pun o serie de întrebări lui Kantamma. Aceasta mi-a răspuns povestindu-mi o altă istorie:

Într-o zi, ea se afla singură acasă, soțul ei fiind la serviciu într-un alt sat. Noaptea, Balayogi îi apăruse în vis și i-a spus: "Nu uita, mâine voi apărea în fața ta sub o altă formă; va trebui să-ți reamintești și să nu-ți fie teamă".

În ziua următoare, Kantamma lucra în fața casei sale, în grădină, când dintr-o dată a văzut apărând un șarpe alb, care s-a apropiat și s-a încolăcit în fața ei. În India nu este ceva neobișnuit să te găsești față în față cu un șarpe. La început, i s-a făcut frică și a fugit, dar apoi, amintindu-și de visul din timpul nopții, s-a întors. Atunci, șarpele s-a descolăcit și a dispărut în pădure...

*

Kantamma și Bhimayya mi-au povestit cum un mare discipol, a cărui iubire pentru Balayogi era imensă, avea un fiu incredul, "modern", care își făcea studiile în Anglia. Acesta a refuzat să meargă să-l vadă pe Balayogi, susținând că toate acestea sunt "povești"... În urma insistențelor repetate ale tatălui său, el a acceptat până la urmă să meargă la Mummidivaram, pentru a-și însoți tatăl. Cei doi s-au întâlnit la Madras, pentru a pleca spre templu. De-abia a părăsit trenul gara, când brusc fiul a simțit cum îl părăsește vederea, până a orbit de tot! Însăpăimântat, tatăl a început să plângă, întrebându-se care este semnificația acestei istorii... În cele din urmă, cei doi au ajuns la templu, în fața lui Swamiji. Tatăl i-a explicat maestrului despre ce este vorba. Swamiji a surâs și a răspuns prin semne (interpretate de Serveshwararao): "Fiul tău nu are nevoie să mă vadă, căci el oricum nu crede în mine. Mergeti în pace, totul se va sfârși cu bine!" Liniștiți, tatăl și fiul s-au reîntors la Madras. De-abia au sosit în gară, că fiului i-a revenit spontan vederea, în aceeași manieră bruscă în care îi dispăruse, dar de data aceasta vederea sa era mai clară ca oricând. Astfel, fiul incredul a căpătat o stare de iluminare instantanee, devenind el însuși unul dintre cei mai mari discipoli ai lui Balayogi...

*

Bhimayya mi-a povestit de asemeni cum într-o zi, un prieten din Madras, care nu putea veni la templu, i-a trimis o bancnotă de cinci rupii pentru a o depune în *hundi*, cutia cu ofrande (în bani) pentru întreținerea templului. Bhimayya a uitat complet de cele cinci rupii care i-au fost încredințate lui, pe care le-a introdus în buzunar.

Ori, aici trebuie spus că ofrandele care sunt adresate maestrului sunt extrem de importante și că este esențial ca ele să ajungă la destinație. Trei luni mai târziu, când Bhimayya se afla în fața lui Balayogi, acesta din urmă l-a întrebat: "Unde ai pus cele cinci rupii pe care ți le-a încredințat prietenul tău?"

*

Un ofițer din Hydebarad suferea de yariolă, fiind tratat de această boală de un an în spitalele excelente din oraș. Într-o bună zi, medicii s-au declarat

neputincios în fața bolii și i-au spus că el este condamnat să moară. Omul era însă un discipol al lui Balayogi. Deși el se afla pe patul de moarte, a cerut să fie dus la Mummidivaram, dar familia și prietenii s-au opus, spunând că acest lucru este imposibil, el fiind intransportabil în această stare pe o distanță atât de mare. Atunci, bolnavul s-a rugat cu o mare intensitate lui Swamiji, în mijlocul nopții. Maestrul i-a apărut în față și a făcut un semn cu mâna deasupra capului. Omul a adormit liniștit și s-a trezit a doua zi dimineată complet vindecat.

*

Jagannath locuiește la templu din 1962; el a primit adeseori *darshan*-ul de la Swamiji, iar ocupația lui principală este aceea de a se ocupa de vaci. Iată ce povestește el: “Există un *Muni sadhu* (aspirant care este supus legământului tăcerii) care a asistat la numeroase miracole; el l-a văzut chiar pe Domnul Narada în apropierea cocotierului”.

Un alt adept, Firoozera, completează povestea printr-o altă mărturie: “În urmă cu 20 de ani, un sfânt gol a apărut noaptea în fața templului, iar porțile s-au deschis atunci singure, ceea ce dovedește că el era un mare yoghin”. Palayareddi din Rajahmundri a fost ales de Swamiji în 1950 ca discipol; el avea un prieten care a fost adus în fața cocotierului, unde Swamiji i-a apărut.

*

Înainte de a-l cunoaște pe Swamiji, Bhimayya era foarte sărac. Când l-a întâlnit, fiul său mai mare s-a îmbolnăvit, iar medicii de la spital și-au declarat neputința de a-l vindeca. Era în miezul nopții, iar Bhimayya s-a hotărât să îl ia acasă. Până dimineată, băiatul s-a însănătoșit în mod surprinzător, după care a început să meargă în pelerinaj de la un templu la altul, lucru pe care îl mai face și astăzi. O experiență similară a avut-o Bhimayya și cu soția lui, care putea să moară la nașterea celui de-al 11-lea copil. Bhimayya s-a rugat atunci intens: “Swamiji, eu te consider un Dumnezeu; salvează-o pe soția mea”, iar aceasta a fost salvată la limită.

*

Kantamma povestește că ori de câte ori se află la Kovvur, Balayogi îi apare mereu în vis pentru a o ajuta să-și rezolve problemele. El îi apare de asemenea sub diferite forme: Shiva, Vishnu, un *rishi*, sau un șarpe argintiu. Într-o zi, el i-a apărut și i-a zis: “Nu te teme, voi continua întotdeauna să te protejez, chiar și după ce-mi voi părăsi corpul fizic”.

Altă dată, ea a auzit în templu sunetul AUM și alte sunete celeste, care erau însoțite de cele mai sublim parfumuri; adeseori ea a remarcat că, în pofida secetei, florile din jurul templului aveau apă proaspătă în jurul lor. Toată lumea era surprinsă; l-au întrebat atunci pe Balayogi dacă miracolul respectiv se produsese prin puterea lui, dar el le-a răspuns: “Nu, nu am fost eu, dar datorită intensității meditației mele, apar și acționează alte divinități”.

Janaka Ramaya, un alt discipol, povestește că a cumpărat într-o zi două ceasuri de perete de același fel; pe unul l-a pus în camera lui, iar pe celălalt în camera lui Balayogi. După zece ani, ceasul său a încetat să mai meargă, în timp ce ceasul lui Balayogi era ca nou. Oricum, maestrul i-a spus că poate să-l ia din camera sa, căci pentru el, “un an terestru era precum o zi”.

Acest om, Janaka Ramaya, este multimilionar și proprietar al terenurilor cultivabile din jurul templului. Fiind un discipol al lui Balayogi, într-o zi de *Mahashivaratri*, maestrul i-a spus:

- Tu ești foarte bogat, ai de toate, pământuri, bani, aur etc. Păstrează jumătate pentru tine și dăruiește cealaltă jumătate pentru săraci.

Dar omul i-a răspuns:

- Nu, Swamiji, nu pot; copiii și nepoții mei vor avea nevoie de aceste bunuri.

În anul următor, Balayogi i-a spus din nou:

- Guvernul îți va lua pământul, vei vedea; mai bine dăruiește-l tu acum...

Dar nici atunci omul nici nu a vrut să audă. În cel de-al treilea an, aceeași poveste; Balayogi l-a prevenit din nou.

La scurtă vreme, a venit la putere Indira Gandhi, care a schimbat legile. Ea a dat o lege referitoare la pământuri, în urma căreia toți cei care dețineau mai mult de 20 de *laks* de pământ aveau obligația să cedeze guvernului surplusul. Omul a fugit în grabă la Swamiji, căruia i-a povestit nenorocirile sale. Maestrul i-a spus:

- Te-am prevenit de trei ori, dar n-ai vrut să mă ascuți; acum te compătimeșc pentru durerea ta, dar nu mai pot să te ajut cu nimic.

Balayogi a mai prezis și alte lucruri, dintre cele mai grave: războaie în Africa, în Bosnia și în alte locuri, asasinarea membrilor familiei Gandhi și consecințele dezastruoase pentru India ale acestora, cutremure...

*

Bhimayya povestește:

“La sărbătoarea *Mahashivaratri* din anul 1950, din cocul lui Balayogi a izvorât neîncetat, timp de 30 de minute, un jet de apă... Pelerinii din jur au băut atunci cu aviditate... Legenda lui Shiva spune că, cu mult timp în urmă, sfinții le-au cerut zeilor să trimită o divinitate pe pământ, căci oamenii aveau mare nevoie de acest lucru. Brahma a decis atunci să o trimită pe zeita Ganga; aceasta era însă cam poznașă de felul ei, așa că, pentru mai multă siguranță, el a trimis-o din cer în cocul lui Shiva, pentru ca Acesta să o canalizeze, ceea ce explică imaginile referitoare la Shiva care este reprezentat tradițional cu un jet de apă care țâșnește din cocul său”.

Asemenea fenomene cu semnificație simbolică reprezintă anumite realități subtile care sunt materializate. În istoria de mai sus, Cunoașterea Supremă este în realitate cea care țâșnește din *chakra* coronariană, care este situată în creștetul capului și care este cunoscută sub numele de “lotusul cu o mie de petale (SAHASRARA)”.

Alte mărturii ale unor discipoli

Gopal Krishna

Întrebare: Ce v-a adus de fapt experiența cunoașterii lui Balayogi la nivel personal?

Răspuns: Atunci când mă aflam în starea de grație, simțeam intens atingerea Prezenței Sale, și ori de câte ori trebuia să înfrunt anumite dificultăți, simțeam binecuvântarea sa care mă ajuta să rezolv lucrurile.

Cel care meditează profund și constant devine astfel mai puternic, mai înțelept. El poate avansa mai rapid din punct de vedere spiritual, și transcendând lucrurile lumesti, poate atinge pacea, apropiindu-se astfel de Dumnezeu. Nimeni nu poate atinge eliberarea spirituală fără aceasta, prin eliberare spirituală înțelegându-se fuziunea ființei cu Brahman, Ființa Supremă.

Maestrul meu era foarte apropiat de Balayogi. El spunea că Swamiji este o încarnare a lui Krishna. “Guru Sri Narayan își împărtășea adeseori bucuria cu mine, singurul său subiect de conversație fiind Balayogi, pe care îl iubea nespus”.

Gopal Krishna mai povestește că într-o zi, a văzut un fel de vehicul spațial cu lumini albastre, roșii și albe, care a înconjurat de șapte ori templul, după care a dispărut. A fost fascinat, căci acel vehicul părea că vine dintr-o altă lume.

*

Venkatareddy, un văr al lui Balayogi, povestește:

“Swamiji nu se supăra niciodată, el nu a emis niciodată vreun gând rău, era întotdeauna extrem de bun cu toată lumea”. Cei doi petreceau mult timp împreună; după ce a intrat în *samadhi*, nu i-a mai vorbit, dar îi apărea deseori în vis, pentru a continua să-i răspundă la întrebări. El i-a spus că mulți indieni aud vorbindu-se despre Balayogi, dar nu reușesc să-l localizeze pentru a veni la el; pe scurt, nimeni nu îl putea găsi decât cu acordul său.

*

Un apropiat discipol al lui Balayogi pe nume Serveshwararao relatează următoarea situație ului-toare care este strâns legată de puterile formidabile (SIDDHI-uri) ale acestui mare yoghin care a fost Balayogi:

“Într-o zi înainte de *Mahashivaratri*, membrii Comitatului care conduceau *ashram* – ul, au intrat, ca de obicei, în camera în care ei știau că se afla Balayogi nemisecat și cu ochii închiși, scufundat în *samadhi* (extaz divin) pentru a cere ca întotdeauna, înainte de această sărbătoare, anumite instrucțiuni. Ei au fost însă foarte uimiți să constate că Balayogi nu se afla pe locul său obișnuit din acea cameră. În respectiva cameră nefiind absolut nimeni în afară de ei. Deodată Balayogi s-a materializat fulgerător în fața privirilor lor uluite. După ce și-au revenit din uimire, unul dintre membrii Comitetului a îndrăznit să-l întrebe, cu glasul întretăiat de emoție:

- *Swamiji*, unde ai fost?
- Am fost plecat într-un alt tărâm din Univers (o **lume paralelă**) la o importantă întâlnire cosmică, a răspuns Balayogi.
- Ce fel de întâlnire, *Swamiji*? a îndrăznit un alt membru al Comitetului să-l întrebe.

- O importantă întâlnire referitoare la viața și la moartea tuturor făpturilor vii, nu numai a oamenilor, la care eu am participat alături de Buddha Shakyamuni și Iisus Cristos.

În respectiva discuție pe care Balayogi a avut-o în continuare cu membrii comitetului, el a mai adăugat că, în viziunea sa, Buddha și Iisus Cristos erau cele două manifestări CELE MAI DUMNEZEIESTI care au existat pe Pământ și că ele erau complementare una față de cealaltă.

SFÂRȘIT

GLOSAR

ATMAN: SINELE SUPREM, ETERN. Omul are două eu-uri: Eu-l Real nemuritor numit ATMAN sau PURUSHA și Eu-l relativ, efemer, Fals, AHAMKARA. În fragedă pruncie, când impresiile și mediul ambiant nu și-au pus încă amprenta impurificatoare, pruncul răspândește uneori în jur străfulgerări ale Sinelui Real Absolut, dar pe măsură ce avansează în cunoașterea căilor lumii, în care acțiunile și comportarea îi afectează apetitul și dorințele, confortul și progresul, el începe să-și țeară o haină numită personalitate, prin care lumea îl cunoaște. Urzeala iluzorie, efemeră, țesătura și firul acestei haine sunt făcute din obiceiuri, prejudecăți, emoții, modalități de a gândi și de a acționa, dorințe și ambiții. O personalitate puternică poate fi până la un anumit nivel de folos pentru a netezi calea vieții și pentru a ne permite să ne realizăm ambițiile, dar nu și pentru revelarea Eu-lui Adevărat. Aspirantul autentic la starea de YOGA devine mai puțin interesat de impactul său asupra lumii și urmărește cu ardoare revelarea deplină a Eu-lui său Real Divin. Prin meditație profundă, el învață să distingă între ceea ce este cu adevărat Real și ceea ce nu este valoros și demn de luat în seamă și întreabă: "Cine și ce sunt Eu în esență?" El analizează și se cunoaște pe Sine, întreabă, deschide ușa intuiției și a percepției spirituale, pătrunzând astfel pe calea ce duce la SAMADHI. Conform filosofiei YOGA, Sinele nu există deloc în sensul de a fi parte a lumii manifestate, obiectivă sau subiectivă; el este etern, nenăscut, nu crește, rezistă la orice schimbare, nu decade (nu se alterează) niciodată și nu moare fiind atotputernic și nemuritor. În ființă SINELE este expresia ADEVĂRULUI ULTIM. BHAGAVAD GITA spune că SINELE DIVIN (ATMAN) se află în inimile tuturor oamenilor și este eu-l nostru etern, interior, cel mai profund. Doar când realizăm prin revelație acest SINE ETERN și ne cucerim pe noi înșine putem să ne unim cu Infinitul Suprem (DUMNEZEU).

DARSHANA: "viziune" care este considerată, atât în sens literal, cât și metaforic; "punct de vedere", "binecuvântare", "perspectivă", precum în sintagma YOGA DARSHANA (care este cunoscută și ca fiind "YOGA clasică" unde ea are un sens general). În MAHABHARATA (12.232.21), "viziunile" sunt considerate ca fiind niște rezultate sau semne ale progresului în meditație. Totodată, în cazul yoghinului care nu și-a transcens EGO-ul, ele sunt veritabile obstacole (UPASARGA) în atingerea stării de extaz divin (SAMADHI). În alte expresii, DARSHANA poate dobândi nuanțe și sensuri diferite. De exemplu: ATMA-DARSHANA care înseamnă viziunea lăuntrică a Sinelui, și ea este de fapt sinonimă cu realizarea Sinelui; BHRANTI-DARSHANA care înseamnă viziune falsă etc.

JIVATMAN: „Sine încarnat, viu”, conștiința individualizată. Conform filosofiei VEDANTA și a școlilor de înțelepciune posterioare ei, eliberarea spirituală constă în reintegrarea sau fuziunea (FĂRĂ PIERDEREA IDENTITĂȚII PROPRII a) sinelui individual (JIVATMAN) cu Sinele Suprem Transcendent (PARAMATMAN).

MAHASHIVARATRI: marea noapte spirituală a lui Shiva, este tradițional închinată în India lui Paramashiva (SUPREMUL SHIVA). Adoratorii lui Shiva o consideră în unanimitate ca fiind cea mai sfântă noapte a anului. Noaptea de Mahashivaratri este totdeauna noaptea cea de dinaintea zilei de lună nouă, în februarie-martie (este vorba de luna lunară PHALGUNA care se calculează potrivit sistemului astrologic indian). Yoghinii avansați consideră această ocazie excepțională atât ca fiind o minunată posibilitate spirituală cât și ca fiind o mare sărbătoare. De aceea ei postesc atunci toată ziua și veghează meditând intens cu MANTRA-ele lui SHIVA (LAYA YOGA) toată noaptea. Cei inițiați meditează într-un mod simplu rostind neîntrerupt transfigurați numele lui Shiva, sau doar cântă plini de fervoare imnuri de slavă către SHIVA, ori adoră faimosul simbol Shiva Lingam și aspiră cu dragoste și din toată inima către PARAMASHIVA, care în realitate nu este altul decât DUMNEZEU TATĂL. Vedele spun în această direcție: «Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic și

Omniprezent sălășluiește permanent - ÎN MARE TAINĂ - în inima tuturor ființelor. Plin de grație, bunătațe și iubire El oferă eliberarea spirituală tuturor ființelor conștiente care își întorc cu dragoste fața către El.» Hindușii consideră că este foarte important să trăiești permanent în apropierea unui templu și tocmai de aceea ei au construit atât de multe temple. Acesta este, spun ei, un act demn de laudă în fața lui DUMNEZEU care aduce binecuvântarea atât în această viață cât și în cele următoare. Viața religioasă a indienilor are ca centru principal fizic templul. Căci aici, în "Casa Domnului", noi ne îngrijim cu toții, foarte ușor, de relația noastră cu DUMNEZEU TATĂL. Deoarece nu vor să fie departe de DUMNEZEU prea mult timp, indienii care sunt plini de credință în El merg la templu cel puțin o dată pe săptămână și se străduiesc din răputeri să participe la fiecare sărbătoare spirituală importantă, atunci când diferitele Shakti-uri (PUTERI FEMININE MANIFESTATOARE) ale lui Dumnezeu se manifestă plenar și foarte puternic în anumite perioade ale anului. Adoratorii lui Shiva realizează zilnic PUJA – sau cu alte cuvinte adorarea plină de fervoare a lui Shiva - în templu. Tocmai din această cauză aproape toți adoratorii lui Shiva vizitează templele lui SHIVA în ziua cea mai sacră din întregul an, care este dedicată în întregime sărbătoririi lui Shiva - Mahashivaratri. Ei se apropie mai ales atunci de templu plini de venerație și umilință, deoarece acesta reprezintă efectiv Casa lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ei. În Vede se spune: «Fie ca Domnul DUMNEZEU să fie astfel mulțumit prin cântecele noastre de laudă. Întocmai ca un înțelept printre oameni, fie ca aspirantul să aducă plin de fervoare ofranda cuvenită ființelor divine! Mare, copleșitor și plin de taine teribile este, o, Doamne DUMNEZEULE, numele Tău.» AUM NAMAH SHIVAYA. Atunci când această noapte misterioasă, cu totul deosebită din punct de vedere spiritual și profund sacră, care este noaptea de Mahashivaratri, va sosi, să urmărim cu toții ca această noapte extraordinară să devină și pentru noi unul dintre cele mai importante evenimente spirituale ale vieții noastre. Să ne amintim măcar în această noapte în mod constant că țelul nostru esențial în această viață este realizarea ACUM și AICI a lui DUMNEZEU TATĂL și plini de dragoste să ne apropiem cu inimile înflăcărate de Shiva. Să urcăm fiind animați de o aspirație gigantică pe culmea muntelui sfânt Kailasa – care se află permanent în interiorul nostru la nivelul centrului coronar (SAHASRARA) - să trăim cât mai profund și plenar prezența tainică a lui Shiva în noi înșine ca fiind propriul nostru Sine Nemuritor – ATMAN - ce pătrunde neîncetat tot MACROCOSMOSUL. Să ne pregătim în prealabil cât mai bine pentru sosirea acestei nopți de mare sărbătoare spirituală realizându-ne SADHANA (antrenamentul yoghin) în mod perfect. Să ne amintim în acea zi aproape permanent că o viață care este trăită în perfecțiunea Adevărului Divin extatic are astfel o forță colosală. Fiecare ființă umană este un microcosmos care reproduce în miniatură MACROCOSMOSUL. Să ne purificăm înaintea cât mai profund întreaga ființă și să facem în acea noapte din inima noastră un izvor curat de iubire divină, aspirând totodată să trăim în armonie deplină cu marea familie spirituală din care facem parte. Să ne gândim cât mai des la Shiva, începând chiar de acum, purificându-ne astfel cu ajutorul lui DUMNEZEU mintea și inima, pentru a ascensiona cât mai repede zilnic, spre piscul realizării lui Dumnezeu care se află în ființa noastră (SAHASRARA). Atunci când această sfântă sărbătoare a anului se apropie, este bine să fim pregătiți cum se cuvine, deoarece ea ne poate transforma profund și definitiv prin grația cea tainică a lui SHIVA. Dacă vom fi pregătiți, vom primi multe daruri spirituale în cea mai înălțătoare și cea mai minunată sărbătoare spirituală a anului. Avem cu toții această minunată posibilitate care nu așteaptă decât să se manifeste din plin în noi. Așadar, să aspirăm din toate puterile pentru ca pe fiecare dintre noi această noapte să ne apropie cât mai mult de Shiva, Marele Mântuitor Divin. În fond, descoperirea plenară a lui DUMNEZEU nu este chiar scopul venirii noastre pe această planetă? Putem să facem din mintea noastră mai ales în această noapte sfântă, un altar închinat lui Dumnezeu. Procedând astfel vom constata că atunci toate celelalte gânduri devin în mod firesc nesemnificative. În noaptea de MAHASHIVARATRI, să păstrăm mental tăcerea, care ne va ajuta să realizăm Laya Yoga cu o MANTRA a lui SHIVA ce ne va pune în stare de rezonanță cât mai profundă cu Shiva. Să nu uităm de asemenea că noaptea de MAHASHIVARATRI înseamnă în primul rând Bucurie Sublimă, Divină. Viața spirituală autentică este înaintea de toate o viață plină de bucurie. Cu cât iradiem în jurul nostru mai

multă bucurie și fericire, cu atât dovedim că ne aflăm mai aproape de Sursa Supremă nesecată a Bucuriei și a Fericirii.

Spre exemplu, la ashramul lui SWAMI SHIVANANDA din Rishikesh (INDIA), noaptea de MAHASHIVARATRI se sărbătorește după cum urmează:

1. Toți aspiranții postesc complet toată ziua.
2. Se realizează apoi o mare ceremonie spirituală colectivă la care participă toți yoghinii din ASHRAM care urmărește să aducă pacea și bunăstarea tuturor ființelor umane.
3. Pe parcursul întregii zile aspiranții realizează aproape neîntrerupt Japa Yoga cu formula mantra-ică AUM NAMAH SHIVAYA și ei meditează periodic asupra lui Shiva.
4. Noaptea ei se adună cu toții în templu și rostesc la unison formula mantra-ică AUM NAMAH SHIVAYA până dimineața.
5. Shiva Lingam-ul, ca simbol tainic al lui SHIVA, este adorat cu o mare devoțiune întreaga noapte, din 3 în 3 ore, câte 45 de minute la unison.
6. Aspiranților care sunt pregătiți le este acordată în această zi, de către Maestrul spiritual, inițierea care este numită Sannyas Diksha – sau cu alte cuvinte li se oferă titlul de Sannyasin.

Oferim acum două exemple de meditație interioară, zilnică, care sunt realizate în mod tradițional pentru adorarea lui Shiva:

1) "Venerez plin de iubire nestemata cea sublimă a Sinelui meu Divin Etern ATMAN. Îl ador cu fervoare pe Shiva cel care se află mereu în Lotusul Inimii mele. Îl îmbăiez astfel în apa precurată a minții mele purificate, apă pură care este luată din răul cel nesecat al credinței și al devoțiunii. Îl ador pe SHIVA ACUM cu florile înmiresmate ale stării de Samadhi (EXTAZ DIVIN). Realizez plin de aspirație toate acestea pentru a mă elibera pentru totdeauna de egoism, ignoranță și de suferință."

2) "O! Shiva, Tu ești în realitate mereu prezent în mine în Sinele meu nemuritor (ATMAN). Mintea mea copleșită de iubire pentru tine este Parvati, adorata Ta SHAKTI (ENERGIE FEMININĂ MANIFESTATOARE). Energiile mele PRANA-ice sunt slujitorii Tăi. Trupul meu este Casa Ta. Acțiunile mele în această lume ale căror fructe îți sunt necondiționat dăruite Ție sunt tot atâtea acte de adorare a Ta. Somnul meu este Samadhi (EXTAZ DIVIN). Mersul meu se realizează doar în jurul Tău. Vorbirea mea divin inspirată este o rugăciune adresată Ție. Acum și aici, eu îți ofer Ție, plin de dragoste și umilință, tot ceea ce am fost și sunt."

Cunoscând toate acestea merită să urmărim să fim cât mai fericiti în noaptea de Mahashivaratri. Mai ales atunci, trebuie să aspirăm, să trăim fericirea divină în preaplul înflăcărat al inimii și este necesar să-L simțim și să-L vedem pe Dumnezeu fiind prezent pretutindeni. Să uităm deci complet în această noapte toate grijile care sunt inerente vieții, precum și toate suferințele trecute sau prezente. Dacă vom posti, aceasta ne va ajuta foarte mult să simțim extazul comuniunii tainice cu SHIVA cel omniprezent. În acea noapte să ne gândim aproape permanent la Shiva cel tainic și numai la Shiva. În această noapte, celui sau celor care va cere, SHIVA îi va da. Fie ca grația supremă a lui Shiva să ne umple pentru totdeauna întreaga ființă în această noapte.

MANTRA sau **MANTRAM**: Expresie onomatopeică a unor anumite aspecte esențiale ale unei Puteri Cosmice sau ale anumitor forțe subtile cosmice acționând împreună în mod distinct. În școlile secrete ale Orientului se practică emisia mentală a unei MANTRA pentru a ne pune la unison și a fuziona cu manifestarea sa subtilă obiectivă. Prin practică perseverentă, aceasta conduce gradat la o formă de meditație. MANTRA-ele joacă un rol special, fiind veritabile suporturi prin care ne încărcăm cu diferite energii subtile, în multe cazuri ele având totodată rolul de protectori ai ființei care le utilizează. Prin utilizarea unei anumite MANTRA-e benefice rezultă o transformare gradată concomitentă, resimțită la nivelul corpului, psihicului și minții. MANTRA are de asemenea un rol important în elevarea accelerată a vibrației dominante a ființei, provocând spontan sublimarea feluritelor energii joase dominante, acest proces fiind catalizat de emisia mentală a acesteia. În cazul consonanței telepatice cu una dintre cele 10 Mari Puteri Cosmice, yoghinii avansați realizează emisia mentală a MANTRA-ei corespondente simultan cu o vizualizare precisă, clară și

continuă a YANTRA-ei respectivei Puteri Cosmice. MANTRA este considerată din punct de vedere sonor subtil ca nefăcând decât una cu acea Putere Cosmică, Zeu, Zeiță sau aspect esențial. Orice MANTRA conține chintesența energiilor, trăirilor și realității specifice a acelei Puteri Cosmice (Zeu, Zeiță etc). Yoghinul inițiat trebuie să păstreze strict secretă orice MANTRA în care este inițiat. Emisia acesteia trebuie însoțită launtric de o stare de transfigurare, sacralitate și aspirație de a fuziona plenar cu esența subtilă obiectivă pe care MANTRA o reprezintă. Divulgarea unei MANTRA, indiferent cui, atrage după sine descărcarea energiei acelei MANTRA din aura divulgatorului, anulând disponibilitatea acestuia de a intra în legătură inefabilă cu respectiva Putere Cosmică Infinită (a cărei MANTRA a fost divulgată). Practica regulată zilnică a emisiei unei MANTRA purifică gândirea, accelerează progresul spiritual și conduce la apariția anumitor puteri paranormale care reproduc în respectiva ființă capacitățile corespondente extraordinare ale respectivei Puteri Cosmice. În fazele cele mai avansate, emisia MANTRA-ei conduce la descoperirea plenară a Conștiinței Divine și la realizarea lui Dumnezeu. În utilizarea unei MANTRA, cele mai puternice și mai rapide efecte survin în cazul unei recitări sau emisii interioare-mute a sunetului, aceasta conducând cu ușurință la o instantanee consonanță cu sfera de forță a Puterii Cosmice pe care respectiva MANTRA o reprezintă.

NIRVIKALPA SAMADHI: Vezi SAMADHI.

PARAMATMAN: Supremul Sine (ATMAN) Macrocosmic, universal; Conștiința Divină Absolută. PARAMATMAN este identic cu BRAHMAN sau DUMNEZEU. Scopul suprem al oricărui sistem YOGA autentic este să faciliteze fuziunea totală dintre JIVATMAN (Sinele individual) cu PARAMATMAN.

RAMA sau RAMACANDRA: era conducătorul regatului antic KOSALA. După unii cercetători, s-ar părea că RAMA a trăit în sec. al 8-lea î.C; alți istorici consideră însă că el ar fi trăit cu mult mai devreme. El este eroul principal care apare în faimoasa epopee "RAMAYANA", iar tradiția VAISHNAVA (tradiție spirituală a hinduismului în care aspectul lui Dumnezeu ca "Menținător" al Universului – VISHNU – este pus pe primul plan) îl consideră a fi una dintre încarnările majore (AVATARA) ale lui VISHNU. RAMA este descris de obicei ca având tenul mai închis la culoare, iar în reprezentările artistice tradiționale este înfățișat, cel mai adesea, purtând un arc și o săgeată. Soția sa, SITA, este unanim considerată ca fiind personificarea devoțiunii, purității și fidelității în dragoste.

SADHANA: Antrenament realizat constant sau modalități și exerciții permițând stăpânirea unei căi sau a unei etape în YOGA. Realizarea unei SADHANA se descompune totdeauna în trei părți: o pregătire, o parte principală sau realizarea propriu-zisă a SADHANA-ei și o parte finală, în care se conștientizează efectele.

SADHU (masc.) sau **SADHVI** (fem.): înseamnă "om virtuos" și cel mai adesea acest cuvânt desemnează o ființă sfântă – practicând YOGA sau o altă cale spirituală – care are deci un înalt nivel spiritual. Tradiția orientală menționează că simplul fapt de a fi cât mai des în preajma înțelepților (integrându-te astfel într-o "comunitate" spirituală - SANGA sau SANGAMA) constituie o practică spirituală ce declanșează nenumărate efecte remarcabile. Comuniunea cu SADHU-șii (SADHU-SANGA) stimulează considerabil procesul evoluției spirituale, purificând totodată și transformând profund întreaga ființă umană. Aceasta, conform cu celebrul text YOGA-VASISHTHA (2.16.9) - lucrare care cuprinde peste 30.000 de versuri, atribuită legendarului înțelept VALMIKI - "risipește întinerici din Inima ființei umane și este lumina cea tainică și călăuzitoare pe calea realizării spirituale".

SAHASRARA: „Lotusul cu 1000 de petale”; corespunde celui mai înalt nivel de conștiință, prin care ființa umană poate fuziona deplin cu Infinitul Transcendent (Dumnezeu). SAHASRARA corespunde deci, analogic, în microcosmosul uman, Conștiinței ABSOLUTE, extatice, cosmice. Scopul final în orice formă de YOGA este trezirea perfectă sau dinamizarea completă a acestui focar secret fundamental al conștiinței.

SAMADHI: Literal: a fixa, a atașa în extaz DIVIN. În hinduism: stare beatifică de conștiință superioară celei de veghe, de vis și de somn profund care este caracterizată de încetarea completă a oricăror gânduri. În starea de SAMADHI se produce o fuziune totală a celui ce meditează și a obiectului meditației (Dumnezeu sau Absolutul, dacă acesta este

obiectul meditației). Există diferite forme sau stadii de SAMADHI. Cel mai elevat se numește NIRVIKALPA-SAMADHI. În budismul Zen: starea extatică de SAMADHI rezultă prin concentrarea intensă a minții asupra unei realități supreme (DIVINE). Această concentrare extraordinară se obține printr-o diminuare progresivă a agitației minții. SAMADHI este starea supremă de conștiință în întregime nondualistă care este caracterizată, printre altele, de unirea dintre "subiectul" și "obiectul" experienței: conținutul profund extatic al experienței este singurul care există. Această stare beatifică, divină de conștiință este adesea calificată de yoghini drept "focalizarea unică și extatică a minții", expresie care, la prima vedere, poate să ne inducă în eroare căci ea ne lasă să presupunem că această concentrare ar fi orientată voluntar, egotic, către un punct precis. Cu toate acestea, starea de SAMADHI nu este numai o concentrare intensă asupra unui punct, iar mintea nu este orientată de la un aici (subiect) către un acolo (obiect), ca într-o simplistă schemă dualistă. A fi capabil de a intra spontan, cât mai des, în starea de SAMADHI este o condiție indispensabilă oricărei meditații yoghine (DHYANA) profunde care este cu adevărat perfect realizată. Distingem, în general, în tradiția Orientală trei feluri de SAMADHI supranaturale, perfecte (LOKOTTARA) care au ca scop respectiv vacuitatea beatifică (SHUNYATA), absența deplină a tuturor caracteristicilor (ANIMITTA) și dispariția completă a dorințelor pentru obiecte care face cu puțință accesul la Extazul Dumnezeiesc complet Eliberator. Celelalte forme de SAMADHI sunt considerate ca fiind mai mult sau mai puțin înalte chiar și atunci când ele sunt însoțite de cea mai profundă meditație extatică sau de uluitoare puteri paranormale (SIDDHI-uri).

În concluzie, putem spune că starea de SAMADHI (extaz divin sau ENSTAZĂ) reprezintă de fapt cea de-a opta și ultima "ramură" sau etapă (ANGA) a practicii și evoluției spirituale în YOGA. Unul din textele fundamentale yoghine (GHERANDA SAMHITA) vorbește despre starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind "YOGA supremă", care poate fi atinsă cu ușurință fie printr-o KARMA spirituală favorabilă fie prin grația și compasiunea infinită a unui maestru spiritual competent. În alte situații, starea de SAMADHI (extaz divin) poate fi de asemenea realizată și prin puterea virtuților divine și a devoțiunii pline de abnegație a aspirantului către DUMNEZEU. Un alt text, TRISHIKHI-BRAHMANA-UPANISHAD (II, 31) descrie starea de extaz divin ca fiind "uitarea totală" a stării de meditație care o precede. YOGA SUTRA (III, 3) vorbește despre starea de SAMADHI (extaz divin) ca despre acea condiție a ființei umane în care conștiința (CITTA) acesteia strălucește atunci cu o mare putere, fiind identificată în mod perfect cu obiectul asupra căruia se orientează și se focalizează; cu alte cuvinte, în starea de SAMADHI (extaz divin) există o contopire și o identificare perfectă a subiectului cu obiectul de meditație. Textul KURMA-PURANA (II, 11.41) explică această condiție esențială ca fiind "uniformitatea" (EKA-AKARA) conștiinței în manifestare. Pe de altă parte, PINGALA-UPANISHAD (III, 4) oferă următoarea explicație: "starea de extaz divin reprezintă acea condiție net superioară a conștiinței obiectului în care aceasta (conștiința) cuprinde și se identifică în totalitate cu obiectul meditației (DHYEYA). Atunci, precum o flacără a unei lămpi arzând nemișcată într-un loc lipsit de vânt, ea (conștiința) uită complet atât de cel care meditează (DHYATRI), cât și de actul meditației (DHYANA) în sine".

În mod obișnuit, starea de SAMADHI (extaz divin) este însoțită de o retragere completă a celor cinci simțuri în ceea ce privește stimulii exteriori. Acest proces launtric se declanșează în primul rând ca efect al realizării cu succes a etapelor anterioare de interiorizare (PRATYAHARA) și de meditație (DHYANA). Unele texte, cum ar fi MANI-PRABHA (III, 12) și diferite alte PURANA-e explică starea de SAMADHI (extaz divin) ca fiind rezultatul prelungirii gradate în timp și a profunzimii practicii celor douăsprezece tipuri de meditație care, printre altele, implică detașarea completă de condițiile și influențele mediului înconjurător. Atingerii stării de extaz divin (SAMADHI) îi sunt atribuite, de asemenea, trezirea și amplificarea a nenumărate capacități de influență paranormală (SIDDHI-uri) și spirituală. Acest aspect este limpede exprimat în celebrul text yoghin HATHAYOGA PRADIPIKA (IV, 108): "Yoghinul care experimentează cu adevărat starea de extaz divin (SAMADHI) nu mai este supus influenței timpului (KALA), nu mai este limitat în (și de) acțiunile (KARMA) sale și după aceea nu mai poate fi niciodată învins sau robit de către nimeni". "Yoghinul care

experimentează din plin starea de extaz divin nu se mai cunoaște nici pe el însuși și nici pe ceilalți (cu alte cuvinte, el SE DETAȘEAZĂ COMPLET ȘI DEFINITIV ATĂT DE EL ÎNSUȘI (își transcende EGOUL) CÂT ȘI DE CEILALȚI); de asemenea, el nu mai este niciodată subjugat (înlănțuit) de diferitele senzații oferite de către cele cinci simțuri: miros, gust, văz, atingere (pipăit) și auz”. “Yoghinul care cu adevărat se află scufundat în starea de SAMADHI (extaz divin) nu mai resimte deloc senzațiile de căldură sau de frig, suferința sau bucuria și nu mai este afectat în nici un fel de onoare sau de dispreț al celorlalți”. “Yoghinul care este adânc scufundat în starea de extaz divin (SAMADHI) nu poate fi atins de nimic invizibil (subtil) care este rău și nici nu mai poate fi influențat de puterile magice ale diferitelor MANTRA-e sau YANTRA-e; el este totodată complet invulnerabil față de orice armă psihică sau față de orice metodă mentală malefică pe care ar putea să o utilizeze vreodată cineva împotriva lui”. Toate școlile și tradițiile spirituale autentice disting cel puțin două tipuri de extaz divin (SAMADHI). În primul rând, se vorbește despre acea stare de SAMADHI (extaz divin) care implică identificarea profundă cu obiectul meditației și manifestarea unor foarte elevate forme de gândire și cunoaștere (PRAJNA); în al doilea rând, există acea stare de SAMADHI (extaz divin) care constă în identificarea perfectă cu însăși esența divină a ființei, cu Sinele Suprem transcendent (ATMAN); această stare este lipsită de orice conținut al mentalizării sau, cu alte cuvinte, de cunoașterea de orice tip. Primul tip de SAMADHI (extaz divin) este numit SAVIKALPA sau SAMPRAJNATA-SAMADHI, iar cel de-al doilea NIRVIKALPA sau ASAMPRAJNATA-SAMADHI. Numai cel de-al doilea tip de SAMADHI (extaz divin) poate conduce la adevărata Eliberare spirituală și la realizarea directă a Sinelui Suprem Divin (ATMAN), prin transcenderea completă a oricărui concept și a oricărei discursivități în gândire. Unele școli spirituale menționează chiar și un al treilea tip de SAMADHI (extaz divin), care este cunoscut sub numele de “extazul divin spontan și necondiționat” sau SAHAJA SAMADHI; acesta este echivalent cu eliberarea spirituală care este atinsă chiar în timpul vieții pe pământ (starea de JIVANMUKTA). În conformitate cu textul fundamental YOGA-CHUDAMANI-UPANISHAD (110), starea de SAMADHI (extaz divin) conduce mai întâi la atingerea “cunoașterii divine, plene” (CHAITANYA-ADBHUTA), iar mai apoi la starea de eliberare spirituală (MOKSHA). Stările plenare extatice și înalt beatifice ale conștiinței sunt profund și intens experimentate în SAMPRAJNATA-SAMADHI. De fapt, aceste stări divin extatice sau, cu alte cuvinte, aceste faze de experimentare directă constituie tot atâtea modalități de căutare și cunoaștere care sunt practicate de yoghin, așa după cum apare ca fiind evident din cel de-al treilea capitol al YOGA SUTRA-elor lui PATANJALI, unde sunt oferite diferite exemple de “constrângere” extatică sau identificare perfectă (SAMYAMA). În cele din urmă, toate formele de cunoaștere (PRAJNA) trebuie însă să fie transcendente în totalitate, astfel încât în final să rămână doar viziunea ultimă și infinită a Sinelui Suprem Divin (ATMAN). Așa după cum afirmă textul GARUDA-PURANA (49.36), SAMADHI (extazul divin) reprezintă în realitate acea condiție în care yoghinul realizează cu adevărat faptul că “Eu sunt unit cu Absolutul (DUMNEZEU)”. Tocmai de aceea, SAMADHI (extazul divin) este deseori definit în filosofia VEDANTA (și, de asemenea, de către școlile spirituale care au fost influențate de această filosofie) ca fiind “uniunea profundă și deplină dintre suflet (JIVA) și Sinele Suprem (ATMAN)”. În loc de “uniune” (SAMYOGA), atât unele texte cât și unele autorități în domeniul spiritual folosesc termenii de “același” (SAMATVA) sau “identic” (AIKYA). HATHAYOGA PRADIPIKA (IV, 5) oferă în această direcție următoarele similitudini care prezintă o deosebită expresivitate. “Așa cum sarea pusă în apă se dizolvă și se amestecă intim, în mod asemănător se întrepătrunde mintea și Spiritul Nemuritor în cazul atingerii stării de extaz divin (SAMADHI)”. “Atunci când forța subtilă a vieții (PRANA) ajunge într-adevăr să pătrundă în canalul subtil central sau SUSHUMNA-NADI, mintea este gradat dizolvată în oceanul cunoașterii universale și astfel începe să manifeste din plin acea “co-esențialitate” (SAMA-RASATVA), care este extazul divin (SAMADHI)”. “Acel echilibru deplin și profund (SAMA) sau, cu alte cuvinte, acea identitate perfectă a Sinelui suprem individual (ATMAN) cu Sinele Suprem Universal (PARAMATMAN), în care orice acțiune generată de voința individuală este suprimată se numește extaz divin (SAMADHI)”. Doar starea de Eliberare

Spirituală Finală este cea care distruge în mod definitiv și pentru totdeauna “lanțul existențelor succesive care constrânge prin înlănțuirea în manifestare” (BHAVA PASHYA) (YOGA-YAJNAVALKYA (X, 1)). Tocmai de aceea, starea de SAMADHI (extaz divin) este uneori echivalentă în exprimare cu termenii de eliberare sau chiar de iluminare spirituală. Prezentarea completă a stărilor de SAMADHI (extaz divin) este cea oferită de PATANJALI în YOGA SUTRA. Sunt prezentate astfel acolo, în ordine descrescătoare, următoarele forme de SAMADHI (extaz divin): 1) starea de extaz divin supraconștient (ASAMPRAJNATA-SAMADHI); 2) starea de extaz divin conștient (SAMPRAJNATA-SAMADHI), cu formele sale suprareflexive de claritate (NIRVICHARA-VAISHARADYA), de extaz suprareflexiv (NIRVICHARA-SAMAPATTI), de extaz reflexiv (SAVICHARA-SAMAPATTI), de extaz supracognitiv (NIRVITARKA-SAMAPATTI) și de extaz cognitiv (SAVITARKA-SAMAPATTI). Diferitele forme de extaz conștient sunt uneori însoțite de o denumire oarecum tehnică. În asemenea situații, deloc întâmplător, ele primesc denumirea de “coincidentă” (SAMAPATTI), care atunci este utilizată mai ales în sensul de identificare. Unii înțelepți, cum ar fi VACHASPATI MISHRA, inserează următoarele stări înaintea celor deja prezentate care, în viziunea sa, constituie subcategorii ale extazului conștient; extazul aflat dincolo de conștiința Eu-lui individual (NIRASMITA-SAMAPATTI), extazul însoțit de conștiința Eu-lui individual (SA-ASMITA-SAMAPATTI), extazul manifestat dincolo de beatitudine (NIRANANDA-SAMAPATTI) și extazul însoțit de beatitudine (SA-ANANDA-SAMAPATTI). Termenul de SAMADHI mai este folosit, de asemenea și pentru a indica în mod concret mormântul de formă circulară al yoghinului. În India, atunci când asceții mor, ei sunt totdeauna îngropați într-o poziție cu coloana dreaptă și cu picioarele încrucișate, în timp ce oamenii obișnuiți, atunci când mor, ei sunt arși pe rug. Cremația (arderea) trupurilor moarte este înțeleasă ca un fel de ritual de “trecere” pentru aceia care încă nu s-au purificat prin focul subtil spiritual, al practicii YOGA.

SAMSARA: Ciclu existențelor ca urmare a renașterilor obligatorii în sânul diferitelor condiții sau stări multiple ce există și în fața cărora individul nu poate să scape atât timp cât el nu a obținut încă eliberarea spirituală și nu a atins anumite forme de SAMADHI. Înlănțuirea în SAMSARA este consecința principală a celor trei “RĂDĂCINI VĂTĂMĂTOARE” (AKUSHALA) care sunt: ura (DVESHA), dorința inferioară tiranică (TRISHNA) și ignoranța sau prostia (AVIDYA). Totdeauna condițiile de renaștere sau reîncarnare sunt determinate de KARMA fiecăruia și niciodată la întâmplare.

SHAKTI: În lb. sanscrită înseamnă putere feminină, forță a naturii, energie. Considerată adesea ca fiind contrapartea feminină (-) sau iubita lui SHIVA (Supremul masculin (+)) ea este expresia eternului feminin sau a Zeiței mame unificând feminitatea și maternitatea prin manifestarea sa ca Forță a Naturii. Ea este venerată în Orient în diferitele sale aspecte feminine dintre care amintim pe KUNDALINI prezentă în fiecare ființă umană. SHAKTI este personificarea efectivă a energiei feminine primordiale, ea încarnează adeseori forța de realizare a lui BRAHMAN, fiind aspectul feminin dinamic al lui Dumnezeu, vitalitatea feminină care îi permite lui BRAHMAN să creeze totul; să conserve sau să păstreze totul; să facă să dispară totul. În ființa umană expresia cea mai ușor sesizabilă a lui SHAKTI este dinamismul sexual. Pulsivitatea amoroasă sau libidoul este un exemplu de manifestare a lui SHAKTI. Textele secrete orientale menționează că grația lui SHAKTI în ființa umană (trezirea, amplificarea, acumularea, transmutarea și sublimarea diferitelor aspecte sau manifestări specifice ale lui SHAKTI) este indispensabilă pentru a putea înțelege gradat dimensiunea transcendentă a lui Dumnezeu. Tantrismul în special se interesează adeseori de conștientizarea și integrarea lui SHAKTI în ființă într-o manieră cu totul și cu totul specială, aici punându-se un accent deosebit pe conștientizarea și amplificarea lui SHAKTI în ființă în vederea punerii la unison cu energiile SHAKTI corespondente din Macrocosmos.

SHIVA: Literal, “cel Bun, cel Bland”. Al treilea zeu esențial din trinitatea hindusă (TRIMURTI) ce îi cuprinde pe BRAHMA, VISHNU și SHIVA. SHIVA este zeul distrugerii celor răi și ignoranți și disoluției a ceea ce este impur. El poate fi, de asemenea, o forță infinită, binefăcătoare, în măsura în care îndepărtează adeseori fulgerător AVIDYA sau ignoranța înlănțuitoare. Simbolul său este LINGAMUL sau organul masculin creator ce

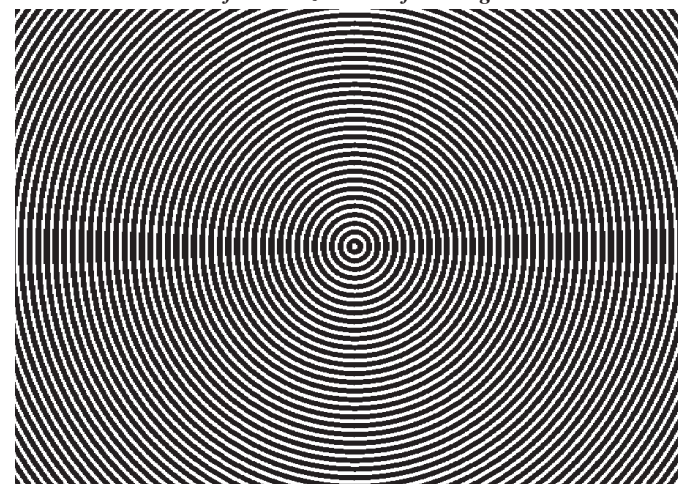
reprezintă VIRILITATEA, aspectul solar, activ, YANG (+). SHIVA este deseori reprezentat în fuziune intimă, amoroasă, infinită cu iubita sa SHAKTI, care este aspectul feminin, al cărei simbol fundamental este YONI sau organul feminin, sexual, ce reprezintă aspectul YIN (-), energia naturii, etc. Numele lui SHIVA nu apare în VEDE. Există o divinitate care poartă numele RUDRA SHIVA și, pornind de la aceasta, s-a născut SHIVA cu manifestările sau aspectele sale specifice. În RIGVEDA termenul RUDRA este uneori folosit în sensul de AGNI, foc subtil și fii săi sunt MARUT-ții. În RAMAYANA, SHIVA apare ca un mare zeu atotputernic și are sensul divinității supreme. În MAHABHARATA, cel mai mare dintre cei trei zei este când VISHNU, când SHIVA, care redevine chiar maestrul și creatorul lui BRAHMA și al lui VISHNU, venerat de toți zeii în calitate sa esențială de distrugător al tuturor zeilor și stăpân ghid inspirator și protector al tuturor yoghinilor. Pentru adepții care adoră frenetic în el "idealul lor ales" (ISHTA-DEVA), el este divinitatea supremă totală, Realitatea Ultimă. Asociat formelor sale feminine, manifestatoare, dinamice, cunoscute sub numele de SHAKTI, PARVATI, KALI sau DURGA, el încarnează Absolutul Transcendent. Fiecare din aceste Mari Puteri Cosmice sau anumite divinități feminine este adeseori considerată a fi contrapartea feminină (SHAKTI) sau soția lui SHIVA și uneori iconografia hindusă îl reprezintă în intimă fuziune sexuală infinită, datorită controlului perfect al energiei sexuale, cu încarnările sau aspectele acestor forțe "feminine" imense. SHIVA poartă numeroase alte nume în funcție de predominanța anumitor aspecte ale sale, cum ar fi: SHAMBU, SHANKARA, ISHANA, VISHVANATHA, KEDARNATH sau NATARAJA; acesta din urmă este reprezentat în arta hindusă ca SHIVA-NATARAJA, SHIVA cel transcendent, stăpân suprem al universului, tronând pe NANDI, taurul simbolic al DHARMA-ei și venerat ca GURU Suprem al tuturor GURU-șilor, distrugătorul suferinței, distrugătorul celor răi cât și a întregii materialități, datorită grației sale fulgerătoare, cel ce dăruiește înțelepciune, încarnarea renunțării dătătoare de eliberare și a compasiunii transcendente, a puterii masculine arhetipale a virilității esențiale.

TAPAS: Ardoare interioară, căldură subtilă, asceză; ferveore (efervescentă) spirituală, aspirație intensă de a-L realiza pe Dumnezeu (BRAHMAN). TAPAS-ul este una dintre cele 5 prescripții de autocontrol (NIYAMA) din sistemul YOGA. TAPAS-ul permite transformarea gradată a calităților (GUNA) RAJAS ale ființei, centrate preponderent în jurul egoului, într-o forță spirituală superioară care ajută aspirantul să atingă cât mai repede țelul spiritual prin ferveorele dăruirii, prin abnegația de care dă dovadă și, de asemenea, prin intensitatea concentrării sale mentale. El este într-un anume fel un sinonim al lui TEJAS (Focul subtil interior). Conform cosmogoniei VEDICE, TAPAS, în calitate sa de căldură paranormală generată de intensitatea fără egal a sacrificiului Divinului este ceea ce a permis "clocirea" și "spargerea" oului lumii (HIRANYAGARBHA) care reprezintă întreaga manifestare sau altfel spus MACROCOSMOSUL cu toate cele 3 lumi FIZICĂ, ASTRALĂ și CAUZALĂ. Acest aspect mitic implică totodată și ideea de efort creator susținut (asceză), în măsura în care creația în totalitate reprezintă de fapt un act de auto-sfășiere (desfășurare sacrificială sau fragmentare în timp și spațiu) a lui DUMNEZEU. Marea Putere Cosmică TRIPURA BHAIRAVI controlează energiile fundamentale ale sacrificiului TAPAS care face posibilă multiplicitatea formelor. BHAIRAVI este Marea Putere Cosmică a lui TAPAS în MACROCOSMOS. În textul oriental SHATAPATHA-BRAHMANA se spune: "În timpurile primordiale (la început), PRAJAPATI era El absolut singur și unic în această lume. El a spus atunci: "EU VREAU SĂ FIU MULTIPLU. EU VREAU SĂ MĂ ÎNMULȚESC (reproduc)". Pentru aceasta, el a făcut mari eforturi și a practicat un TAPAS. Din cauza eforturilor sale susținute și a procedeele de care s-a folosit, el a dat astfel naștere la cele trei lumi: 1) PĂMÂNTUL, 2) ETHERUL și 3) CERUL. El este acela care a clocit Oul primordial din care au apărut apoi cele trei lumi".

YOGA: (în sanscrită "comuniune", "contopire", "fuziune inefabilă") Știință tradițională a Orientului fondată prin secolul I î.e.n., pe baza unor tradiții ale înțelepciunii milenare, care vizează integrarea armonioasă a ființei umane în Univers, trezirea puterilor latente, paranormale. Mai mult decât înțeleasă, YOGA este și rămâne un ansamblu de metode milenare sistematice care vizează eliberarea definitivă a ființei umane. Cunoscută în

Occident sub forme vulgarizate și uneori degradate, YOGA constituie o disciplină spirituală extrem de riguroasă. Un text al înțelepciunii orientale, ISHVARA-GITA, spune referitor la YOGA: "PRIN YOGA IA NAȘTERE, CUNOAȘTEREA ULTIMĂ, IAR DIN CUNOAȘTEREA SUPERIOARĂ REZULTĂ YOGA. PENTRU ACELA CARE ARE LA DISPOZIȚIE YOGA ȘI CUNOAȘTEREA PE CARE ACEASTA O FACE CU PUTINȚĂ, NU MAI EXISTĂ NIMIC ALTCEVA DE DORIT." Pentru cei mai mulți oameni, YOGA este practica ciudată a concentrării atenției, uitându-te la buric și controlându-ți respirația. Performanțele unora dintre aceste exemplare se înscriu în ordinul spectacolului: contorsionarea membrelor, transa, moartea aparentă, levitația, telepatia, mersul pe foc ș.a.m.d. Pentru cunoscătorii autentici, problema este mult mai serioasă și se bucură de credițul unei discipline fizice și mentale precise care trece dincolo de stereotipia performanțelor. În ceea ce privește originile sistemului YOGA, acestea se pierd în negura timpului. Încă din veacul al III-lea, celebrul text PHILOSOPHOUMENA al Sfântului HIPPOLIT menționează despre o anumită categorie de rătăcitori (yoghini) - gymnosofiți cum sunt numiți acolo. Ei își petreceau atunci, întocmai ca și astăzi, viața goi, pentru că Dumnezeu le-a creat corpul ca haină a spiritului. După ei, Dumnezeu este Lumină, nu ca Soarele sau ca Focul, ci în calitate de Supremă-Rostire Infinită, a cărui cunoștință și-o dezvăluie înțelepților, pentru ca aceștia să pătrundă în misterele ultime ale naturii și Universului. În viziunea lor, Lumina Spirituală este o misterioasă rostire și ei pretind că o cunosc intim fiindcă s-au debarasat de deșarta părere personală și de ego, care este ultima cămașă a SPIRITULUI. Pentru ei, toate organele corpului sunt la fel de importante și n-au de ce să le atribuie o ierarhie morală când nu constituie nici unul "CORPUS DELICTUS", pentru care mulți dintre noi se rușinează și caută ascunzătoare în decență! Cine practică YOGA - și o poate face oricine, indiferent de sex, religie sau poziție socială - urmărește progresiv să-și purifice conștiința de legăturile sale truștești în primul rând și să realizeze CUNOAȘTERE și puteri PARANORMALE în al doilea rând. YOGA îl face pe om să răstoarne timpul și spațiul! YOGHINUL urmărește să atingă iluminarea și mântuirea prin control, detașare și transcenderea tuturor limitelor. Prin YOGA totul este cu puțință dar nu orice este permis. Yoghinul ispășește și anihilează în cursul unei singure vieți toate greșelile sau, altfel spus, păcatele săvârșite de suflet în cursul reîncarnărilor precedente. Un text al înțelepciunii yoghine spune: "FOCUL DECLANȘAT PRIN PRACTICA YOGA ASIDUĂ FACE SĂ ARDĂ RAPID ȘI COMPLET ACEASTĂ CUȘCĂ A IGNORANȚEI CARE CONSTITUIE RĂUL. ATUNCI SE DEZVĂLUIE CUNOAȘTEREA CLARĂ CARE NE PERMITE SĂ REALIZĂM CU UȘURINȚĂ EXTAZUL DIVIN."

Glosarul a fost realizat de Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

AFORISME

* Acela care își folosește mintea cu înțelepciune reușește în felul acesta să-și cunoască natura sa esențială (SINELE SUPREM - ATMAN). Acela care ajunge să-și cunoască natura sa esențială (SINELE SUPREM - ATMAN) reușește astfel să-L cunoască pe DUMNEZEU Tatăl. A ne hrăni mintea cât mai des cu înțelepciune și a face cu adevărat să înflorească natura noastră interioară, înseamnă de fapt a-L servi pe DUMNEZEU.

* Acela care se cunoaște pe sine însuși cu adevărat devine astfel STĂPÂN PE SINE.

* Manifestați zilnic compasiune pentru toate ființele vii și oferiți-le o fărâamă din timpul vostru pentru a rămâne aproape de ele dacă au nevoie de apă, fie că aceasta este apa care face să trăiască corpul, fie că este APA SACRĂ care regenerează sufletul.

* Infernul se revelează cel mai ușor într-o inimă goală și seacă.

* Răul pe care îl spunem despre alții nu produce decât rău.

* Este important să ne stăpânim nasul. Este important să ne stăpânim limba. Este important să ne stăpânim ochiul. Este important să ne stăpânim organele sexuale. Este important să ne stăpânim urechea. Este important să ne stăpânim corpul. Este foarte important să ne stăpânim mintea.

* Este aproape imposibil să ne disprețuim fără a-L ofensa pe DUMNEZEU care este prezent în noi.

* Dacă noi nu știm nimic despre viață, ce putem noi atunci să știm despre moarte?

* Yoghinul ferm și înțelept, care rămâne întotdeauna același, atât în plăcere cât și în durere, devine în felul acesta apt să atingă nemurirea.

* Ceea ce există cu adevărat nu poate înceta să existe. În ființa umană Sinele Suprem (ATMAN) este singurul care există cu adevărat. Revelându-ne Sinele Suprem (ATMAN) noi atingem astfel nemurirea.

* Un yoghin cufundat în meditație profundă a avut la un moment dat revelația existenței lui DUMNEZEU prin intermediul ochiului tainic al Inimii sale. El a întrebat atunci: "Cine ești Tu?" DUMNEZEU i-a răspuns: "Tu!"

* Nu vă descurajați niciodată pentru că în realitate toate probleme nu sunt decât felurite forme pe care DUMNEZEU a ales să le ia pentru a apare în ochii omului.

* Dumnezeu ne așteaptă neîncetat acolo unde ne sunt rădăcinile.

* Omul poate fi cel mai ușor cunoscut după ceea ce el face.

* Yoghinul avansat realizează că, în orice parte se orientează descoperă fața ascunsă a lui DUMNEZEU.

* Este întotdeauna bună acțiunea care nu aduce nici un fel de regret și ale cărei fructe sunt savurate cu bucurie și seninătate.

* Contemplă din când în când atomii universului care sunt prezenți în tine.

* Studiul atent și detașat al rolurilor pe care fiecare dintre noi le joacă este o parte indispensabilă a cunoașterii de sine.

* Acela care se forțează să dezlege nodurile mentalului, atunci când mintea sa nu este suficient de mare și liberă, nu va ajunge decât să fie și mai tensionat.

* Realizați că în realitate viața nesfârșită este aceea care dă viață. Cei care se cred că sunt izvorul acestui dar nu sunt de fapt decât niște martori. Descoperiți

iubind că în realitate iubirea nesfârșită este aceea care este dăruită în și prin noi. Cei care se cred că sunt izvorul acestei imense iubiri nu sunt în realitate decât niște martori.

* Realizează că în realitate aproapele tău este un alt tine-însuși care există în spatele unui nume. Prin înțelegerea profundă a acestui adevăr, toate zidurile care te separă de celălalt vor fi sfărâmate.

* Există două mari excese de care yoghinul trebuie să se ferească: să nu admită decât rațiunea, să excludă complet rațiunea.

* Focalizarea intensă asupra lui DUMNEZEU care este dublată de o stare profundă de interiorizare permite unirea totală cu DUMNEZEU.

* Dă-ți seama că în realitate o soartă rea sau o soartă bună nu sunt fatale; ele sunt întotdeauna creația omului respectiv. În virtutea acestui adevăr vei realiza că rezultatul oricărei fapte bune și al oricărei fapte rele ne urmează pretutindeni întocmai așa cum permanent suntem însoțiți de propria noastră umbră.

* La fel de vast precum este spațiul pe care îl îmbrățișăm cu privirea este acel spațiu tainic care se află în microcosmosul ființei noastre și care ni se revelează în stările profunde de meditație.

* Cine nu vrea atunci când se poate, nu mai poate după aceea să beneficieze atunci când vrea.

* Prietenia, iubirea, compasiunea și veselia clarifică mintea.

* Cel care seamănă discordie acționează de fapt fiind inspirat de diavol.

* Starea de uimire profundă este una dintre cele mai înalte culmi pe care yoghinul trebuie să o atingă.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

ȘCOALA INITIATICĂ A VISELOR

Introducere	5
Partea I	6
Visul tainic despre libertate sau harta hărților misterului	6
Regulile tainice ale jocului și ale visării	7
Nivelurile de autenticitate	9
Scurtă istorie mondială a obsesiei	13
Structura tainică a inițierii nevădite care apare în vis	16
Populația tainică a viselor	20
Hărțile primelor peregrinări	33
Poarta porților	37
Partea II	40
Liniile de forță ale pustietății	40
Capitolul 1	42
Voința noastră personală	42
Cerul antic	43
Oglindea autorefecției	47
Căruia de dincolo de oglindă	48
Visarea deliberată	51
Rememorarea viselor	55
Mișcarea în vis	56
Capitolul 2	57
Voința altora	57
Capitolul 3	62
Voința necunoscutului	62
Surse și proiecții	63
Anexa I	66
Practica în cazul viselor comune	66
Câteva condiții ale visului, structurate în teme separate	67
Apariția în vis a oamenilor necunoscuți	70
Visele cu caracter familial	71
Visele acțiunilor comune	72
Învățarea în vis	73
Zborul deasupra terenurilor accidentate	75
Trezirea	76
Starea din timpul viselor	77
Visele diurne	78
Pozitiile pentru visat	79
Ai săi printre străini, străini printre ai săi, străini printre străini, ai săi printre ai săi	80

Cuprins

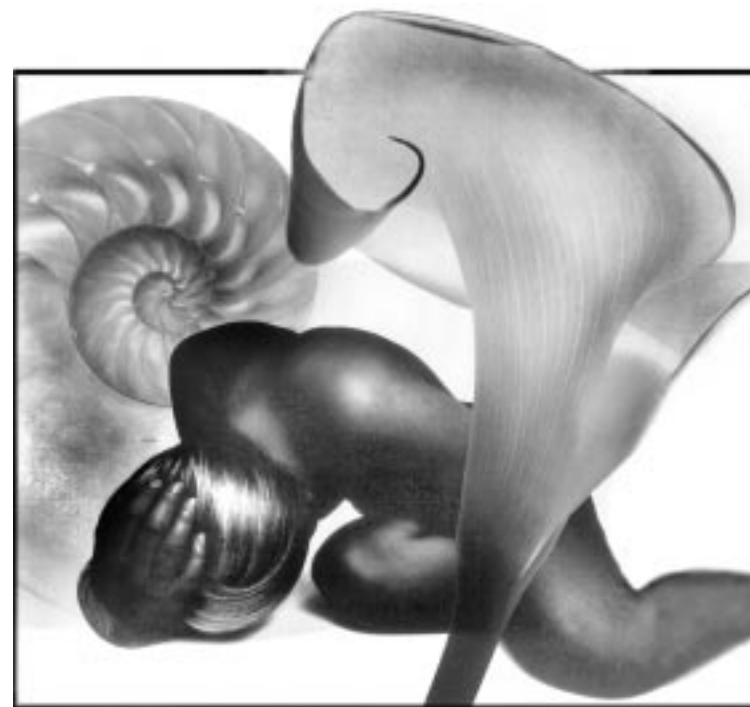
Cei care încă nu sunt oameni	81
Visele-capcană	85
Bolile specifice procesului creșterii și îmbolnăvirile profesionale ale visătorilor	88
Aspectul psihic și visul conștient	91
Visele aievea	95
Anexa II	96
Trei păsări	96
Experiențe semnificative	99
Anexa III	100
Povestea naufragiatului	102
Forma	106
Lumina	108
Omul	108
Casa în vise	111
Vocea. Cuvântul. Cântarea. Muzica. Instrumentele muzicale	113
Cine vorbește cu mine? Cine vorbește?	113
Dansul	115
Cărțile, bibliotecile	116
Tabloul (desenul, fotografia)	117
Turnarea unui film	118
A viziona un film	118
Telefonul	119
Îmbrăcămintea, hainele noi, purificarea	119
Transportul	121
Automobilul, bicicleta, șalupa (ca fiind un mijloc de transport personal). Autobuzul, avionul, vaporul (ca fiind un mijloc de transport în comun)	122
Motanii și pisicile	122
Iepurii	123
Cutite, platoșe, săbii, furci, sulite și alte obiecte de tăiat și de străpuns	123
Greutăți și bagaje	123
Mașina	123
Pasărea	124

BALAYOGI

ALCHIMIA TAINICĂ A TĂCERII

Preambul	126
Prefată	127
Capitolul I	
Autobiografia lui Sri Balayogi	
(Așa cum a fost rostită de el în noaptea de 27 martie 1949)	129
Instrucțiunile care au fost date de Balayogi în noaptea de 27 martie 1949. Acestea au fost ultimele sale cuvinte.	130
Cele 18 stante care au fost enunțate de Balayogi în noaptea de 27 martie 1949, în vechea clădire ce îi servea drept templu	130
Capitolul II	
Povestea lui Balayogi	134

Capitolul III	
Drumul către marea alchimie	137
Capitolul IV	
<i>Mahashivaratri</i> : unica zi a apariției sale	140
Primul <i>darshan</i>	140
<i>Darshan-ul</i>	141
Capitolul V	
Mesajul lui Balayogi	143
Capitolul VI	
Pelerinaj la ultimul <i>darshan</i>	145
Capitolul VII	
Moartea, ultima etapă a Misterului	149
Capitolul VIII	
Testamentul lui Balayogi	150
Capitolul IX	
Templul	155
Capitolul X	
Discipolii	157
Chinna Balayogi	157
Nagendra Swami	157
Bhimayya	158
Sri Murthy	160
Un dialog semnificativ cu Sri Murthy	160
Sri Ramu	163
Serveshwararao	163
Capitolul XI	
Câteva istorii	165
Alte mărturii ale unor discipoli	167
Gopal Krishna	167
Glosar	169
AFORISME	178

* Fiecare parte a lumii vegetale, fiecare floare, fiecare plantă cântă o melodie magică și totodată oglindește un mister divin al creației.

* Atunci când un om privește cu dragoste o floare, floarea zâmbește.

* A ști să te mulțumești cu adevărat cu ceea ce ai te poate conduce la cea mai mare fericire.

* Cel mai mic elan de iubire adevărată ne apropie cu mult mai mult de DUMNEZEU decât orice știință aridă și abstractă pe care o avem despre creație.

* Receptivitatea și suplețea sunt tovarășii vieții. Duritatea și rigiditatea sunt tovarășii morții.

* A defini înseamnă a fixa și în ultimă analiză trebuie să ne dăm seama că adevărata viață nu este niciodată fixă.

* Realizează că totul este cuprins în microcosmosul ființei tale: vei descoperi astfel că TU EȘTI COMPLEMENTUL ȘI DESĂVÂRȘIREA CEA TAINICĂ A TOTULUI.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

*tehnoeditare: Gabriela Popa
culegere text: Alina Berciu*